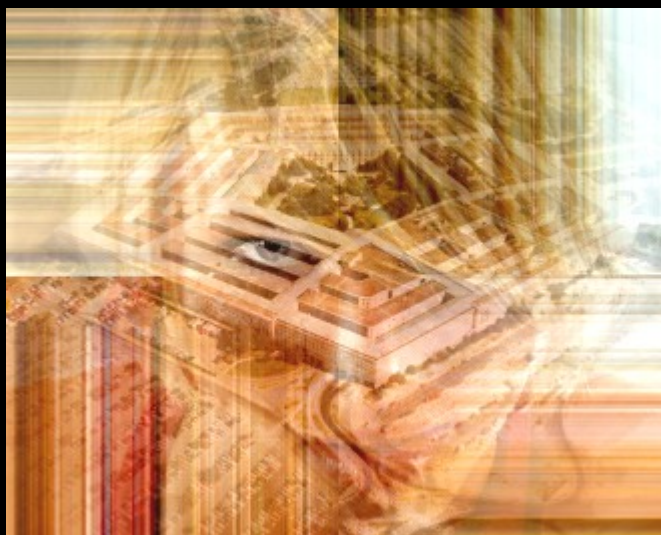

Bloudění za obzorem

Heike Müller-Schulz

sapfický příběh s konspiračním námětem

ISBN 9873000000000

Neuzeit Samisdat Verlag-GMBH, München, BRD * Made in Germany * 1. nezkrácené vydání
Z německého originálu "Die Irrfahrt hinter den Horizont" přeložily Jana Neruda & Ester Klein

© Copyright 2012 by Heike Müller-Schulz

ÚVOD:

Žánrově obtížně zařaditelný, jednoduchou, nikoli plochou dějovou linkou psaný příběh, který se odehrává ve vojensko-mocenském prostředí v roce 1993, byl napsán s důrazem na lesbičky, ale velmi pravděpodobně není určen jenom jim. Cílovou čtenářskou skupinou budou nejspíše ti, co mají oblibě dobrodružná Akta-X, tedy zápletky balancující mezi realitou, obecně hlásanými globalizačními pravdami, konspiračními teoriemi a mystifikací.

Všechny důležité ženské postavy *Bloudění za obzorem* jsou lesby. Podle toho i jednají a myslí, nicméně hledat v tomto příběhu ženské sexuální scény nemá smysl, neboť je autorka považuje za levné podbízení se a vzhledem k faktu, že vztah obou hlavních protagonistek není v příběhu dotvořen a že nevybočuje z kategorie silných fyzických sympatií bez náznaků romantických citů, nebyl k explicitní erotice pádný důvod.

Násilí se v příběhu vyskytuje pouze v podobě účelové. Je tudíž použito jen tehdy, když použito být musí, nikoli samoúčelně, coby faktor k *zatraktivnění* textu červenou barvou.

Bloudění působí kosmopolitně, neobsahuje xenofobní prvky či podtexty a nesnaží se komukoli podsouvat vinu za spáchání těch či oněch dějinných událostí. Autorka tvrdí, že jí šlo o pouhé vyprávění, nepodporující černobílé vidění tohoto světa, respektive mocenského boje.

Charakterizovat tento příběh jako *anti Nikitu* není zavádějící; hlavní hrdinky, členky silné vojenské lobby, jsou obyčejní lidé z masa a kostí, tedy žádní Rambové nebo brutální Nikity. Naopak; zdolávají obtížné úkoly díky vysoké inteligenci, houževnatosti a především týmové práci.

Bloudění za obzorem svou koncepcí i převahou dialogů nad popisy připomíná více scénář k filmu nežli beletrii.

1. kapitola

Kapitán Dora McNealová se pohodlně opřela o stěnu telefonní kabiny. Ve sluchátku se ozvalo cvaknutí. "Ministerstvo obrany, jak vám můžu pomoci?"

"Prosím plukovníka Hoffmanovou."

"Psáno s jedním ef?"

"Se dvěma ef a jedním en."

"Okamžik."

Další cvaknutí. "Ano?"

"Tady Dora, to jsi ty, Vik?"

"Jo, já," odpověděla plukovník Rojanová. "Jak se máš, kocoure? Ještě jsi ve městě? Před chvílí jsem mluvila s Bensonem, jeho newyorské jednání za hodinu skončí."

"Mám se fajn. – Zatím jsem v Anacostii na letišti. Už jsem dostala signál k odletu. Za pár minut kopnu do vrtule a poletím pro Bensona do N.Y. City."

"No fajn, hned mu brnknu. Zatím se měj! Miluju tě!"

"Já tebe taky, Vik, čau! – Jo, ministři nevolej, jsem s ním domluvená, ozvu se mu za chvíli rádiem." Kapitán Dora McNealová se spokojeným výrazem ve tváři opustila telefonní kukaň a poté i letištní halu, aby rychlým krokem zamířila k příslušnému hangáru, v němž stál připraven její vrtulník.

Dora obešla mladou ženu obsluhující ruční sekačku trávy a otevřela dveře od hangáru. Čeká ji let do New Yorku. Nejdřív bez pasažérů, poté s ministrem obrany Stuartem Bensonem. Cíl letu neznámý. Žádné informace předem. Ostatně, co na tom záleží? Vždyť se brzy vše dozví. Nejspíš to bude jako obvykle pouhý návrat do Pentagonu.

Dora McNealová si na tuhle službu už zvykla; letecké taxi tam a zpět... Ne, není to tak zlé. Lepší než nasazovat krk u zvláštních jednotek, zajímavější než intrikařit v kanclu na vojenském zpravodajském ústředí, či – jako před pár lety – riskovat při pochybných vládních operacích ve službách pro Langley.

Se změnou politické situace v Sovětském Svazu, s pádem jeho totalitního režimu, začalo docházet ke změnám i zde za mořem. Změny přinesly samosebou i jistý relativní chaos, jisté přechodné období, v jehož průběhu byl Doře přidělen úkol dopravovat vysoké vládní činitele na schůzky, kvalifikované jako neoficiální. Slůvko *neoficiální* by se v tomto případě samosebou mohlo nahradit termínem *neveřejné* či *utajované*. Termín *neoficiální* je oblíbenější; v zápisech, pokud nějaké existují, nevyvolává nežádoucí pozornost.

Dora naskočila na tahač.

Vlastně toho v životě už dokázala dost, pokračovala v úvahách, tak proč se pozastavovat nad svou kariérou? Proč ji považovat za neúspěšnou? Je přece voják – kapitán! A má bezmeznou důvěru velení. Jak jinak by ji nechali pilotovat stroj s vládními činiteli? I když... není to vlastně jenom náplast na bolístku za to, že se nikdy nestala členem krizové vládní skupiny *Group 50*, nedávno rozšířené pod jménem *Committee 100*?

Náplast to nejspíš je. Ale ne zas tak špatná, alespoň má víc času na svůj koníček, na karate. Osmý Dan? Kolik žen se může pochlubit tak vysokým mistrovským stupněm? Vlastně měla štěstí. Všechno mohlo dopadnout mnohem, mnohem hůř. Vybavila si aféru se zastřeleným senátorem Howardem, na něhož byla coby zpravodajská agentka ústředím v Langley nasazena. Devět měsíců vyšetřovací vazby... pak osvobození... Nebýt generála Smithe – a hlavně Vik!! Tu kdyby neměla –!

Dora velmi pomalu vyvezla tahačem vrtulník ven z hangáru. Nač čekat na manipulační techniky? Klidně to udělá sama... Dveře do hangáru byly odemčené... manipulaci ale nikde. Nezvyklé. Vlastně proč? Asi je někdo odvolal k důležitější práci. Nebo prostě odešli. Dobře vědí, že Dora není jedna z těch, kteří by je kvůli vyvezení vrtulníku nechali vyvolávat služebním rozhlasem po celém letišti. I tací se tu občas najdou...

Dotankováno? Všechno OK...? Jo. Tak jdem na to!

Během tří minut vzlétla.

Výbuch přišel zcela nečekaně ve výšce sto sedmdesát pěti metrů. Vrtule helikoptéry se ulomila a odlétla šikmým směrem k zemi.

Atentát na ministra??? Technická závada??? Sabotáž???

Dora věděla, že jí zbývá jen několik sekund života. Stiskla tlačítko nouze. "Dostali mě," stihla říct do vysílačky těsně před tím, než se její stroj zřítil do polí mezi *Philadelphia Road* a *John F. Kennedy Memorial Highway*, nedaleko místa zvaného Abingdon.

Viktorija Rojanová seděla bez pohybu v křesle, s pohledem tupě upřeným před sebe. Tak. Tentokrát je to naostro, pomyslela si. Už k tomu jednou došlo, onehdy v New Yorku, kdy její přítelkyně Dora McNealová údajně zemřela. Tehdy šlo ale o pouhou legendu, o její krytí. Teď je vše jiné, a doopravdy...

Protáhla se a zabolelo ji v zádech. Rozepnula si u krku uniformu s plukovnickými insigniemi.

Dora spadla s vrtulníkem při letu do Washingtonu! Něco podobného by Rojanová ani v nejhorším snu nečekala.

Nečekal to zřejmě ani její šéf generálporučík Smith, neboť kapitán Dora McNealová byla pilotka, s níž občas létal i sám prezident. Většinou ovšem transportovala na schůzky členy krizové skupiny *Committee 100*, zbytnělé *Group 50*, jinak též členy veřejnosti utajené – *náhradní* – vlády, připravené ujmout se okamžitě úřadu v momentě, kdy se oficiální vedení země z nějakého důvodu rozpadne.

Rojanová, její v mocenské hierarchii vysoce postavený nadřízený generálporučík Smith, ani nikdo z dalších zúčastněných si zprvu nedokázali vysvětlit, jak je možné, že vrtulník pilotovaný McNealovou spadl. Později se ukázalo, že ulomení jednoho vrtulových plátů způsobila zřejmě exploze. Nejprekvapivější na celé věci byl fakt, že se tak nestalo při pracovním letu s ministrem obrany Bensonem, nýbrž v momentě, kdy byla ve vzduchu zcela sama. Díky tomuto faktu přišel generál Smith s hypotézou, že nešlo o vnitrostátní či zahraniční teroristický útok, nýbrž o atentát zaměřený výlučně proti pilotce.

Tato teorie nevypadala na první pohled příliš pravděpodobně; dalo by se říct, že samotná McNealová se nezdála být z hlediska atentátu zajímavým cílem. Narozdíl od plukovníka Rojanové nebyla oficiální členkou *Committee 100*. Zatímco osobnosti formátu ministra Bensona či poradce pro bezpečnost Bercka, a koneckonců i generála Smithe, měli coby vojenští *jestřábi* jistě mnoho nepřátel, kapitána McNealovou znal podle všeho jen málokdo.

Odborná expertíza i pozdější analýzy frekvenčních odposlechů potvrdily Smithovu domněnku; nálož umístěná pod rotorem vrtulníku byla odpálena na dálku rádiovým signálem. To znamená *just in time*. Z toho logicky vyplynul i fakt, že atentátník, či atentátníci hodlali zlikvidovat pouze pilotku, jinak by v klidu vyčkali, až do vrtulníku nastoupí příslušný prominentní cíl.

Šok vyvolaný smrtí nejbližší kolegyně a životní partnerky vystřídal u Rojanové brzy pocit absolutní prázdnoty. Zvláštní druh deprese, který dosud nepoznala. I přes to, že víceméně dokázala žít s potížemi způsobenými někdejší nákazou bakteriologickou zbraní *Arcus II-B*, nebyla si tentokrát vůbec jistá, zda situaci zvládne. Doru McNealovou velmi milovala a když se před dvěma lety od ní musela odloučit, aby se účastnila půlroční bojové mise v Iráku, myslela si, že tak dlouhou dobu bez ní nepřečká. Teď bude muset přečkat déle; celou věčnost.

Bylo to krásných šest let prožitých s Dorkou... přemítala Rojanová s náznakem trpkého úsměvu na rtech. Teď vše skončilo. Dora není. Nic není. Chybí motivace k práci... motivace k životu.

Vytáhla žaluzii a pohlédla dolů na liduprázdnou Quinn Street. Vše bylo náhle tak cizí a vzdálené... Co jí to jen připomíná...?

Ano, ano, tehdy doma v Bonnu... Proč říká *doma*? Doma je přece už skoro šest let tady, ve Washingtonu.

Tehdy v Bonnu, když po krevních testech onemocněla neznámou nemocí, také se dívala na ulici a všechno bylo zcela jiné nežli před tím. Zlé... velmi zlé, nepřátelské, bezvýhodné... Stejně jako teď.

Rojanová zírala skrz okno. Netušila, co s ní bude dál. Netušila, jak bude dál žít.

2. kapitola

O pět měsíců později

Po přiletu čekala Lea Sungová v odbavovací hale washingtonského Dallasova letiště až do jedné hodiny po poledni. Zcela bez plánu se pak, obtěžkána cestovní brašnou, z níž vyčnívala rukojeť samurajského meče, nechala odvézt do náhodně vybraného deset mil vzdáleného malého hotelu na Lakeview Center Plaza v Ashburnu, kde se pod cizím jménem ubytovala. Přesně ve tři hodiny odtud odjela autobusem a poté metrem na zastávku Ballstone v Arlingtonu, odkud odešla na nedalekou adresu, na níž měla od předešlého dne smlouvenou schůzku se svým novým klientem.

S hledáním místa neměla těžkosti, v Severozápadní Vermont Avenue nestálo zas až tolik domů. Lea tímto místem pomalu procházela a pozorně sledovala popisná čísla. Nebyl to žádný z oněch cihlově červených domů, dělajících dojem lepší tovární čtvrti, nýbrž ten světlý; zřejmě největší v celé ulici. Stál na rohu na křižovatce proti kostelu

Za pár minut vešla do střízlivě zařízené pracovny, aby tu usedla naproti svému hostiteli. Se zájmem, avšak ne příliš okázale si onoho muže prohlédla.

Za stolem sedící štíhlý, ulízaný padesátník nebyl výrazného vzezření. Ani jeho tmavý oblek nedělal dojem zvláštního luxusu. Prostě tuctová střední třída. Klient je ovšem klient, a není na Lee, aby ho hodnotila. Je tu jen a jen proto, aby přijala či odmítla jeho zakázku.

"Jmenuji se Short, dobrý den," pozdravil ji muž zpoza stolu.

"Sungová, těší mě," odpověděla poměrně chladně.

"Mě též." Slabě se pousmál.

Úsměv neopětovala, jen krátce pohnula hlavou nahoru a dolů.

"No, slečno Sungová... vaše příjmení zní sice asijsky a je svázané z jednou velmi známou dynastií... dovolte mi ale podotknout, že pokud jde o vaši vizáž... nepůsobíte tak." Muž za stolem zvedl ruce v defenzivním gestu. "Omlouvám se za toto nespolečenské hodnocení i za vyzvídání, ale já sám sebe nepovažuji za standardního klienta, právě tak jako vás nemám za tuctového nájemného vraha. Prominete mi mou otevřenost?"

"Otevřenost mi nevadí, pane Shorte, rozhodně ne ve vašem případě." Lea si přehodila nohu přes nohu. "Máte úplnou pravdu. Pokud byla vaše řeč výzvou k tomu, abych vám o sobě něco řekla, nemám s tím problém. Tak tedy: narodila jsem se na Islandu před třídvaceti lety islandské matce s dánským původem a švédskému otci, nicméně já se odmalicka přikláníla k Dálnému Východu, coby... řekněme... Číňanka v nucené emigraci. Jako dospělá jsem se pak jednoduše odstěhovala do Hong-Kongu a změnila si jméno. A právě v Hong-Kongu jste před nedávnem našel můj inzerát v kategorii vymáhání dluhů a dalších služeb. Inzerát, ukončený znamením likvidátora; namísto tečky malou hvězdičkou. – V tomto oboru nepracuji dlouho, což na první pohled může vzbuzovat dojem nezkušenosti, na druhou stranu mě ale v branži prakticky nikdo nezná, což je dle mého jednoznačné plus."

"Děkuji za výklad i za vaši důvěru, slečno Sungová, poslední vámi zmíněná věc je opravdu velká přednost. Nenajal bych vás, pokud byste byla v okruhu vaší profese jakkoliv populární. – Než vám vysvětlím úkol a své motivace k němu, chci se ještě s dovolením zeptat, proč si nadprůměrně inteligentní mladá dáma vašich půvabů vybere práci hodící se spíš pro otrlého chlapa?"

"Ráda vám odpovím, pane Shorte. Důvody jsou jednak osobní, ty raději vynechám, jednak finanční. Potřebuji peníze. Velkou částku. Abych mohla začít podnikat v oblasti ruční výroby samurajských mečů."

"Ale?!" Short překvapeně sešpulil rty. "To máte opravdu velmi zajímavý důvod svědčící o vaší spolehlivosti! Pokud byste řekla, že chcete dolary na vilu ve Vegas, asi bychom se rozešli bez uzavření obchodu. Takhle vám musím oznámit, slečno, že jste právě narazila na toho správného klienta, neboť já k vám budu velice, ale opravdu velice štědrý, když se spolu dohodneme."

Lea se pousmála. "Vážně? To mě opravdu těší, pane Shorte. Abyste byl v obraze, zvládám nejen shinkendo, tedy meč, ale i další chladné zbraně, jako jsou luk, kuše, foukačka, a mám i

minimální vzdělání v karate: první mistrovský stupeň. Trénovala jsem rovněž střelbu z dlouhých i krátkých kulových zbraní."

"Pozoruhodné." Short se na chvíli odmlčel, jako by o něčem uvažoval. Pak vstal a začal pomalu přecházet po pokoji. "Slečno Sungová, máte ke mně důvěru a já vám to hned oplatím. Prozradím vám, že jste pro mě už jednou přestože o tom nevíte, a to před půl rokem. Byla to zřejmě vaše úplně první práce ve vaší řekněme... funkci, pokud jsem dobře informován. Šlo o onu záležitost na Anacostia Helicopter Facility; stříhání trávy a umístění nálože na vršek vrtulníku."

"Co neříkáte? Za tím jste byl vy?? Opravdu??"

"Ano. Člověk, jenž vás najal a později i zařídil, abyste byla přijata coby jedna ze zahradnic, co na onom místě upravují trávník, byl zaplacen mnou. Krabičku s trhavinou k rotoru vládní helikoptéry jste položila na mou zakázku. A já ji rádiem odpálil. Všechno vyšlo. Velký úspěch to byl, díky vám."

Vládní helikoptéra...! No potěš bůh! "Sto tisíc dolarů je slušná odměna," poznamenala dívka, aniž by dala najevo své překvapení. Původně se domnívala, že šlo o pouhé vyražení či poškození jistého, nepřilíš významného dopravního prostředku, teď to však začalo vypadat na něco mnohem závažnějšího. "Výše té částky mě překvapila. I to, že jsem musela obratem odletět do Maroka."

"Čistě bezpečnostní opatření. Kdybyste jen tušila, s kým máte tu čest, nepřekvapilo by vás to. No a teď si můžete vydělat mnohem víc, slečno Sungová. Ovšem suma, co vám nabízím, je přímo úměrná míře rizika, jež eventuálně podstoupíte. Pokud mou nabídku přijmete."

Lea se napřímila. "Pozorně vás poslouchám, pane Shorte."

Muž opět usedl za stůl a povytáhl si krátkým pohybem obou rukou kalhoty pod kolena. Vzal ze stolní desky složený list papíru a podal ho ženě sedící proti němu. "Jde o tuto osobu."

Lea hleděla na zvětšenou, vyretušovanou fotografii mladé tmavovlasé ženy. Pod portrétem stálo jméno a adresa. "Rojanová Viktoria... aha," řekla Lea a zamyšleně pohlédla na portrét. Velmi hezká inteligentní tvář, pomyslela si. Proč vlastně takovou ženu někde na svých cestách po světě nepotkala? Určitě by bylo příjemnější jít s ní na skleničku, než po ní střílet... Ale co, ukončila rychle úvahy Lea, práce je práce, nemůže si vybírat koho ano a koho ne. "Neobvyklý portrét," řekla. "Cizinka?"

"Nikoliv, Američanka," odvětil Short. "Jde o poupravený starší screenshot jisté ženy s údajným jménem Lechnerová. Portrét sehnal můj soukromý detektiv od jednoho televizního redaktora z Channel Eleven-Television. Nenechte se prosím zmást hezkou tváří, tahle žena je stokrát nebezpečnější než klubko nejedovatějších hadů."

"Vážně?"

"Bezpochyby, věřte mi. Je jedna z lidí, co zavinili smrt mého otce. Teď se konečně dostávám k jádru věci: ano, jde mi o pomstu. Můj otec se s touto ženou setkal a zemřel."

"Čím byl vlastně váš otec, mohu-li vědět?" zeptala se Lea.

"Lékař. Profesor mikrobiologie, jehož neprávem po mnoha letech obětavé vědecké práce zničehonic označili za válečného zločince krátce poté, co byl ve Švýcarsku zavražděn. Abyste dobře rozuměla, slečno, můj otec dělal za války jen to, co většina jeho německých kolegů. Totiž: pracoval pro Říši. A pokud při jeho experimentech utrpěl někdo nějakou újmu, šlo jen a jen o nepřátele. Taková byla tehdy doba, taková byla praxe; vědci měli jiná měřítka, nepřátele nikdo nelitoval, likvidovali se. Ať tak či onak, šlo o věc zcela běžnou, co také s nimi, že? Víte... já v otcově vraždě nevidím nic jiného nežli špinavou hru jistých nejmenovaných zvláštních služeb, pro které můj otec mimochodem velmi mnoho vykonal. Dokud ho tuzemská vláda potřebovala... k vojenským projektům jako byl *MK-Campbell*, *Arcus* a v neposlední řadě *Parsifal*, tedy k vytváření bakteriologických zbraní, tak – no a potom –" Short se zatvářil znechuceně a krátce mávl rukou. "Ti samí lidé, na jejichž zakázku otec vyrobil virus HIV zkřížením Višny a jistého druhu leukémie, ti samí lidé ho později obvinili ze zločinů proti lidskosti."

Toto sdělení Lea velmi překvapilo. "Váš otec že stvořil AIDS?! Skutečně??"

"Ano. On a jeho tým působili dlouhá léta ve vládních laboratořích, umístěných hluboko pod zemí v různých částech světa."

"Slyšela jsem, že se tu prostřednictvím AIDS možná snažili zbavit barevných, které považovali za asociální a bezcenné. Prostě za podlídi."

"Ano, slečno Sung, ale to je jen část pravdy. Jejich plány byly mnohem širší, vím to od svého

otce. Například účelem projektu *Parsifal Zero* bylo vylidnění části afrického kontinentu, abychom my měli po jaderné apokalypse kde žít. HIV z dílny mého otce byl k těmto účelům ideální prostředek."

"Mhm..." Dívce sedící proti Shortovi přejel po jeho slovech mráz po zádech. Napadla ji otázka, zda při svém vehementním snažení po výtěžku nezapomněla na končiny příliš nebezpečných. Přesto ponechala celou věc bez komentáře. Na zločiny z druhé světové války pohlížela samosebou jinak a totéž se dalo říct i o šílených plánech se šířením virů, ovšem... obchod je obchod, jde jí o peníze, není tu proto, aby někoho soudila. Navíc, zákazník má vždycky pravdu.

"Kde se váš otec s tou... ženou, co mám zabít, setkal?" zeptala se.

"V Evropě. V Německu. Tam vystupovala pod jménem Viktoria Nowak. Připravovala se v hlavním městě – tehdy to byl ještě Bonn – na Olympijské hry. Střílela z pušky. Byla všestranná vrcholová sportovkyně. A asi i elitní agent nasazený na mého otce, těžko říct kým, možná těmi samými lidmi z Washingtonu, pro které on sám pracoval. Nejbliž pravdě bude asi to, že Nowaková své sportovní zanícení jenom hrála. Zrovna tak, jako dnes v Pentagonu pod jiným, bezpochyby rovněž falešným jménem úspěšně předstírá, že je tuctový plukovník americké armády."

"Ta žena je voják?!" podivila se Lea Sungová.

"Ovšem. Voják, a nejen to; dokonce válečný veterán. Ovšem daleko víc se v armádě angažuje coby všehoschopná politická mafiánka, chápete? Velmi zkušená a nanejvýš nebezpečná. Tipoval bych, a můj otec o tom také spekoval, že byla pravděpodobně už jako velmi mladá vycvičena Izraelci. Tady ve Washingtonu se pak obratem stala vládní agentkou číslo jedna, a díky své flexibilitě klidně i elitním odstřelovačem, když je toho zapotřebí. Podle zápisků mého otce si takhle žena v poslední únorový den roku šestaosmdesát ve službách Sí-Aj-Ej na chvíli odskočila do švédského hlavního města. Víte, co se tam tehdy událo, že?"

"Počkejte, počkejte... myslím... že ano... Ovšem, nějaký atentát! Na ministra? Ještě si to mlhavě pamatuju. Mluvili o tom tehdy v televizi. Takže to udělala ona??"

"Kdoví..." pokrčil rameny Short. "Bezpečně mohu říct jen to, že tam onu noc byla a že sebou měla speciální pušku a pistoli. Jsem si jistý i tím, že v současnosti působí v jedné skupině s těmi, co drží skutečnou moc ve Spojených státech. A nejen v nich. Můj detektiv zjistil, že si tyká s lidmi ovládajícími policii, tajné služby, zvláštní jednotky i jaderné zbraně. S lidmi schopnými obratem poslat eskadru neviditelných bombardérů do kterékoli části světa." Short udělal významnou pauzu. "Nasazení soukromého detektiva bylo velmi neuvážené, má osudová chyba, za pár dní totiž zmizel." Muž za stolem rozhodil beznadějně rukama. "Zmizel, jako by se po něm zem slehla. Takřka s jistotou se dá říct, že je mrtvý. Později se v moři našlo jeho ohořelé auto. Bez mrtvoly samosebou. Žádné tělo, žádný důkaz. Tihle lidé se vyznají ve svém řemesle, nezanechávají za sebou stopy."

Lea zamyšleně přikývla. "Tím chcete naznačit, pane Shorte, že bych se měla připravit na vysokou míru rizika, nemýlím-li se?"

"Přesně tak, slečno Sungová, na tu nejvyšší, jakou si lze představit. V tomto ohledu nemějte prosím žádné iluze, neboť onoho mnou zaplaceného detektiva před smrtí jistě zmáčkli a on bezpochyby promluvil. Přesto, že jsem byl opatrný a on mě osobně neznal, nějaké ty nitky od něho ke mně vést musely. Takže teoreticky vzato není vyloučené, že vás zatknou hned, jak odtud odejdete. Anebo později v hotelu, kde bydlíte. Nebo kdekoliv jinde. Nic vám nezaručím. Může vás na ulici srazit auto, mohou vám otrávit zubní kartáček. Škrábnou vás jehlou s ricinem, či vám někdo podá ruku, aby vás nakazil zánětem srdce. Ovšem, když mou zakázku přijmete, dostanete milion švýcarských franků v hotovosti na dlaň. Předem. To jest teď hned. Mám na té věci eminentní zájem, jak jistě chápete. A také už nemám moc co ztratit."

"Celou částku předem, říkáte? To není moc obvyklé."

"Možná." Short sáhl pod stůl. "Tady ten kufr s penězi si můžete odnést. Dám vám k němu ještě dvacet čtyři hodin na rozmyšlenou, čili; do zítřka do patnácti nula nula mi můžete peníze vrátit. Pokud tak neučiníte, budu očekávat splnění naší dohody."

Lea mlčky přikývla. Chvilí dělala, že celou věc zvažuje, přestože už byla dávno rozhodnutá.

"Takže?" zeptal se Short s důrazem. "Co vy na to?"

"No... abych pravdu řekla, výše té částky mě zaskočila, něco takového prostě nemohu odmítnout. Vyřeší to všechny mé... řekněme... životní problémy."

"Všechno, nebo nic, chápu." Pousmál se a posunul kufřík s penězi na druhou stranu stolu. "Díky, slečno Sung, přeju vám štěstí. Budete ho potřebovat."

Cestou do hotelu Lea přemítala, zda Short v hodnocení neznámé ženy z Pentagonu nepřeháněl. Možná je jen nemocný. Nadprůměrně inteligentní člověk, trpící paranoiou. I když na pomatence ani trochu nevypadá. Zdá se, že jedná promyšleně a velmi cíleně. Na druhou stranu zaplatit milion švýcarských franků předem? Ne, takhle částka je evidentně přemrštěná. Bezohledu na zmíněná rizika.

Proč mu vlastně nepopsala své osobní motivace, když se na ně ptal? Své pohnutky, které byly důvodem, proč začala dělat to, co dělá, nájemného vraha. Proč mu neřekla, jak ji našťvali lidi? Protože jsou jiní nežli ona. Asi by se divil. Mohla mu říct i to, že se jí na univerzitě někteří spolužáci smáli kvůli její náklonnosti k ženám a i to, jak jednomu z nich zapálila v noci auto ve chvíli, kdy v něm dováděl se svou přítelkyní, v důsledku čehož ji nakonec z univerzity vyhodili poté, co vyfasovala dvouletý podmíněný trest. Ale ne... tohle by Shorta jistě nezaujalo. On je fascinovaný jen svojí pomstou...

Klepání na dveře...? Návštěvník se dostal nejen přes kódové zámky a dvojitou ostrahu, ale dokonce až za dveře jejího bytu, takže to bude někdo ze šéfu. Rojanová otevřela a v překvapení lehce nadzvedla obočí. "Ty, Valentino?! V tuhle hodinu??" Generál Felke, přezdívaný pro někdejší úspěchy u žen *Valentino*, zasmušile přisvědčil. "Nesu ti zprávu od Johnnyho. Neměl čas."

"A kde vlastně Smith je?"

"Chystá práci."

"Jakou?"

"Týká se tebe, Vik."

"Mně?? To jde o Dorku??"

"Ne. Mám ti od Johnnyho vyřídit, že na tebe před časem nasadili soukromé očko."

"Detektiva?? Na mně?? Blbost! Kdo??"

"Je to fakt. Dostali jsme ho. Johnny všem zakázal, aby ti to řekli, nebylas v dobrém stavu, však víš, po tom, jak se Dora – no jak spadla. Čekali jsme, co se bude dít."

"A detektiv?"

"Zabil jsem ho. Na Johnnyho rozkaz."

"Aha, a to je všechno, cos mi chtěl? Souvisí to nějak s Dorkou, či co?"

"Asi ne, kočko, ale vše to rozhodně není. Dnes na tebe poslali profíka."

"Neblázní?! A já nic nevím! Měli jste mě informovat!" Rojanová nevěřicně zatřepala hlavou. "Nechceš se posadit? Dám ti pivo."

Generál Felke se poškrábal ve světlých vlasech. Zavrtěl hlavou a odložil úřední tón. "Nene, Vik, na pívko není čas, musím padat, s tebou nebo sám, jak budeš chtít. Hele, když nepůjdeš, nevádí, Johnny tě beztak chce poslat na zdravotní dovolenou, aby ses sebrala."

"Jo tak...! A co má teď vlastně generál Smith v úmyslu s tím najatým... člověkem?"

"Sebrat ho a zmáčknout."

"Aha. A... říkals, Valentino, že ho na mě poslali, ale kdo?!"

"Kdo?? Hádej. Můžeš jednou."

Zamyslela se. "Hab echt keine Ahnung..."

"Hehe," zašklebil se generál Felke. "Ale máš. Jmenuje se Short."

Vysoká tmavovláška hlasitě vydechla. Zvedla hlavu směrem vzhůru, jako by hledala nápovědu na stropě. "Short?!?! Nic mi to neříká! Nikoho takového neznám!"

"Ale jo, plukovníčku, znáš, znáš. Přemýšlej. Jak se řekne *Short* po vašem, německy, e?"

"Kurz, proč?" V překvapení si dala ruku před ústa. "Doktor Kurz?!?! Ten je přece mrtvý! Ty a Dorka jste ho přece před pár lety – nebo ne??"

"Ale jo, žádný strach, Otto Kurz už neobživne," pousmál se Felke a vzal tmavovlasou ženu krátce za loket. "Ovšem, jeho syn žije vesele dál, kočko. Pověštinou v N.Y. Nedávno si tady ve městě pronajal kancl. Dnes se v něm sešel s někým z Hong-Kongu a ten někdo tě nejspíš co nevidět odstřelí sportovní kuší. Nebo zapáchne samurajským mečem, co já vím, je totiž expert na chladné zbraně."

"Číňan??"

"Nounou, děvče. – Číňanka. – Blondýna. – Narodená v Reykjavíku. Jmenuje se Lea Sung."

"Co, Číňanka z Islandu?! To je mi divná kombinace!"

"Mimochodem, je lesba jako ty, dokonce moc hezká, líbila by se ti. Chceš být u jejího zatčení?"

"To si nedám ujít, Valentino, nebudu trhat partu, ráda bych ji viděla. Kde ji Smith hodlá sebrat?"

"Není známo. Ale bude při tom velký frkot. Už teď ji sledujeme přes NSA. Slídí za ní celá tlupa našich kluků obojího pohlaví."

Milionový obchod prostě nejde neoslavit. Tuto věc se Lea Sungová rozhodla provést po svém. Jinými slovy, zajít do tělocvičny se svým převzácným mečem z dílny mistra Hitsuki Tashira a předvést tam to nejlepší co umí. Každý jiný by po podobně zdařilém obchodním jednání nejspíš zašel do některého z luxusních nočních podniků. Ne tak Lea. Alkohol ze zásady nepožívala, sport byl pro ni ta nejlepší relaxace, nejlepší odpočinek i odreagování. Navíc, velmi ráda se svým uměním pochlubila. Totéž lze říct o mistrovské kataně, získané šťastnou náhodou za pakatel v jednom z hongkongských bazarů, jehož majitel neměl ani zdání, jak drahou relikvií vlastně prodává.

Najít ve Washingtonu veřejná sportoviště není příliš velký problém, složitější je zvolit to správné. Lea se nakonec rozhodla pro sportovní dům *Results Gym*, ležící nedaleko Dupont Circle, vzhledem k faktu, že byl v telefonním seznamu uveden coby místo pro osoby s gay zaměřením.

Při cestě na příslušné místo si stopla vůz taxi. Dbalá bezpečnostních zásad, nikoli první, co kolem ní projel, nýbrž nejméně desátý v pořadí.

Cestou znovu uvažovala o Shortovi, o jeho zakázce a zejména pak o neznámé ženě z Pentagonu, kterou musí co nejdříve zabít, přičemž se nemohla ubránit divnému pocitu. Ani ne tak kvůli strachu o sebe samu, nýbrž proto, že se jí neznámá líbila víc, než je zdrávo. Tento fakt jí práci dozajista zkomplikuje, nebo přinejmenším ztíží. Zakázku ovšem úspěšně provést musí, jiná alternativa není, vzala přece peníze.

Taxi opustila na New Hampshire Avenue a cestu dokončila pěšky.

V Results Gym ze všeho nejdříve navštívila špičkově vybavenou posilovnu. Teprve po půlhodině strávené zde se přemístila do jednoho z velkých sálů, kde brzy poznala, že pro cvičení s mečem toto místo příliš vhodné není. Je tu dost lidí, bojové sestavy bude nutné zredukovat, aby svou zbraní nikoho nezranila.

Litovala, že sebou nemá bambus, bývala by mohla předvést bezpečnou, ovšem jinak velmi náročnou disciplínu Shinkenda; totiž mistrovské odsekávání jeho kmene.

K vlastnímu cvičení zvolila Lea pravý zadní roh sportovního sálu, kde se zdálo být soustředěno nejméně lidí. Své černé kimono s mistrovským pásem si sebou výjimečně nevzala; domnívala se, že by mohla působit komicky. Pozornost vzbuzoval pochopitelně i její samurajský meč, takže o diváky neměla nouzi.

Na rozhybání zacvičila první, druhou a sedmou katu, záležitosti nepřiliš dynamické, což pro nezasvěcené okolostojící sportovce nepůsobilo obzvlášť uchvacujícím dojmem. Jen opravdový znalec dokáže ocenit mistrovské pohyby při tasení, otírání a zasouvání meče do pouzdra.

Po prezentaci základních kat Lea pokračovala v nácvičku seků. Předváděla razantní, přesné údery zrovna tak, jako by odsekávala kousky bambusového kmene. Tady už bylo publikum očividně zaujaté. Tiše sledovalo stříbrné odlesky vzduchem vířícího meče i jeho tiché svištění.

Po závěrečném předvedení mistrovské čtyřminutové katy Gyakufu, neboli Cross-Wind, propukli okolostojící diváci ve spontánní potlesk. Protagonistka se směrem k nim lehce uklonila a úsměv ve tváři svědčil o její radosti.

Diváci se pomalu navraceli ke svému cvičení a dobře naladěná Lea se už už chystala odejít, když si čehosi povšimla. Vlevo, ledabylo opřená o jeden z masivních žlutých sloupů spojujících

strop s podlahou, tu stála oblečena do černého trikotového cvičebního úboru vyšší tmavovlasá žena. Rovné vlasy jí padaly na ramena a jejich ofina do očí.

Leu zamrazilo. To není možné! Ta podoba! Před očima jí okamžitě vyvstal portrét ženy, co má za úkol odstranit. Dost dobře by to mohla být ona. Jenže kde by se tu probůh vzala??

Veškerá radost z perfektně provedeného vystoupení byla ve vteřině pryč.

Jistěže to není ona! Kdyby po ní šli, dávno by ji zatkli! Lépe řečeno hned, jak odešla od Shorta, nač se zdržovat? Ovšem... pokud proti ní mají málo přímých důkazů, mohou se pokusit vyprovokovat ji k nějaké akci.

Lea si upravila oděv, přičemž periferním zrakem stále sledovala neznámou.

Furt tam stojí, hergot, je jak socha! Proč neodchází?! A proč se pořád dívá směrem k ní?!

Zadýchaná, s pocity strachu, se Lea posléze rozhodla sál opustit a jít přitom přímo kolem neznámé. Ať se stane, co se stát má. Aspoň si ji zblízka prohlédne. Třeba se nějak prozradí. A pokud to není ona, zůstane tam prostě dál trčet.

Sakra, to se ten den pokazil!

Při míře rizika, o němž Short mluvil, není nic vyloučeno, s tím je třeba počítat, s tím je třeba se smířit. Věděla přece, do čeho jde. Onen najatý soukromý detektiv byl také odhalen a podle všeho velmi brzy.

Nadechla se, sevřela pouzdro samurajského meče a s co nejlhostejnějším výrazem, jakého byla schopna, zamířila pomalým krokem vlevo ke sloupu, o nějž se opírala atleticky vyhlížející neznámá.

Ta ofina! Ta se moc nevidí... Velké tmavé oči... Nehybná tvář... jak z mramoru...

Podoba se podle všeho shoduje se Shortovým portrétem! Kruci!!!

Leu opět polil chlad. Když neznámou míjela, nepohlédla přímo na ni, ale i tak ucítila její upřený pohled.

"Blahopřeji vám," ozvalo se náhle, když už to vypadalo, že se nic nestane.

Lea zkameněla. Jakoby bez zájmu se přes rameno ohlédla. "Pardon?"

Neznámá se odlepila od žlutého sloupu, předešla ji a postavila se vyzývavě proti ní.

Ježíš, to je ale krásná ženská!!, napadlo Leu ze všeho nejdřív poté, co pocítila, jak se jí, aniž by to sama mohla ovlivnit, rozšířily oči.

"Blahopřeji vám. Byl to skvělý výkon. Nejsem zvláštní znalec boje s mečem, přesto mohu říct, že se v technice i rychlosti přinejmenším vyrovnáte šaolinským mnichům. Možná jste i lepší."

Lea hleděla do tmavých očí neznámé a pokoušela se z její nehybné tváře vyčíst, zda jsou její slova míněna vážně.

Nevyčetla zhola nic. Neznámá se netvářila nijak. Žádný hněv, žádná radost, ani cokoliv jiného – prostě výrazově prázdný obličej.

"Děkuji vám," odvětila, aby se pak znovu pokusila odejít. Neušla ani tři kroky, když se tmavovlasá žena s ofinou znovu ozvala: "Jednu připomínku bych přece jen měla."

Oslovená zůstala stát. "Tak?" přimhouřila oči a pozvedla trochu teatrálně obočí. "A jakou?"

"Váš meč."

"Co je s ním?"

"Není škoda tak vzácné zbraně na obyčejný trénink?"

Lea se pousmála a aniž by věděla proč, zalhala: "Omyl. Tento meč není vzácný, je to jen zdařilá kopie."

Žena přistoupila blíž a když Lea ucítila její decentní parfém, vonící směsí tabáku a kaka, zachvěla se.

Neznámá ukázala prstem. "Vím, že se zbraně nepůjčují, ale... povytáhla byste prosím váš meč z pouzdra?"

Lea žádosti vyhověla.

"To nádherné hasaki! Perfektně zakalené. Bez jediné vady. Jde o signovaný meč se zlacenou sajou se třemi jemnými ornamenty v podobě draka. To je přece Hitsuki Tashiro San! Meč s číslem 3!"

"Mýlíte se," lhala dál s nervózním úsměvem Lea. "Jde o jeho mistrovskou repliku."

"Nikoliv," opáčila neznámá, aniž by se jakkoliv změnil výraz jejího obličej. "Poznám to. Vlastním totiž Tashirův meč číslo dva."

"Říkala jste, že nejste znalec, přesto jste investovala statisíce do meče?"

"Neinvestovala," poznamenala neznámá dutě. "Zdědila jsem ho."

"Ach tak." Lea se strojeně pousmála. "Promiňte, musím už jít, mám ještě práci, těšilo mě."

"I mě těšilo, slečno... Sung," zaslechla za sebou, když byla několik metrů od neznámé.

A je to tu! Zná její jméno! Je to ona! Je to ona!! Vládní teroristka číslo jedna, co v Pentagonu úspěšně předstírá, že je tuctový plukovník!! Všecko je v čudu!! Short měl pravdu!! A ona jeho varování brala na lehkou váhu! Od samého začátku o ní věděli! Po příchodu do hotelu, když jedla dole v baru, jistě jí armádní MIBs prohledali pokoj! A identifikovali i její meč! To je jasné!

Což znamená, že měli dost času se na ni připravit. A ta žena, ten hezký plukovník s tváří sochy, tu jistě nebude sama. Je jich tu víc. Mnoho! Seberou ji, jestli odsud nezmizí. Pokud se odtud zmizet vůbec dá...

Po chvíli chůze nabyla Lea jistotu, že ji v budově nikdo nesleduje. Ovšem, co když ji pozorují nějak jinak? Třeba speciální elektronikou? Takové prostředky jistě mají. Když něčím, ať ultrazvukem, laserem, mikrovlnami, či bůhví čím jiným prosvítí budovu, pak už nemá vůbec žádnou šanci.

Musí krucinál něco vymyslet, ale rychle!!

Zamířila po schodech o patro výš.

Do háje, všechny dveře nesouvisející z tělocvičnou zamčený, není kam se schovat, tomu se tedy říká pech! Ze střechy, i kdyby se na ni nakrásně dostala, nevede žádná cesta na sousední domy, musela by mít křídla, aby dolů slétla. Z oken v tělocvičně vylézt nemůže, měli by ji z ulice jako na talíři.

Ježíš, co teď?...?? Co sakra teď??!!

Lea začala panikařit. Když docela pomalu a nenuceně prošla přízemím, vzrostl její strach geometrickou řadou; před vchodem parkovaly dvě tmavé dodávky, u nichž postávali podezřele vyhlížející řízkové v kožených bundách. Jeden z nich, přestože byla skoro tma, měl na očích protisluneční brýle. MIBs! Muži v černém! Určitě! A za jejich dodávkami policejní auta se zhasnutými světly! No sbohem, je jich tu celý kordon!

V totálním zmatku si vybavila vedlejší Bang Salon, kde bylo holičství a snad i manikúra. Tímto obchůdkem by se mohla dostat za levý roh budovy, vylézt tamtudy přízemním oknem na ulici. Třeba s touto variantou její pronásledovatelé nepočítají a číhají pouze u čela Results Gym, tedy u jejího hlavního vchodu, opatřeného číslem 1612. Takže šanci ještě má!

Přešla přízemím budovy až na její konec, aby se znovu ujistila, že nemá nikoho v patách. Pak začala intenzívně klepat na sklo malých dveří spojujících vedlejší Bang Salon s přízemím budovy fitnessu.

Všimli si jí za chvíli, někdo ze zákazníků na ni obsluhu upozornil. Jeden muž z personálu přišel ke sklu, za nímž Lea stála, aby ji trpělivými posunky posílal na ulici, kde byl vchod.

Lea zintenzívnila svá už tak naléhavá gesta. Muž to nakonec nevydržel a spojovací dveře určené zřejmě jen pro personál, odemkl. "Nezlobte se, madam, zde není vchod, běžte prosím ven, pak vpravo a –"

"Počkejte!!" odvětila dívka vzrušeně. "Musíte mi pomoci!! Jinak mě zabijou!!"

Muž v bílém plášti otevřel v překvapení ústa. "Co prosím??"

"Jdou po mně!! Musíte mě pustit tam – za roh – oknem!" mávla rukou kamsi dopředu, "čekaj u hlavního vchodu – oddělaj mě – když mě chytanou!"

Zaměstnanec Bang Salonu se zatvářil pochybovačně. "Prosím vás, kdo po vás jde?! A proč? Policie?"

Přikývla. "Ti jsou tam taky, ale hlavně... muži v černém!!"

"Jo tak..." Přimhouřil oči a krátce se pousmál. "Nejdřív se uklidněte, slečno."

"Počkejte, nebojte se, nejsem cvok! Stíhaj mě! Vládní agenti! Mafie z obrany! Nebo co já vím odkud! Zapletla jsem se do politiky, víte? – Mám tu čtyři sta babek, dám vám je, když mi pomůžete. A zítra dostanete ještě padesát táců! Nebo i víc!!" Lea podala muži čtyři stodolarové bankovky.

Udělal odmítavé gesto a bedlivě se jí zahleděl do očí. Světlovláska stojící proti němu byla evidentně vystresovaná, nevypadala však jako blázen. "Nenene, to ne, nechci vaše peníze, slečno. Počkejte tady. Venku u vchodu čekají, říkáte?"

Horečně přisvědčila. "Jo!! – Jo!! – Tam jsou!!"

Zaměstnanec Bang Salonu odešel pomalým krokem skrz foyer až ke dveřím Results Gym a hned se pak vrátil. "Hm, no jo, fakt... pár divných chlápků tam opravdu postává. Pokud to tedy

jsou oni."

"Jsou, na to vezte jed! Velí jim žena a ta je z nich nejhorší!"

"Ženu jsem neviděl."

"Já jo, bude tam!! Byla nahoře v tělocvičně, chtěla vidět můj meč! Má obličej jak gumovou masku, vůbec nehne brvou, když promluví! – Pomozte mi, prosím!"

Muž v bílém plášti se poškrábal na bradě. "Nevím sice, oč tu jde, ale když říkáte, že o politiku... tak vás v tom nenechám. Náš salon sousedí s prázdným krámem vedle. Momentálně je k pronajmutí, máme od něho klíče, je tam velké okno na ulici, tamtudy byste mohla zmizet. Pojd'te. – Jak se vlastně jmenujete?"

"Lea Sung. – Děkuju vám! Děkuju!"

"Já jsem Bill Jankowski. – *Sung* jste říkala?? To mně zní asijsky."

"Jsem z Hong-Kongu."

"Neříkejte??! To by mě ve snu nenapadlo."

Rychle se propletli Salonem, aby po odemčení dveří zakrytých závěsem, vstoupili do prázdné místnosti, v níž nebyl ani nábytek. "Firma za to chce moře peněz, takže je to dost často prázdný, občas tu někdo zkrachuje... a ani my to neuživíme – sem k oknu pojd'te, slečno, hned vám ho otevřu."

Jakmile to Bill udělal, strnul; náhle měl dojem, že ocitl v akčním filmu: na jeho bílém plášti vyvstaly tři rudé skvrny laserových zaměřovačů.

Pohlédl na ulici.

Žena v černém, vážně, a není tu sama! S ní dva muži; týpci, s nimiž je lepší se nesetkat; vysoký urostlý padesátník silně nebezpečného vzezření. Druhý, podsaditý blondák středního věku, s neuvěřitelně silným krkem, určitě bývalý výsadkář. Další chlapi naproti ve vozech, odkud na něho asi míří, pár uniformovaných policajtů u kraje vozovky... zhasnuté lítačky všude kolem... Hon na velkou rybu, odhadoval Bill. Ovšem na šefa podsvětí tahle dívka rozhodně nevypadá. Ale stejně musela spáchat něco strašného... Holt politika!

"Ani hnout, brácho," přikázal poměrně klidně, avšak značně ironicky mladší z obou mužů. "Nebo si usteleš na křehově."

"Jsou tu," sykl Bill přes rameno. "Utečte!" dodal co nejtíšeji. "Zmizte! Běžte pryč!! Rychle!!"

"Nemá to cenu," odvětila Lea malomyslně.

"Vezte dráhu, sakra!! Dělejte!!"

"Ale ne... stejně mě chytanou..."

Žena v černém přistoupila k otevřenému oknu, aby tu autoritativně přikázala: "Vaši katanu, slečno Sung."

"Nebojte, nezaútočím na vás, nejsem sebevrah," odvětila dívka poraženecky.

"O to nejde. Meč se poškodí, když ho upustíte."

Poté, co dostanu kulku do hlavy, doplnila vduchu Lea a sklonila se, aby splnila předešlý příkaz. Žena v černém meč kupodivu nepopadla, nýbrž ho přijala téměř s pokorou, když si ho nechala vložit do otevřených dlaní obou rukou, podobně, jak by to udělal skutečný samuraj.

Lea kvitovala toto v jistém smyslu pozitivní gesto i přes napjatou situaci křečovitým náznakem úsměvu. Pak se otočila na svého zachránce, aby do kapsičky jeho pláště zastrčila již zmíněných čtyři sta dolarů. "Už je nebudu potřebovat..."

Obdarovaný muž zlobně ukázal na laserová světla. "Co je tohle za divadlo?! Kdo vlastně jste?!"

"Na vašem místě bych byla velmi, velmi opatrná a nepletla se do toho," ozvala se žena v černém nepřívětivě, aniž by změnila výraz tváře. "Jinak jste v problémech kvůli napomáhání k vraždě. Nemusím vám doufám vysvětlovat důsledky."

"Nesmysl!" odsekl dotčeně Bill.

Starší, vyšší z mužů v černém přistoupil blíž. "*Nesmysl* říkáte? To jste na velkém omylu, vážený. Žena, jíž pomáháte k útěku, je nájemný vrah. Zřejmě se vám o tom zapomněla zmínit."

Oslovený překvapeně vzhlédl.

Lea nešťastně přikývla. "Je to bohužel tak... chystala jsem tady... ve Washingtonu... atentát."

"Atentát???! – Vy???!" Bill stiskl rty. "Tak je to tedy...! No, to je ale... to už vám asi nepomůžu..."

"Ne, to ne... a radši už běžte, ať nemáte kvůli mně potíže. Nashledanou a díky za snahu."

"Nashledanou. Leo. I tak vám přeju hodně štěstí."

"Díky..."

Žena v černém udělala nepatrné gesto rukou a laserová světla z Billova pláště jako mávnutím kouzelného proutku zmizela. "Můžete jít," vybídl ho poté starší z obou mužů.

"Co s ní bude?" zeptal se Bill, krátce před tím, než zmizel za oknem prázdného obchodu.

"Je cizinka, bude vyslechnuta a coby nežádoucí osoba deportována do své vlasti," odpověděl podsaditý blondáček.

Konvoj tří dodávkových vozů s neprůhlednými skly projel U Street, z níž odbočil vpravo na Devátou. Jízda na jih pokračovala až k nájezdu na Southwest Freeway, ležícím nedaleko ministerstva stavebnictví a urbanizace.

"Dostali jste mě rychle, plukovníku Rojanová," povzdechla si Lea a okázale zvedla ruce, spojené kovovými pouty.

"Znáte dokonce mou hodnost."

"Znám, plukovníku, vy to nevíte? Neodposlouchávali jste mě snad?"

"Ne. Nač to? Měla jste elektronickou identifikaci. Věděli jsme o každém vašem kroku. Jeden lokátor máte i na meči."

Rojanová vzala do ruky příslušnou zbraň a ukázala na dvoumilimetrový černošedý proužek nalepený na jejím pouzdře. "Dali jsme vám to hned po přiletu. Bylo jasné, že svůj vzácný meč nikdy nezhodíte. Žádný mistr vašeho formátu by to neudělal. Ani na útěku."

"To je pravda..." kývla smutně Lea. "Plochý čip na saje... dobrý nápad. Ve snu by mě to nenapadlo." Na chvíli zmlkla. "Kam mě vlastně vezete?"

"*Transshipment West.*"

"Neznám moc dobře Washington, nevím, kde to je..."

"Bollingova základna."

"Aha..."

Dodávkový vůz opatřený neprůhlednými skly najel na Defense Boulevard, zamířil vpravo ve směru Robbins Road a u parkoviště pro osobní vozy odbočil vlevo k podlouhlému, nevysokému objektu ve tvaru obráceného písmene L, v jehož útrokách zmizel.

Lea se napřímila, když pocítila, jak vůz zpomalil, aby se zhoupl na cestu směřující kamsi dolů. "Konečná?" zeptala se stísněně, když zanedlouho stanuli.

"Ovšem," odvětil vyšší ze dvou mužů a odložil předmět připomínající radiostanici, do něhož před tím krátce a tiše mluvil.

Lea se otočila k Rojanové. "Jsme hluboko v podzemí, nebo se pletu?"

"Vystupte, prosím," byla vybídnuta namísto odpovědi. "Ne hloub než ve stanici metra."

Po vystoupení z vozu do rozsáhlých skladištních prostor ušli necelých sto metrů užší vybetonovanou chodbou, osvětlenou ostrým nažloutlým světlem, vycházejícím z panelů umístěných pod stropem střídavě na obou stěnách. Zdolali další dveře s kódovým čipovým zámekem a po nich další chodbu s několika odbočkami. Scenerie tu na první pohled připomínala protiatomový kryt.

Vyšší z obou mužů se zastavil u prvních dveří, k nimž došli, a zabušil na ně. Lea nabyla dojmu, že se jedná o vězeňskou celu.

"Jóó! Moméent!" ozval se hrubý, vypitý mužský hlas zevnitř. "Hned skončímee!"

Následovaly sprosté nadávky, zvyky tupých úderů a srdcervoucí ženský řev spojený se zoufalým zasténáním.

Lea cítila, jak jí naskakuje husí kůže. Někoho tam tlučou, to je jasné, a pořádně!

Když se posléze dveře od cely s rachotem otevřely, doslova ztuhla hrůzou. Scéna, již uvnitř kameny obložené kobky spatřila, připomínala nejhorší filmový horor. Za ruce tu na řetězu visela nahá zkrvavená ženská troska. Pod ní na zemi se válely dvě baseballové pátky, kovové trubky, kleště, nože a další nástroje, o jejichž určení nemohlo být pochyb. Jeden ze dvou mužů posléze spustil oběť dolů na zem. Druhý, co předtím otvíral dveře od cely, obhrouble vyhlížející chlap s vizáží bourače na jatkách, oslovil muže v černém: "Á, to je generál Smith! Promiňte, pane, nevěděl jsem. Mám pro vás radostnou zprávu, ta svině zaspívala," kývl hlavou směrem k

vyslýchané. "Nahráli jsme vám její výpověď."

"Skvělé, Ricku," chladně se pousmál oslovený. "Jsem rád, to šlo bez problémů."

"Jasně, generále, jako dycky, nejdřív zatloukala, když jsme ji ale přelámali pár kostí, změkla, kráva, hehehe, ani nebylo nutný rvát jí zuby, jak jsme plánovali." Muž s vizáží řezníka se znovu rozchechtal a pohlédl s pohrdáním na Leu. "Další *dáma* na holení, generále?"

"Jo, Ricku, pěkně si ji podejte, ať vyklopí, i co neví."

"Zeptejte se jí hlavně na chlapa, co ji najal. Zajímají nás všechny detaily jejich kontaktu," vmísila se do hovoru Rojanová.

"Rozkaz, plukovníku, jen co šoupnem tu první svini na kremaci. Dáte nám pět minut?"

"Dám vám deset," odvětil namísto dotázané velkoryse generál Smith. "Ať máte čas na žváro."

"Díky, generále." Řezník a druhý muž v zakrvácené gumové zástěře zabalili ženu do plachty a zmizeli s ní v chodbě.

Smith věnoval zadržené krátký studený pohled, v němž nebyla ani kapka lítosti či soucitu. Při představě, co všechno s ní oba sadisté zanedlouho provedou, se Lea doslova třásla strachem, nicméně se jí s relativním úspěchem toto rozpoložení dařilo maskovat. "Jsem profesionál, ne religiózní fanatik či terorista, generále," řekla poměrně jistým hlasem.

"Tím míníte co," zeptal se Smith odtažitě.

Přešlápla a ucítila při tom, jak se jí podlamují kolena. "Že není nutné otloukat mě. Ztráta času. Se mnou je to jako s odhaleným špiónem, ten taky nezapírá, když prohrál, to přece vy víte nejlíp. Pouze oznámí termín, kdy promluví."

"Ten termín zní?"

"Teď hned."

Smith pohlédl na své kolegy. Oba neznatelně přikývli. Pak znovu oslovil zadrženou:

"Jste ochotna říct dobrovolně vše, nač se vás zeptáme?"

"Ovšem, generále."

"Dobře, připojíme vás na detektor. Pakliže zjistíme, že jste nám byť jedinkrát zalhala, vrátíte se do téhle cely a živá z ní už nevyjdete. To je vám doufám jasné. Slečno Sung."

"Naprostu, generále. Nemám důvod lhát vám."

"OK. – Valentino, připrav detektor a vrať se pak na ministerstvo, dokončíme to tu sami. – Plukovníku, odveď zadrženou do kanceláře. Já zajdu za Rickem."

Smith prošel chodbou, zahrnul vlevo za roh a vstoupil do místnosti s číslem 24.

Před velkými zrcadly nad stolky s líčidly tu se zapálenými cigaretami seděli tři lidé; *řezník* Rick, jeho kolega i vyslýchaná žena.

"Velkolepé představení. Sehráli jste to skvěle," prohlásil s úsměvem Smith. "Uživili byste se bez problémů i v Hollywoodu. Gratuluju."

"Spolkla to, generále?"

"No jistě, ovšem, můžete se odlíčit a jít domů. Pozdravujte podpůrný tým."

"Je to všechno, slečno Sungová?" zeptala se přísným hlasem plukovník Rojanová.

Napřímila se: "Ano. Řekla bych, že ano. – Co se mnou teď bude?"

Rojanová pohlédla na svého nadřízeného. "Pokud je to opravdu všechno," řekl generál Smith, "posadíme vás na letadlo a pošleme domů. – Máte ještě něco, co byste k celé věci dodala?"

Vyšetřovaná si zimničně promnula ruce. "No... ano: chtěla bych zdůraznit, že mé motivace k atentátu nebyly čistě zjištěné, tedy... vlastně byly, ale jen nepřímé. Prostředky získané od Shorta jsem chtěla použít jako základní kapitál k podnikání. Výroba samurajských mečů. Nešlo mi o rychlé zbohatnutí."

Smith pokrčil rameny. "To je sice hezké, slečno Sungová, co tu říkáte, jenže my vás nesoudíme. Ani po morální stránce, ani za porušení zákonů. Jsme vojáci. Short na nás zaútočil, my se tudíž bráníme. Proto nás zajímají pouze detaily vašeho kontaktu s ním. Nic víc. Je to tedy opravdu vše, co jste nám měla říct?" Udělal viditelné gesto směrem k detektoru lži.

"Ano, vše, generále, už mě nic důležitého nenapadá," potvrdila Lea. "Vlastně... ne, počkejte... na něco jsem přece jen zapomněla. Short se krátce zmínil... že mě už letos jednou najal, a to přes třetí osobu, asi před šesti měsíci. Pracovala jsem dva týdny na... měla jsem údajně komusi držet místo v jisté zahradnické firmě upravující porost v parcích. Díky tomu mě dostali na jedno

letišť, stříhala se tam tráva, je to tady ve městě, já tam měla magnetem přichytit takovou..." naznačila rukama neurčitý obrys, "takovou malou krabičku k rotoru jednoho vrtulníku. To bylo vše. Šlo o ten samý den, co mi ve firmě končila smlouva. Hned po směně jsem odletěla do Severní Afriky a odtamtud další den na falešný pas domů do Hong-Kongu. Ten pas jsem dostala předem, spolu se zálohou a letenkami."

Generál Smith si vyměnil překvapený pohled se ženou obsluhující detektor lži. "O jaké letišť ve Washingtonu se jednalo, slečno Sung?" zeptal se.

"Anacostia Helicopter Facility."

Plukovník Rojanová vyskočila. "Co říkáte??!! Kdy přesně to bylo??"

Vyslychaná se zamyslela. "Asi před půlrokem. Přesně patnáctého února."

Rojanová vstala, rozhodila rukama, udělala otočku na patě a hlasitě dopadla na židli. "To není možný...! To prostě NENÍ MOŽ-NÝÝ!!!" rozeřvala se. "To se mi snad zdá..." dodala šeptem. "To se mi musí zdát..."

"Co... se stalo?" otázala se velmi nejistě Lea Sungová. "Je s tím... byl s tím vrtulníkem... nějaký velký –"

"Problém, chcete říct??!!" vyletěl generál Smith. "To si pište, že byl, vážená! Letěl totiž pro ministra obrany, než díky vaší náloži spadl!"

"Pro ministra...?! Bože můj..." zmohla se hlesnout Lea. "To jsem netušila... myslela jsem... že chtějí vrtulník... jen tak... zničit... v hangáru... A teď ministr –!" Bezmocně rozhodila rukama.

Smith mávl vztekle rukou. "Ministr žije, nestihl nastoupit, jenže pilotka zemřela!! Víte??!! Pilotka!!"

"Ach..." Prudká reakce obou vyšetřovatelů Lea zaskočila. Celou dobu si myslela, že její osoba není pro armádu až tak podstatná, že jde především o iniciátora akce, o Shorta. Teď ale nabyla dojmu, že se situace rychle obrací proti ní. Kruci, měla o tom vrtulníku mlčet!

"Mrzí mě to..." konstatovala Lea truchlivě, na což vyšetřovatelé reagovali ještě zlostněji než předtím.

"Ušetřete nás laskavě předstíraných výlevů lítosti, slečno Sung, to na nás neplatí!! Zabila jste naši kolegyni, a vypadá to s vámi zle, moc zle, to říkám otevřeně!! Její zavraždění si bereme velmi, velmi osobně!!"

Lea si zakryla oči dlaní pravé ruky, přikývla, ale netroufla si na předešlou řeč zareagovat.

Rojanová vstala, aby udělala několik nervózních kroků po kanceláři. "Ta žena... naše spolupracovnice..." řekla pak pomalu, při čemž potlačovala nával vzteku, "ta pilotka... jejíž smrt jste zavinila, se jmenovala Dora McNealová."

Lea zvedla oči a svěřila hlavu.

"Byla kapitán americké armády. Bojovala v Delta Force... Měla osmý dan v karate... Byla na misi v Iráku..."

Lea opět přikývla, tentokrát se zavřenýma očima.

Rojanová se několikrát hlasitě nadechla. "A spala šest let v mý POSTELI, ty KRÁVO!!!"

Lea sepjala nad stolem ruce, jako by se chtěla pomodlit. "Sorry...! Sorry... plukovníku... já – tohle jsem nechtěla... Opravdu... věřte mi..."

"Jistěže ne!!" zaburácel Smith. "Chtěla jste jen prachy na vaši dílnu!! Ale ne za každou cenu, že??!!"

"Nemám omluvu," hlesla vyšetřovaná. "Nevím... co bych k tomu ještě měla říct..."

Smith nasadil přísný, úřední tón: "Podívejte, slečno Sung, jakožto inteligentní žena jste věděla, do čeho jdete. Zvolila jste profesi nájemného vraha, tedy práci, k níž nemáte žádné předpoklady. A podle toho i skončíte. Byl jsem ochoten pustit vás z háku, bývali bychom vás deportovali oproti příslibu, že se tu už nikdy neukážete. Ovšem za této situace... máte smůlu, je mi líto. Zabila jste jednoho z mých nejlepších mužů, takže musíte počítat s adekvátními důsledky."

Vyšetřovaná mlčky přikývla. Pak se tiše zeptala: "Dostanou mě do spárů... tamti... dva?"

Generál Smith zavrtěl hlavou. "Nikoliv, slečno Sungová. To před tím, to byla jen hra. Teď pojedeme naostro." Otočil se k plukovníku Rojanové s otázkou, jako by šlo o přípravu kávy. "Chceš to udělat?"

Chvilí přemýšlela. "Ne, John. Nevykládej si to jako slabost, ale... být to tehdy, bezprostředně potom, nebo pár dní po Dořině smrti, odstřelila bych ji teď – hned – tady – jako psa. Dnes je to jiné... důvod proč to nechci udělat, je jediný: necítila bych se potom líp. Kdybych ji zabila. Takže ji nezabiju."

"OK, rozumím. Mám to vyřídit?"

"Když budeš tak laskav."

Smith se ušklíbl, přičemž sjel Leu pohledem vyjadřujícím odpor. "S největší radostí."

Sáhl po telefonu. "Minos? – Tady Charon. Mám zakázku pro místnost G. – Co nejdřív. – Jo, už jsme tu i s objektem. Chci, aby vše bylo vyřízené ne-prod-le-ně. – Ano? Skvělé, Minosi, sejďeme se na místě." Smith zavěsil, aby hned nato vytočil další číslo. "To je Xenophon? – Charon. – Máte práci. Úklid místnosti G. Do hodiny. Díky." Opět zavěsil. "Tak."

Lea, zhroucená na židli, se napřímila. "Mohla bych prosím... vědět –?"

"Ovšem," odsekl Smith. "Půjdete do místnosti G."

"Proč... gé...?"

"Gé jako gilotina."

Lea se hořce pousmála. "Ach tak..."

"Bohužel pro vás, slečno Sung," nadhodil znechuceně Smith. "Ovšem, úkon proběhne rychle a humánně. Nemějte strach, že se při pádu udeříte do hlavy. Koš je zavěšen dostatečně vysoko." Po tomto cynicky znějícím prohlášení udělal Smith krátkou pauzu. "O místnost G se starají dva spolehliví muži. Kapitán Tarchetti a major Staley. Jeden z nich vás připraví pro úkon a zapne časovač, který v rozmezí pěti až dvaceti minut spustí ostří gilotiny. Druhý z mužů se postará o spálení vašeho těla. Vše vyřídíme zde, v těchto podzemních prostorách, nazvaných *Překladiště West*. Což pro vás znamená, že do hodiny zmizíte z tohoto světa, slečno Sungová. Váš popel bude později pokud možno rozptýlen." Generál Smith se napřímil: "Teď bych byl za normální okolností povinen, pokud byste spadala pod mé velení, informovat vás, dle kterého paragrafu vás odsuzuji. To ve vašem případě odpadá, takže vám jen sdělím, že institut posledního přání není u nás zaveden. – Nyní vás prosím, abyste mě následovala. Pokud tak neučiníte, budu nucen použít násilí."

Lea pomalu a těžce vstala. "Netřeba, generále... já... půjdu... sama..." Zastavila se u ženy sedící před detektorem lži: "Opravdu mě mrzí, co se... co jsem... udělala... I to, plukovníku... že jsme se my dvě nesetkaly jinde a... za jiných okolností. Já... nemohla bych udělat cokoli, co by –?"

"NE!!!" přerušila ji ostře Rojanová.

Smith otevřel dveře vedoucí na chodbu. "Až po vás, slečno Sung."

3. kapitola

Major Staley natáhl ruku přes stůl, aby si přitáhl aparát zakódované zpravodajské linky, přičemž konvenční telefon odsunul poněkud vzad. Zvedl sluchátko. "Jo, slyším."

"Minos."

"Xenophon. – Co je?"

"Máme práci, majore."

"Už mi řekli, kapitáne. Před chvílí volal Charon, byl co do času netrpělivý, vypadá to na mimořádku, žádný hlášky napřed, podle všeho cizinka, čili – přeběhlý špion, nebo teroristka."

"Kde jsi?"

"Doma. Do Westu přijedu za dvacet minut. Dřív to nejde. Čau."

"Počkej, musíme si promluvit."

"Oč jde, Minosi?"

"Kup cestou meloun."

"Proč??"

"Prostě meloun. Ten největší co maj."

"Nechápu."

"Ale chápeš, majore, chápeš, aby to neřachlo jen tak, to není dobrý, ostří neprospívá chod naprázdno."

"Zbláznil ses, kapitáne??!!!"

"Nikoliv, pane veliteli, nezbláznil. Existuje ještě druhá možnost: doneseš prachy, co mi dlužíš z karet. Už na ně čekám celou věčnost a dál čekat nebudu. Sedmasedmdesát tisíc dvě stě dvacet šest dolarů přesně, majore. Potřebuju tu částku. Investoval jsem nedávno do nemovitosti ve Španělsku. Abych měl na starý kolena vystaráno. Kdybys pořád neprohrával, moh bys taky leccos mít, když dostáváš tak vysokej žold, jakej dostáváš."

"Já ale –! Kapitáne, počkej, sakra, ty peníze –! Mám... závazky tak řečeno na více místech a takovou sumu prostě nedám teď hned dohromady!"

"Majore, mám tvou směnku. Dluhy z karet se platí, to sám víš. Takže: buď meloun nebo prachy." Tarchetti zavěsil a natáhl si nohy před sebe.

To by tedy bylo. Snad to klapne...

V místnosti G byla už přes pět minut. Ležela na zádech přivázaná k lavici tak pevně, že se nemohla téměř ani hnout. Hlavu fixovanou v jedné poloze mezi speciálními bloky, a vzhledem k pásce na očích vnímala jen slabé šelesty, přicházející zvenčí skrz zeď. Lea tušila, že jí už moc času nezbyvá. Rychle se střídající stavy, jimiž její duše teď procházela, kolísaly od plačtivé lítosti z promarněného života, až po nezdravě silnou, nadnášející euforii z faktu, že vše zlé je už za ní, že to víceméně skončilo, lépe řečeno zakrátko definitivně skončí.

Silná rána a následný otřes vyděsily Leu natolik, že sebou prudce šklubla. Do jejích rukou, těla i nohou se bolestivě zařízly řemeny.

Bože, ten zvuk! Ten strašlivý zvuk!!

Nebylo pochyb, oč jde, zvuk byl velmi specifický, ano, právě spadlo ostří gilotiny! Takže už umírá, její hlava se skutálela do koše... To je ale divné! – Že vůbec necítila bolest! Necítila nic, dokonce ani náraz ostří do krku!

Zkusila pohnout hlavou, pokud to fixace umožnila. Šlo to jen málo – nejvýš o jeden centimetr na každou stranu, ale i to ji stačilo přesvědčit, že není mrtvá, že její hlava sedí pořád pevně na krku.

Co se tedy stalo??

Lea poslouchala svůj rychlý, syčivý dech. Mohli ještě před ní popravit někoho jiného. Ale koho?? Podle všeho tu s ní nikdo nebyl! Slyšela by ho! Zcela jistě by něco zaslechla! Musela by! Její uši se díky pásce na očích staly citlivější. A kdo, byť pevně spoutaný, vydrží ležet úplně bez hnutí?

Ne, ne, byla si téměř jistá faktem, že nikdo jiný kromě ní v místnosti G nebyl.

Navíc... krev by v tak malé prostoroce byla jistě cítit, a tady to voní čistotou stejně jako před tím. Krom toho – Lea nasála nosem vzduch – je tu cítit ještě něco jiného... celkem silně... jakoby čerstvé ovoce... snad meloun... Ale jinak nic.

Gilotina tedy spadla, a ona pořád žije. Jak to??

Těžko odhadnout, kolik minut uběhlo, snad třicet, snad čtyřicet. Zvuk klíče v zámku Leu rychle probral.

Zavěťtila. Že by teď??

Někdo cizí vstoupil do místnosti.

Teď už to přijde! Lea zavřela pod páskou oči. Jak dlouho bude asi trvat, než zemře... její vědomí...? A zemře vůbec? Co když se jenom přesmýkne do jiné dimenze? Co když žádný tunel ani světlo nebudou, co když realita zmrzne v momentě, kdy se její mozek bude dusit, přesně v tom nejtrýznivějším okamžiku? A zůstane v něm navěky? Třeba je právě tohle ono biblické peklo... Nebo nekončící očistec...?

Něco se dotklo jejího krku. Něco chladného. Následovalo bodnutí. Jenom slabé, jako když štípne komár.

Možná dávají před popravou anestézii, narkózu, aby odsouzenec netrpěl. Třeba na to mají předpis, předtím cosi říkali o povinném čtení paragrafů. Proč by se ale probůh namáhali s uspáváním? Má to logiku? Snad aby úkon proběhl humánně? Jak prve generál zdůraznil?

Ále co... vždyť je to všechno fuk...

Na Leu začal přicházet spánek. Injekce už působí! Nijak rychle, ale přece. Tak tedy dobrou noc! A nashledanou na věčnosti!

Rojanová zvedla hlavu, aby obrátila zrak k hotelu, který právě opustila. Čím je zvláštní? Těžko říct, asi ničím; jmenuje se Delano, leží v blízkosti pobřeží, v jeho areálu lze najít bazén, a podobá se všem ostatním luxusním světle omítnutým hotelům, které lze zde v Miami Beach spatřit.

Snad bylo opravdu lepší, že ji sem generál Smith na dva týdny poslal. *Uběhl skoro půlrok, a ještě z toho nejsi venku*, řekl jí. A měl pravdu. Potřebuje vysadit, zapomenout, vyrovnat se se smrtí partnerky. Nebo se o to alespoň pokusit...

Lea otevřela oči a pokusila se zaostřit zrak na muže stojícího nad ní.

"Á... šípková Růženka se konečně vzbudila..." zaslechla jakoby z dálky.

"Co se – stalo...?" zeptala se hlasem, který v jejích uších způsobil ozvěnu.

"Nene, zlato, chyba; *co se nestalo*, o to jde."

"Jak to, že žiju?" Protřela si oči, které už konečně ostřily. Zavřela je a zatřásla hlavou.

"Jenže ty nežiješ, zlato. Jsi mrtvá a mrtví nekladou otázky." Muž v uniformě kapitána zazíval a protáhl se. "OK, chybička se vloudí, víš, setnuli jsme místo tebe meloun. Chudák malej, už to má za sebou."

"Proto ta ovocná vůně... prve..." Lea se pokusila nadzvednout. "Pokud vám jde o mé prachy..." řekla těžce, "nejspíš je mají oni."

"Prachy?" zavětril Tarchetti se zájmem a pročísl si rukou husté černé prošedivělé vlasy.

"Jo."

"Kolik?"

"Milion švýcarských franků."

"Noné...?" hvízdal tiše. "To už je něco! Kteří oni že je mají?"

"Lidi generála Smithe. – Vy jste ten... co dělá v místnosti G?"

"Jeden z nich."

"Ale proč teda žiju? A proč jsem tu přivázaná jako pes?"

"Řetěz na noze je bezpečnostní opatření, zlato. Budeš asi pěkně nebezpečná, když tě Smith poslal do Géčka. Muselas jim hezky zavařit. Z čehož vyplývá, že máš i parádní výcvik. Nebudu tu s tebou zápasit, víš? Nosím sice bouchačku, ale než bych ji vytáh... že jo. A mimoto, nejsem žádný svalovec, jak sama vidíš... Zabíjení se mi v zásadě hnusí."

"Jo? Když lidem sekáte hlavy?"

"Já?! Já nic, já muzikant, zlato, já nic nesekám," zašklebil se Tarchetti. "Jen richtuju gilotinu a odsouzence, víš? Ostří spouští spínač, automat, ne já."

"Aha... ale stejně se mě nemusíte bát, nemám sílu po té narkóze... ani svou katanu..."

"Čert ti věř, zlato. – Cos vlastně strýčkovi Samovi provedla? Přeběhlas k Rusům?"

"Né... přijala jsem zakázku."

"Neříkej? Jakou?"

"Někoho zabít."

"Ty?? Fakt?! Vo koho šlo?"

"O plukovníka Rojanovou."

"Có??!" Muž v kapitánské uniformě propukl v křečovité smích. "Zbláznila ses?? Víš ty vůbec, kdo ona je???"

"Vím."

"Fakt? Tak to jsi jedna z mála. Nikdo z nás to totiž přesně neví, kolují tu jen různé fámy. Jedna horší než druhá. Jedno je ale jisté; naše vláda je Rojanový hoodně zavázaná. Zač, ptáš se? Víš... když je nějaká vláda vděčná jednotlivci, zlato, buď si jistá, že je to za velký svinstvo. Za to jsou vlády tohoto světa nejvděčnější. A tys ve svý neskonalej naivitě udělala pěknou hovadinu s tou zakázkou. Chlebdárci ti asi neřekli, jak jsou lidi kolem Smithe hlídání. Já to náhodou vím, dělám totiž pro ně. Jsou prošpikovaný štěnicema a kolem svých baráků maj nejen hlídače, ale i kamery a pole. Všecko se nahrává a vyhodnocuje. Jak se v jejich okolí objeví párkrát po sobě ten samý cizí ksicht nebo auťák, hned maj alarm."

"Jo... to jsem poznala na vlastní kůži." Lea se opřela o loket a přejela očima nevzhledně vyhlížející místnost, která by dost dobře mohla být špazem, kam se dávají kompoty a lahve s kyselými okurkami.

"Kam jste dal kompoty?" zeptala se.

"O čem to mluvíš, zlato?"

"Tahle díra vypadá jako spíž."

"Vypadá, ale není. Byly tu košťata a krámy na úklid. Vynesl sem je. Teď je to tvůj budoár."

"Pěkně děkuju. – Jo... jsme pořád pod Bollingovou základnou? V překladišti West? Nebo jste si mě nastěhoval do svýho domu? Co se mnou bude? Jestli si chcete zdarma užít, měl byste vědět, že jsem lesba."

"Dokonce znáš *transshipment West*... moc zajímavý... jeho lokaci zná jen málokdo. Asi s'byla velká ryba, když máš informace. – Víš... já si s tebou nechci užívat. Ani náhodou, zlato. Nejsi můj typ, nemám rád hubený holky... a ke všemu lesba... pche!, nešáh bych na tebe dvoumetrovou tyčí! Ovšem potřebuju prachy, dost jsem investoval a můj pokerový kroužek to už neutáhne. Budeš mi vydělávat. Mám pár kámošů, co milujou tvrdý sadomaso, sleep a tak... Ti všichni mi za tebe pěkně zaplatí. No a mí kámoši maj další kámoše... chápeš?"

Lea přikývla. "Jste podnikavý voják, kapitáne..."

"Díky. Málokdo to ocení v dnešní době. Mám letitou praxi, sem do překladiště putuje spousta zboží... Už dvacet let jsem nekupoval nic k jídlu. Tady se jednomu dycky něco zadře za nehty." Tarchetti se zašklebil.

Lea se protáhla. Bolelo ji celé tělo. "Chápu. – Nepředpokládám, že mě plánujete pustit."

"Neplánuju. Až přestaneš vydělávat, nechám tě zmizet."

"Spálíte mě v místní peci? Nějaká tu přece musí být. Jak jinak byste se zbavili těl popravených?"

"Pec tu fakt je, uvažuješ logicky, zlato. Pro mý účely je ovšem nepoužitelná. Jak bych zdůvodnil její chod?"

"Generál Smith by se to domák, že?" ušklíbala se Lea.

Tarchetti přisvědčil. "To se vsad'."

"A za nesplnění rozkazu by vás asi nepochválil."

"Zřejmě ne, zlato. Nejspíš bych sám putoval do místnosti G. Takže... protože mám odpor k násilí, zaleju ti nožky do betonu a shodím tě do moře."

"Bezva, kapitáne... je fajn vědět, že nesnášíte násilí! Heleďte... existuje nějaká... jakákoli možnost, že byste mě odtud pustil? Co když vám povím, kde mám prachy, ten milion, třeba je Smithovi lidi nenašli. Měl byste vyděláno a mě tím pádem nepotřeboval. Vypadla bych ze Států a ve svém vlastním zájmu do konce života mlčela."

Tarchetti se zamyslel. Usedl obkročmo na oprýskanou židli. "Jo... to by snad šlo... Pustil bych tě... Mít ty prachy. Jenže oni je určitě vyčuchali, zlato, víš? Smith, to je vlastně celá armáda, plus sí-aj-ej, en-aj-ej, en-es-ej... a ještě některý další plusy. Maj neskutečnou techniku a neomezený fondy i co do lidí. Určitě to místo, kdes bydlela, zrentgenovali a našli vše, co se najít dalo."

"Možná našli, ale co když ne? Pak ty prachy čekaj na vás. Nebo nemáte zájem? Chcete si další roky vyčítat, že jste tam ten balík nechal? Že jste se tam nekouk?"

Tarchetti přimhouřil oči. "He, dobrej psychologickéj tah z tvý strany, zlato, jsi chytrá... Víš co? Řekneš mi jméno hotelu a já to tam vomrknou. Jestli tvý franky najdu, ještě dnes si sedneš na letadlo do... Odkud to vlastně jsi?"

"Hong-Kong. Jsem Číňanka."

"Na Číňanku bych tě nešacoval. Člověk se holt splete... Tak tedy na první letadlo do Hong-Kongu a dám ti... ať nejsem škrt... deset táců na dlaň. OK?"

"OK. – Ty peníze byly přelepený černou páskou, hodila jsem je do šachty klimatizace. Musíte strčit ruku co nejdál dozadu doleva a nahmátnout provázek. Hotel Springhill Suites v Ashburnu. Bungalov číslo šest."

Tarchetti mlaskl a ukázal na ni. "Bezva, zlato, oceňuju tvou spolupráci! Budem si oba přát, aby tam ty prachy byly."

4. kapitola

Debra Nilesová přivřela dveře hotelového pokoje.

"Mami, teď zrovna šla!"

"Kdo?" zeptala se bez zájmu Katharina Nilesová.

"Naše sousedka z dva čtyři čtyři! Ta vysoká, tmavá!" horečnatě vysvětlila její dcera.

"Vážně?"

"Jo. Náhodou jsem vykoukla na chodbu a zahlédla ji, jak šla ven z pokoje. Vypadá elegantně. A má ofinu! Třeba ji někdy potkáme dole v restauraci. To by bylo fajn."

"Ale, Debbie! Ty máš starosti! Řekla jsem ti přece: nebuď pořád se mnou. Vyjdi si ven nebo dolů do restaurace sama a seznam se s mladými. Je jich tu všude plno a určitě mezi nimi potkáš i nějakého sympatického mládence."

"Ježíš, mami! Zás ty školometský řeči! Víš, jak je nesnáším a ty s nimi nepřestaneš! Proč mi to pořád děláš?! Já bez tebe prostě nikam nechci! Co kdyby tě zase vzaly záda? Kdo by ti pak pomohl? A vůbec, já nemám chuť seznámit se s nějakým troublem, co se mnou bude chtít ještě ten samej večer praštit o postel! Ani náhodou!"

"Praštit o postel?! Bože, Debbie, jak to mluvíš?! Proč by sis s ním nemohla třeba jen povídat, nebo posedět v kavárně?"

"Bóže, mami?! Copak neznáš chlapy?! A tady ti plážoví plejboji zvlášť! Myslíš, že budou zvědaví na povídání? Těm jde jen o jedno!"

"No a co, Deborko? Kdyby to byl slušný kluk? Je ti už dvacet a jednou začít musíš. Nebudeš se mnou bydlet přece do důchodu."

"Mami...! Tobě nestačilo, jak ses spálila s tátou, že? Chceš, abych měla ty samý problémy i já, vid'?"

"Debbie... každý chlap není chorobný hráč."

"Ne, není. Ale bude zas něco jinýho; ochlasta, holkař... nebo aspoň autoritativní blb, co v kredenci řadí kořenky podle velikosti. Jako táta jedný můj známý."

"Prosím tě! Takhle se nikdy nevdáš!"

"A kdo říká, mami, že se chci vdávat?! Heleď, když máme dovolenou, nebavme se o tom, jo? Víš, že mám jít na univerzitu, tak jaképak vdávání."

"Ale jdi, ta tvá škola! Než se na ni dostaneš, bude ti třicet."

"Né, mami! Letos to vyjde! Fákt! Musí! Uvidíš!"

Katharina Nilesová mávla rukou. "Heleď, Debbie, jsi dospělá, máš vlastní rozum, tak dělej, jak uznáš za vhodné. Já tě nebudu a ani nemůžu do něčeho nutit, myslela jsem jen – jsi hezká a chytrá holka – že by byla škoda, kdyby ti ujel vlak."

"Pořád dokola...!" houkla si pro sebe Debra a přemístila se k oknu. "Nepůjdem se juknout na pláž, mami?"

"Ovšem," přisvědčila Katharina Nilesová. "Co bychom dělaly?"

"Jé, hele," zbystrila pozornost Debra a ukázala prstem z okna. "Támhle jde, myslím, a má slunečník!"

"Kdo?"

"Naše sousedka. Asi se jde taky koupat..." konstatovala s jasným záměrem, který své matce s pochopitelných důvodů nesdělila, a to: později na pláži tuto přitažlivou tmavovlásku vyhledat...

Od hotelu Delano zamířila Rojanová, ostatně jako každý den, vlevo, severním směrem. Chodívala vždy místy, kde písečná pláž přecházela v upravený křovinatý porost. Cesta dlouhá necelou čtvrt míli netrvala dlouho a skrývala v sobě příjemnou procházku vyhrátým pískem.

Malý slunečník, který si sebou Rojanová nosila, stavěla do písku co nejdále od moře, v místě, kde se pláž zužovala a kde bývalo nejméně lidí. Na tomto zadním cípu pláže nestály žádné stánky a i z návštěvníku tu bylo možné spatřit jen jednotlivce. Většina turistů dávala přednost větší zalidněnosti pláží vykoupené kratší cestou k hotelu, eventuálně slunění přímo u hotelových bazénů, což bylo nejpohodlnější a současně nejbezpečnější, přestože šelfové moře tu všude bylo

velmi mělké, jen s nepatrným sklonem dna.

Rojanová oblečená do džínových šortek a černého nátělníku usedla pod slunečník, umístěný nedaleko nízkých keřů, a začetla se do knížky.

Zhruba za půlhodinu se nedaleko ní usadily dvě světlovlasé ženy, podle všeho matka s dcerou. Když mladší z nich po chvíli zamířila k moři, prohlédla si ji Rojanová zblízka, po čemž mohla téměř jistě říct, že ji v nedávné minulosti spatřila, a to nejspíš v hotelu. A nejen to – no ano! – vždyť ji viděla přímo před odchodem z pokoje! Jak na okamžik vykoukla ze dveří, nebo snad stála mezi nimi...? V ten moment si pomyslela, že dívce bude tak patnáct let. Nyní poznala, že je o něco starší. Navíc šla kolem tak blízko, že se v tom zdál být úmysl. A ještě ke všemu se dívala takovým způsobem, jakoby chtěla zjistit, co za knihu Rojanová čte.

Světlovláska se posléze ponořila do vln, aby v nich pár minut zůstala. Druhá ze žen se k ní kupodivu nepřipojila. Odkráčela za chvíli rovněž k vodě, avšak pouze proto, aby si rukama opláchla obličej a tělo, přičemž nesundala ani protisluneční brýle, ani malý apartní klobouček, našikmo posazený na hlavě. Dlužno dodat, že tato žena Rojanovou neokázalým, leč dostatečně velkým obloukem obešla.

Zanedlouho seděly obě ženy opět na své dece. Mladší z nich, snad dcera, minula na své zpáteční cestě Rojanovou opět velmi těsně, a to tak, že si toho nebylo možné nepovšimnout. Nu což, pokud nejde o náhodu, jistě se to rychle ukáže.

Odhad byl přesný. Zakrátko padl k jejím nohám stín. Zvedla oči od knihy.

Dcera! – A hezká. – Příjemný úsměv. – Dvacet let. – Pomněnkové oči. – Naivní pohled. – Nezkoušená. Pokud je z branže, všechna čest, její mimikry jsou dokonalé.

"Promiňte..."

"Pardon...?" zeptala Rojanová se naoko překvapeně.

"Nerada ruším, ale..." řekla dívka tiše, "...všimly jsme si s maminkou vaší knihy... toho zvláštního písma. Nevěděly jsme, zda to není řečtina. Zvláštní... myslela jsem, že jste cizinka, ale teď, když vás slyším... vidím, že nejste. Ježíš, promiňte, chovám se tak nespolečensky, ani se nepředstavím! Jsem Nilesová Debra."

Tmavovlasá žena sklapla knihu a podala jí dívce. "Těší mě, Viktoria Rojanová. – Půjčím vám ji. Doneste ji mamince a zkuste hádat znovu. Řečtina to opravdu není."

"Díky! To už teď vidím. Alespoň myslím. Není tu žádná alfa a... tamty... omegy... ani ty další... fi, chí, psi... znaky... Hned vám knihu vrátím, jo?" S úsměvem odběhla. Na sedící ženu i její deku dopadly kapky vody a sprška zrněk písku.

"Nemusíte spěchat." Úsměv sice opětovala, neodpovídalo to však jejímu rozpoložení. To, že ji oslovila cizí osoba, kterou nota bene už jednou spatřila, je nepříjemné. Bude s tím muset něco udělat, což v praxi znamená zkontaktovat Smithovu spojku v hotelu a nechat celou záležitost prověřit. Spojka přebývá v pokoji s číslem 33 a je k dispozici 24 hodin denně po celou dobu jejího pobytu zde v Miami Beach.

Blondýnka byla za minutu zpátky. "Maminka si myslí," hlásila se zjevným zaujetím, "že jde o staré německé písmo z Evropy."

"Správně, maminka je chytrá."

Stojící dívka uchopila svůj levý ušní lalůček a zatáhla za něj. Hned pak se poskočením na levé noze pokusila vytrást vodu z ucha.

"Chytrá je, ale i ani jedna z nás nerozumí ani slovu. O čem ta kniha je?"

"Jde o xerokopii prvního vydání Kantovy *Critik der reinen Vernunft* z roku 1781. *Kritika čistého rozumu* je filozofická kniha, v níž se řeší kvalita a možnosti našeho poznání."

"Aha..." dívka bedlivě poslouchala, přičemž se kousala do spodního rtu.

"V kostce řečeno," pokračovala Rojanová, "jde o to, zda je naše vnímání předem ovlivněno prostorem a časem, tedy podmínkami, případně dalšími faktory. Zkrátka, zda to, co vidíme je takové, jaké to vidíme, nebo ve skutečnosti jiné, zkreslené možnostmi našeho pohledu."

"Jak??"

"Vulgárně vzato: zda je moře opravdu modré, nebo ho jen modré vnímáme, i když ve skutečnosti vypadá jinak."

Dívka se poškrábala na tváři. "Jako že ho naše oči vidí odlišně od... třeba oka radaru?"

"No... vlastně ano. Pochopila jste to správně."

Dívka sešpulila rty. "To jen proto, že jste mně to tak hezky vysvětlila. – Zač vám děkuji."

Tmavovlasá žena zasunula knihu do tašky a nasadila si na oči sluneční brýle. "Rádo se stalo."

"A... to umíte tak dobře číst německy?"

"Umím."

"Mhm... jste z fakulty? Já chci taky na vysokou."

"Nejsem z fakulty. Byla jsem pracovně pár let v Evropě. Naučila jsem se."

"Debbie!" ozvalo se z povzdálí netrpělivě.

"Už jdu, mami!" Zatvářila se rozpačitě. "Máma mi vynadá, že vás otravuju."

"Ale ne, neotravujete," odpověděla bez zájmu Rojanová.

"Tak nashle!"

"Mějte se."

Dívka se zastavila napůl cesty. "Vy bydlíte v Delanu jako my, že?"

"Ano. Řekla bych, že dokonce na stejné chodbě." Věta zazněla významně, s důrazem na její konec.

"Přesně!" zasmála se dívka. "Třeba se ještě uvidíme!"

"Tím jsem si jistá."

Jen co Rojanová osaměla, začala o celé situaci přemýšlet. Musí co nejrychleji zpět do hotelu, ale tak, aby to pokud možno nebylo nápadné. Ano, počká tak dvacet minut. Před odchodem si půjde zaplavat, přičemž může obě ženy, sedící nedaleko, dobře pozorovat. Rozhodně se v moři nevydá nikam dál, což ani nemůže, když má v tašce zbraň.

Sedla si mimo slunečník a ještě pár minut nastavovala tvář sluníčku, pak se vydala k vodě. Plavala podél břehu sem a tam nevelkými oblouky a sledovala obě ženy. Matka s dcerou seděly na svém místě a nedělaly nic jiného než ostatní návštěvníci pláže.

Proč ji vlastně oslovily?? Jde o náhodu? Tak hezká dvacítká a je tu s mámou. Už samo to není obvyklé. A co její přátelský pohled? Možná je lesba, kdo ví, i když na to rozhodně nevypadá. Spíš bude rozmazlený jedináček, fixovaný na rodiče. Její naivní chování by tomu mohlo odpovídat.

Rojanová po vykoupaní ještě nějaký čas počkala a když se nic neudálo, zvedla se, aby po horní straně pláže pomalým krokem zamířila zpět k hotelu Delano. Asi by se jí zde v Miami Beach mělo líbit, jako ostatním turistům, uvažovala cestou, ale nelíbí. Alespoň ne moc. Neustále se vracející myšlenky na zemřelou Doru by zahrnala spíš usilovnou práci než odpočinkem. Tady má moc volného času, což znamená i moc času na přemýšlení.

Než zaklepal na dveře pokoje číslo 33, chvíli čekala, aby si rozmyslela, co vlastně řekne.

Dveře se posléze otevřely a v nich se objevil vyšší tmavovlasý muž, se kterým se Rojanová v minulosti už zcela jistě setkala. Zřejmě šlo o někoho z podpůrného týmu. Asi příslušník NSA. Jistá si tím ale nebyla. "Tao," identifikovala se bez pozdravu.

"Crassus," odpověděl muž podobným způsobem.

"Pozdravuje vás pan Smith."

"Jo. – Jaký je rozkaz?"

"Potřebuju pomoc: nalepily se na mě dvě ženy, bydlí ve stejném patře co já."

"Ty dvě blondýny jsou čistý."

"Díky, v tom pádě je to vše."

Rojanová si přivolala výtah. *Jsou čistý...* to znamená... že je preventivně proklepli už při příjezdu do Miami, anebo... anebo je za vším Smith. Prostě jí přihrál někoho pro pobavení; zná přece její vkus. To by mohlo být ono. Na druhou stranu... ta naivní dívka je zjevně civil a podle pravidel ten, kdo podepíše *Smlouvu 66*, nesmí žít v partnerském vztahu s civilní osobou. Což generál Smith, jakožto spoluautor zmíněných pravidel, dobře ví. Takže... náhoda, či ne...?

K čertu s úvahami, práskla dveřmi od pokoje, vždyť na tom nesejde, podstatné je, že jsou ty dvě OK a že si s nimi nemusí dělat další starosti.

Předpoklad, že se se dvěma donedávna podezřelými, ale jinak vcelku sympatickými sousedkami brzy setká, se měl potvrdit už ten samý večer v hotelové restauraci. Rojanová si byla skoro jistá, že na ni obě ženy s večeří čekaly. Všimla si jich už při vstupu do restaurace. Seděly úplně vpravo u zdi, před sebou jídelní lístky. Rojanová neměla ani za mák chuti sedět s nimi, neboť to předpokládalo i společenskou konverzaci, což považovala za ztrátu času i energie, a navíc, nebyla na ni ani trochu naladěna. Především neměla chuť lhát, ovšem pravdu o sobě by říct tak jako tak nemohla, lhát by tudíž musela a tento situační konflikt ji od kontaktu s kýmkoli z hostů dokonale odrazoval. Přesto, že to bylo velmi nepravděpodobné, doufala, že si jí obě sousedky nevšimly. Vydala se tedy záměrně na opačnou stranu lokálu. Jen co usedla k volnému stolu, stála u ní starší z obou žen s poněkud provinilým výrazem ve tváři. Několikrát se omluvila za vyrušení, představila se jako Katharina Nilesová a poté se rozhovořila o své dceři, která by si velmi přála povečeřet ve třech. Následovaly další omluvy, které Rojanová odbyla mávnutím ruky. Řekla, že nikoho nečeká, a pozvala obě ženy ke svému stolu. V podstatě nebylo vyhnutí, neexistoval rozumný důvod, proč to neudělat.

Po objednání večeře – obloženého masa na rožni – se Katharina zmínila o svém rozvodu, o který zažádala proto, že její manžel trpěl chorobnou hráčskou vášní, přičemž většinou prohrával, a že polovinu věcí z jejich společného bytu odnesl do zastavárny, kde by pravděpodobně skončila i ona s Debrou, pakliže by se zavčas nerozvedla.

"Byla jsem v té době s nervy na dně, díky tomu jsem nás obě málem zabila." Katharina si promnula pravé oko. "Myslím, že mám alergii..."

"Vybouraly jsme se," zdůraznila Debra. "Máma si naštipala obratel. Dodnes ji občas chytají bolestivé křeče do nohy. Proto se taky nekoupe, mohla by se utopit, kdyby ji to vzalo ve vodě."

"Už to snad bude dobrý," polemizovala Katharina. "Už mě to dlouho nechytlo."

"Nepříjemná záležitost," připustila Rojanová a mávla na číšníka. "Pošlete mi sklepníka, prosím, chci nám objednat nějaké lepší víno."

"Vino můžete objednat i u mě," řekl obsluhující. "Co by to mělo být, madam?"

"No... můžeme dostat láhev Chateau Lafite? Dejme tomu... ročník 1990?"

Číšník zalapal po dechu. Zprvu se domníval, že jde o nejsporný žert, poté byl zjevně zaskočený. Chtěl cosi říct, ale zůstalo jen u toho. Dvěma prsty si přejel čelo. "Madam, já – okamžik."

Za chvíli se u stolu objevil starší muž, pravděpodobně směnový manažer. "Dobrý večer. Madam... ee... francouzské víno, jež jste si objednala, se bohužel nenachází na našem vinném lístku."

"A ve vašem sklepě se nachází?" zeptala se pragmaticky Rojanová, na což Debra zareagovala tlumeným vyprsknutím.

Směnový manažer se zatvářil nerozhodně. "Jedna sedmička onoho... Bordeaux by k dispozici byla, nechali bychom ji dovézt z... od naší... ehm... konkurence... tak řečeno. Chtěl bych vás upozornit, že cena... by leckoho zaskočila... dvanáct set padesát... dolarů..." Muž přimhouřil oči a poté nasadil výraz tak nešťastný, jako by očekával úder do tváře.

Rojanová pokrčila rameny. "OK, souhlasím, dovezte ji. Zvláštní nápoj pro zvláštní příležitost."

"Nikdy jsem nepila tak skvělé červené," prohlásila později Katharina. "Mohu dostat ještě sklenku? Ježíš, promiňte! Chovám se tak nemožně!"

"Vůbec ne." Rojanová posunula lahev vína kupředu. "Poslužte si, jde to na můj účet. – Mluvila jste před tím o dopravní nehodě v souvislosti s vaším rozvodem. To se vám stalo v autě? Nebyla jste připoutaná?"

"Děkuji za víno. – Nikoli v autě, nýbrž na motorce," odvětila světlolvasá žena poněkud afektovaně a podržela sklenku s rubínovým nápojem proti světlu. "Vykloupily jsme se v zatáčce. Hned potom jsem motorku prodala a po rozvodu jsme si s dcerou pořídily levnější vůz. Je to přece jen bezpečnější. – Vy musíte finančně dobře prosperovat, když si dopřáváte tak drahé nápoje."

Trochu se pousmála. "Tak často si je nedopřávám. Upřímně... chtěla jsem se před vámi trochu blýsknout. Jinak... finanční nouzi netrpím, to bych lhala, nicméně... mám povětšinou tolik práce, tak nabitě dny, že mi na užívání takřka nezbyvá čas."

"A co vlastně děláte?"

"Jsem ve vedení jedné velké, dobře prosperující obchodní firmy."

"Ach tak..."

Teď už zbývala pouze poslední obligátní otázka: *jste vdaná?* Rojanová se jí dočkala velmi brzy, i když nebyla položena přímo.

"Nejsem," odpověděla bez vytáček.

"Nevdala jste se? Opravdu?" podivila se Katharina. "No, co není, může být, že? Ačkoliv... schopná a nezávislá žena vašeho typu to snad ani nemá zapotřebí."

"Přesně tak. Víte... žila jsem šest let s člověkem, jehož jsem velmi milovala. Zahynul začátkem roku při leteckém neštěstí. Abych pravdu řekla, tvrdě mě to zasáhlo a ještě z toho nejsem úplně venku. Nerada o tom i mluvím."

"To mě mrzí, že jsme o tom s dcerou začaly... Musela to být pro vás rána, když váš přítel –"

"Neřekla jsem, že to byl muž. Řekla jsem *člověk*." Rojanová odložila sklenku a pohlédla světlovlasé ženě zpříma do očí.

"Řekla jste *toho člověka*, to si pamatuju, já ale automaticky myslela, že – takže to byla... žena??"

"Ano, byla."

"Páni...!" vydechla Debra. "Vy máte ale kuráž!"

"Proč? Že to přiznám? Co na tom? Mám vám snad lhát?" Usmála se. "Vidím zděšení ve vašich očích. Zbytečně, není to nakažlivé. Navíc... nejsem připravená na jakýkoli další vztah a mé... řekněme... partnerské emoce momentálně neexistují."

"Rozumím... vím, co mi chcete naznačit," řekla Katharina s úsměvem. "Já ale nemám předsudky. A ani strach."

"Nó..." pozvedla významně hlas její dcera. "To teda nevím."

"Podívej, Deborko, s tebou je to jiné, ty jsi má dcera. Až ty jednou budeš –"

"Až budeš mít sama dceru, jó, jó, já vím, mami, slyšela jsem to už milionkrát."

5. kapitola

Tarchetti zůstal stát ve dveřích. Netvářil se ani trochu nadšeně. Lea z jeho výrazu poznala, že Shortovy peníze nenašel. "Nebyly tam, že jo..." řekla bez otázky.

"Ne, zlato, lituju, budeš si to muset odpracovat."

"Nenašlo by se nějaký jiný řešení, kapitáne? Domluvíme se. Na čemkoli."

"Kdepak, zlato, frnkla bys mi. Jsi příliš chytrá."

"Když myslíte... Ale... nešlo by to celý trochu zcivilizovat? Tady v tý kobce se dá sotva dýchat! Na tomhle starým slavníku... by nespal ani pes! Řetěz, co jste mi dal na nohu je moc krátký! Dosáhne jen k záchodu! K umyvadlu už né! Nejsem prase, musím se občas umýt!"

Tarchetti sešpulil rty. "Jistě. Když budeš chtít k umyvadlu, zavolaš mě, lehneš si na kavalec na břicho a já ti na tu chvíli připnu delší řetěz."

"Nemůžete mi ho nechat nastálo, sakra??"

"Ne, zlato. Dostala by ses mezi dveře a skočila mi po krku."

"Ps! Blbost..." Lea mávla rukou. "Ale co... mně je to lhostejný. Za jak dlouho to všechno skončí?"

"Dokud budeš sekat latinu a vydělávat mi, nechám tě naživu."

"Vřelý dík... a myslel jste na antikoncepci? Když už mě maj šoustat chlapi??"

"Myslel jsem na všechno. Dostaneš pilule a budeš si je sama ordinovat. Upozorňuju tě, že s bubnem bys pro mě neměla cenu, takže žádný blbosti s tím. Pamatuj na botky z betonu." Muž v kapitánské uniformě se nezúčastněně pousmál.

Lea s nepochopením zavrtěla hlavou. "Vážně si připadáte vtipnej, kapitáne?"

"Ani ne, zlato, upřímně řečeno. Věř nebo ne, i mně se tyhle metody hnusej. Nejsem na ně hrdej a nejsem ani takovej prevít, za jakýho mě máš. Dokonce i sadisti mi dou krkem, jenže co počít... potřebuju prachy."

"Chápu, kapitáne, v zásadě jste slušný člověk. K tomuhle všemu vás donutily nepříznivé

okolnosti, takže vy za nic vlastně nemůžete."

Tarchetti rozhodil rukama. "Přijde na úhel pohledu, zlato."

"Jasně, bezva!! Zlato!" Lea si symbolicky odplivla. "Ráda bych se prospala. Jestli nic nenamítáte. Cítím se unavená. A pak se chci najíst! Mám hlad!"

"Najíst dostaneš, když nebudeš dělat potíže."

Vztekla na něho vyjela: "Jaký potíže, kruci??! Žádný zatím nebyly!! Nebo jo?! Tak mi pak, kapitáne, laskavě doneste nějaký jídlo!!"

"OK, něco tam vyhrabu."

"Chci něco dobrýho!! Ne zbytky pro krysy!!"

Tarchetti se otočil ke dveřím. "Uvidíme, co den dá..."

V hotelu Delano se další události odvíjely od společné večeře. Debra hned zrána zaklepala na dveře sympatické sousedky a k moři se šlo už víceméně automaticky společně. Pokud Rojanová považovala za problematické odmítnout posezení předešlý večer, dnes už to nemohla udělat v žádném případě. Později ji napadlo, že to udělat možná ani nechce. Měla sice dojem, že jí pobyt v civilním prostředí, respektive nečinnost mezi civilními osobami nesvědčí, nicméně těch pár dní to bude muset vydržet. Pevně doufala, že se jí podaří udržet si od obou blondýn, a obzvlášť od té mladší, dostatečný odstup.

Společnost tří žen se usadila až na okraji pláže, zrovna tak jako předešlý den. Tentokrát však vedle sebe, kryta dvěma slunečníky. Rojanová si většinu času četla, případně zírала do textu a přemýšlela o všem možném. Katharina si chvílemi sedala mimo stín, aby se vystavila prudkému slunečnímu záření. Debra v pravidelných intervalech vehementně přemlouvala Rojanovou, aby se s ní šla koupat, což ta s jedinou výjimkou odmítala.

Častější pobyt na přímém slunci přiměl po hodině Katharinu, aby se šla k moři osvěžit. Debra byla jejím nápadem zneklidněná.

"Mami, skoro to vypadá, jako bys chtěla jít plavat."

"Taky že chci. Má záda se zdají být už dlouhou dobu v pořádku. Vždyť víš."

"No jo, mami, ale stejně to není dobrý nápad. Víš, co říkal doktor! Já chtěla jít zrovna do bufáče pro zmrzku a teď abych tu zůstala!"

"Jen klidně běž, já tvou mámu ohlídám," vmísila se do dialogu žertem třetí žena. "Kdyby něco, vytáhnu ji z vody."

"OK, Viktoro, děkuju!"

"Debbie!" zlobila se Katharina. "Kolikrát ti mám říkat, abys naši známou neoslovovala *Viktorko!* Slečna Rojanová není žádná tvá spolužačka. Někdy se opravdu chováš jako dítě!"

"Jen ji nechte, klidně mi tak může říkat, nemám s tím problém."

"Jste tolerantní, já vím, díky, ale i tak by vás mohla jmenovat nějak pořádně, důstojněji, alespoň *Viktorie.*"

Rojanová mávla rukou za odcházející dívkou. "Ale ne, dobrý, jméno *Viktorka* je OK, líbí se mi."

Katharina se za pár chvil ponořila do mořských vln. Zprvu plavala jen u kraje, kde jí voda sahala sotva po prsa. Až za chvíli se odvážila pustit se dál od břehu. Mezitím se její dcera vrátila se třemi balíčky polárky.

Rojanová, čtoucí knihu, se co chvíli ujišťovala, že má odvážnou plavkyni na dohled, že je s ní vše v pořádku.

"Ježíš, Viktoro, kde je máma??!" zeptala se zničehonic s hrůzou v hlase Debra, sotva přišla a rozhlédla se.

Odložila Kantovu *Kritiku čistého rozumu*, aby s hrůzou zjistila, že plovoucí ženu rovněž nevidí. Pak si uvědomila, jakoby před chvílí cosi zaslechla, tlumený zvuk, který mohl být i výkřik. Proč se ksakru nepodívala hned?? Co teď??

Vyskočila ze sedu ve snaze vybavit si, v kterých místech zmizelou naposledy zahlédla. Úkon to byl takřka zbytečný, neboť se dotýčná osoba vzápětí na okamžik vynořila na hladinu. Z jejích úst zaznělo další chabé volání.

"Jé...! Tam...! Máma...! Ona – topí se!!" Debra odběhla k vodě, kde neschopná čehokoli dalšího, se zmrzlinami v rukou zkameněla. "Jdu pro ni!" zaslechla z boku od běžící Rojanové. Ta se za okamžik ponořila do vln.

K příslušnému místu plavala spíš instinktivně než skutečnou orientací. Chvillemi se zastavovala a hrabala rukama ve vodě kolem sebe. Když zachytila čísi předloktí, pevně ho uchopila a trhla s ním vzhůru, co nejvíc to šlo. Bezvůdnu ženu pak jedním hmatem otočila na záda, vzala ji za bradu a za vlasy, aby ji v této bezpečné pozici odvěkla ke břehu. "Tašku, Debro, mou tašku, hni se, sakra, dones ji, dělej! A sanitku!! Zařvi na lidi, ať volaj sanitku!!"

Oslovená se konečně vzpamatovala.

Taška dopadla na písek. Rojanová na ni položila Katharininu hlavu, zvrátila ji, jak nejvíc mohla, a zkontrolovala ústa, zda neobsahují zvrátky. "Klekni si, Debro, budeš do ní dýchat. Pomalu a opatrně! Já namasíruju srdce. Tep jí skoro nejede. Klekni si a nečum! – Je z vás někdo doktor?" zeptala se okolostojících lidí.

Nikdo se nepřihlásil. "Zavolali jsme záchranku," ozvalo se.

"Dobry, díky."

"Nevisí mámě hlava moc dolů?" zeptala se naprosto nepřítomně šokovaná dívka.

"Nech ji být, jak je! Jinak se dýchací cesty zavřou!"

"Aha..."

Během tří minut umělého dýchání se Katharina s kašláním probrala. Uložily ji do stabilizované polohy na pravý bok.

"Sedni si dolů k ní, Deb, tvá máma má křeče v pravý noze, masíruj její lýtko nahoru směrem k srdci."

Rojanová nasliněným hřbetem ruky kontrolovala dech postižené, třemi prsty na krku její tep.

Vůz záchranné služby přijel na místo po necelých osmi minutách. To už byla Katharina schopna jakž takž komunikovat. Ve vodě se jí stalo přesně to, čeho se její dcera obávala. Postihla jí velmi bolestivá křeč do nohy, v důsledku čehož, nebyla schopna doplavat zpět ke břehu, propadla panice a skoro se utopila.

Fakt topení zůstal díky včasné první pomoci bez následků. Lékař z pohotovosti prohlásil, že pokud nenastanou náhodné komplikace, bude zcela zdráva do dvou dnů.

Debra chtěla svou matku doprovodit, což jí nebylo umožněno. Rojanová se proto rozhodla zajet do nedaleké *Mount Sinai* svým vozem. Tuto nemocnici opustily obě ženy asi po hodině.

"Nemůžeš to dát víc nahlas?" zeptala se Debra plačtivě. "Mám takový strach o mámu..."

Z autorádia se ozývala lyrická píseň skupiny London Beat *I've Been Thinking about You*, zpívaná vysokým, jasným hlasem Jimmyho Helmse.

Rojanová zesílila zvuk. "Heleď, žádný problém, Debbie, tvý mámě de facto nic není, má jen šok z leknutí, za pár dní ji pustí a vše bude OK. – Takže se zklidni."

"Hm... když to říkáš..." utřela si uplakané oči hřbetem ruky. "Mám hlad, Viktoro, dala bych si hambáč. Nebo picku."

"Najíme se doma v hotelu."

"Né, prosím!" zaprotestovala s lítostí v hlase. "Viktoro, nechce se mi tam ještě, hotel mi připomíná mámu, jsem z toho nervéz! Leda bych mohla spinkat ve tvým pokoji." Opatrně se podívala na řidičku.

Ta zatřepala radikálně hlavou. "Na to zapomeň. Zajedem se někam najíst. Někam do klidu, nemám náladu na recepci. A nemám ani chuť, aby se na nás nalepili chlapi. Jsem na to alergická."

"Jasně!"

"Říkáš *jasně*, jenže... když jdou někam do podniku samotné dvě ženy, muži si to obvykle vykládají po svém. Předpokládají, že hledají společnost. Má to i svou logiku; proč by tam jinak lezly, ne?"

Namísto k domovskému hotelu, ležícímu východně, zamířila na západ po rychlostní komunikaci 195 na Julia Tuttle Causeway, spojující Miami Beach s kontinentem. Netušila, kde jsou, ani kam míří. Hodlala zastavit u první restaurace, k níž se dostanou.

Z dálnice 195 odbočila kolem výškové budovy Blue on the Ray vpravo na Šestatřicátou SV a hned opět vpravo na Biscayne Boulevard. Zde u lokálu Denny's zastavila.

"Debbie, až budem uvnitř, prosím tě!, nekoukej nápadně kolem sebe, slibuješ?"

Vytrčila na znamení slibu dva prsty. "Přisahám, že nebudu."

"OK. Chci tě ještě upozornit, že není taktický navštěvovat lokály, o nichž člověk nic neví. Můžou se tam třeba scházet feťáci, nebo kriminálníci. Je třeba mít informace a ty my nemáme. Nechceš se teda radši vrátit do Delana?"

"E-e. Mám hlad. Zakotvíme tu," nasadila prosebný, provinilý výraz. "Nezlob se..."

Druhá žena mávla rukou. "Co mám s tebou dělat..."

Lokál Denny's se ukázal být velice slušnou jídelnou s nonstop provozem. Z nevelké nabídky večeří si obě návštěvnice vybraly kuřecí barbecue; jídlo složené ze dvou plátků opečených kuřecích prsíček, bramborů, zeleninové směsi s převládající kukuřicí a sýru čedar. V omáčce byla krom masového výtažku cítit i rajská omáčka, a jako příloha se servíroval obyčejný chléb.

Nikterak okázalé jídlo vypadalo velice vábně a obě návštěvnice usazené v rohu místnosti se do něj s chutí pustily.

"Promiňte, dámy... nemáte náhodou oheň?" ozvalo se náhle.

Byl to asi pětatřicetiletý světlovlasý muž v saku, zpod něhož probleskávala strakatá černobíle vzorovaná košile. Jeho kolega, zhruba stejně starý, se světlým sakem přes ruku a rovněž bez kravaty, postával těsně za ním. Vzápětí udělal krok blíž, předklonil se, aby se rukou mohl opřít o stůl. Rojanová se ani neotočila. Upřela zklamaný, rozostřený a snad i nepatrně zhnusený pohled kamsi do prázdna na druhý konec lokálu, a oba muže tak vzala na vědomí jen periferně. Debra zaznamenala, jak se několikrát zhluboka nadechla. Měla dojem, že jen s vypjetím všech sil potlačuje nápor hněvu. "Oheň...??!!" procedila Rojanová tiše skrz zuby a hlasitě polkla, vzápětí poté, co s hlasitým cinknutím odložila příbor. Šlo o jasnou záminku k navázání kontaktu, v lokále se totiž nesmělo kouřit. "Okamžik... Posad'te se, prosím... pánové!" Výzva provázená lehkým zacukáním koutků úst zazněla takřka zlověstně.

Oba cizinci, relativně překvapení, po krátké výměně pohledů usedli na volné židle v pravé části stolu. Přestože plánovali přisednout si, žádný z nich tak rychlý vývoj událostí nečekal.

Oslovená sáhla za sebe na opěradlo pro kabelu. Dala si ji na klín a velmi pomalu do ní sáhla. Okázalým gestem položila na stůl devítimilimetrovou berettu. "Tohle..." zdůraznila, "zatím nepotřebuju," dodala významně.

Oba muži na sebe krátce pohlédli. První z nich, oblečený v saku, chtěl vstát.

"Vydržte chvíli," zarazila ho slovně i gestem ruky Rojanová. "Někde tu mám... sirky."

Muž pomalu usedl zpět a v bezbranném gestu položil dlaně před sebe na ubrus.

Debra se kousala nervozitou do rtu. Nedaleko stojící servírka, sledující náhodně celou událost, s napjatým výrazem čekala, co se bude dít.

Na stole se později objevil jeden a hned nato další do půlky plný zásobník, oba úhledně poležené vedle sebe.

"To také není ono... Kurva-drát, kde to jen je??" Otočila se k mužům vedle sebe. "Když jsem jako novopečený major nastoupila v osmaosmdesátém v Nikaragui ke kontras coby instruktor odstřelovačů, naši kluci ze CIA bojující proti ortegovcům mě zpočátku měli za kancelářskou myš. Spletli se; jako taková bych v buši nepřežila ani hodinu. Nebyla to snadná služba, zabíjení bylo na denním pořádku. Guerillová válka není nic pro měkoty. Víte, jak si chlapi pamatovali, kolik mají za den zářezů na pažbě? Nevíte? Ne?? Snadno; každý z nich měl u sebe sáček. Když někoho odbouch, uříz mu ucho a dal ho do sáčku. Večer sáček jednoduše vysypal a uši spočítal."

"Aha..." řekl tiše muž v saku a opět chtěl vstát.

"Ještě moment," zadržela ho vypravěčka. "Hned první den, po jedné přestřelce, mě chlapi z jednotky chtěli vymotat. Jeden z nich na mě zavolal, prej: *majore, at' se nezdržujem, ufikněte támlatomu mrtvému ucho, jo.* – Vojáci po sobě mrkali, mysleli, že to nezvládnou. He – Fehlanzeige – ucho jsem uřízla, napíchla ho na kudlu a hodila chlapovi k nohám." Vzala do ruky příborový nůž, aby příslušnou operaci naznačila na dívce sedící vedle ní. "Musíte to pěkně odtáhnout od hlavy, nappnout, a takhle pod pravým úhlem krájet, jinak to neupížílate."

Žádný z mužů u stolu zprvu nepromluvil. Pak oba se staženými rysy povstali. "Ehm... eee..."

myslím, že jsem pochopil... co jste nám chtěla naznačit," ozval se druhý z nich.

Rojanová s lehkým úsměvem přikývla. "To jsem ráda." Znovu sáhla do kabely. "Vaše sirky, pánové. Nechte si je. Jsou z Hiltonu."

"Díky. – Promiňte."

"To nic. – Rádo se stalo," odpověděla oslovená se sladkým úsměvem na rtech.

"Neříkala jsem ti, že se na nás někdo přilepí?" hartusila tiše Rojanová, když u stolu osaměly.

Debra, zrudlá ve tváři, jen stěží potlačovala smích. "Jo, říkala, ale stálo to zato. To bylo – perfekt!, jaks je odsud vypudila. Prý *kurva drát, kde to je?* – Jsi úžasná!"

"Snažím se."

"To tedy jo! Máš bezva fantazii, to asi z těch tvých knih. Já bych podobnou historku nedala dokupy ani za rok. Byla dost eklhaftní, ale jinak skvělá."

"O čem to mluvíš? Všechno, co jsem prve řekla, je pravda! Každý slovo!"

"Cože?! Tys –!" Udělala pauzu, její hlas selhal, aby vzápětí zazněl s nepatrnou hysterií: "Chceš říct, že byla major??!! A... že řezala mrtvým... uši??!!"

"Jo. Byla jsem major, ale taky věřící, takže uši jsem sandinistům řezala jen výjimečně. Jak už jsem prve naznačila. Nebyl to můj koníček, ani jsem s chlapama z jednotky nesoutěžila, kdo jich má za den víc. – Jestli tě to uklidní."

Dívka se zimničtě otřásla. "Neuklidní!! Jaks mohla??!! – Je to tak – hnusný!! Doslova k –!"

"K blití. – Víím, co chceš říct. Jenže člověk někdy nemá na výběr. V boji musíš zabít, Deborko. Když to neuděláš, zabijou tebe."

"No jo, ale... A nebála ses?"

"Koho? Nepřátel? Na strach nebyl čas."

"Ne! Myslím těch uchožroutů... z jednotky."

"Já a bát se?! Já?! Byla jsem major!! Vyšší důstojník, milánku, ten se nebojí, ten dává rozkazy, jestli to nevíš! Musíš si u chlapů vybudovat respekt, třeba umět puškou trefit malou láhev od whisky na jednu míli. A držet s nimi basu. Ať pijou, či bojují. No a když jdou někdy za holkama, nestránit se, nýbrž jít s nimi."

"Tys s nimi chodila za ženskými??!"

"Občas, do jedny vsi, pokud se těch pár zablácených chatrčí dá tak honosně nazvat. Svázeli tam místní šlapky."

Debra si zakryla rukou oči. Byla zjevně šokovaná. "Tohle prostě – nedokážu –! Ta představa –! Musely být děsně primitivní a –!"

"Ty holky? To se vsad', většinou zcela bez IQ. Což chlapům sedělo."

"Ts! – A sprchy, hygiena? Nic??"

Rojanová věnovala dívce shovívavý pohled. "Ale no tak, silný parfém vše vynahradí."

"Fuuj! – To se ti fakt líbilo?"

"Sex s nimi? Vůbec ne, ale nemohla jsem trhat partu, jak jsem už řekla, chápeš?"

"To nevím... To tedy nevím... Já bych prostě –!"

"Podívej, Debbie, važ si toho, že si v klidu žiješ se svojí mámou. Všichni to štěstí nemaj. Jak vidíš, jsou i tací, co musí chtít nechtít riskovat život."

"To je mi jasný, jen nechápu – to ti to dali vojáci rozkazem?"

"Na vojně je všechno rozkaz, i jídelní lístek v kantýně, Debbie. V tomhle případě jsem šla takřka z vlastní vůle, potřebovala jsem vysvědčení z boje. A mimochodem, ta zkušenost mi jenom prospěla."

"Aha, a – to střílíš tak dobře, že mohla cvičit... partyzány??"

"Střílím nejen dobře, ale ještě mnohem líp. – Tudíž: mohla."

"To jsi tedy... fakt dobrá... asi... Takže ti chlapi před tím měli vlastně kliku, protože ty svou pistolku určitě nenosíš jen pro parádu." Pokusila se o úsměv a promnula si nervózně ruce. Druhé ženě neušlo, že se nepatrně chvějí.

"Třesou se ti pac, Debbie," upozornila.

"Já víím, promiň, to asi nervy..."

"Zbraně pro parádu fakt nenosím."

"Zbraně?? Máš jich snad sebou víc??"

"Jo, v kufru auta dobře schovanou pušku a návdavkem pár granátů."

"Návdavkem...?! A k čemu to všechno??"

"Pro případ. Přece jsem ti řekla, Debbie, že konkurence v byznysu je tvrdá. Firmy si jdou navzájem po krku, bezohledně, hlava nehlava, musíš být moc opatrná, jinak se dostaneš do maléru. Proto to sebou vozím."

"Chm...! Ten tvůj byznys bych chtěla vidět! – Nebo radši ne." Vzdychna a za chvíli se nejistě zeptala: "Co teď uděláme... Viktoro, když jsme tu tak... samičky?"

"Myslíš samy, nebo ženy?" položila otázku Rojanová.

"Myslím samy, ženy a... lesby." Hodila po starší ženě plachým pohledem, aniž jí pohlédla do očí. "Mohly bychom si udělat malou... pauzu, někde venku, kde nikdo není..."

"Mmm! Nejradši bych se vrátila do hotelu."

"Tak jo... když nechceš..."

V autě Debra pár minut mlčela; zdála se být nezájmem starší ženy trochu zklamaná.

"Co ti na mě vadí, Viktoro?"

"Vůbec nic," dostalo se jí strohé odpovědi.

"Něco asi jo, když mě odmítáš."

"Už jsem ti řekla, že nejsem typ na univerzitní experimenty. Jsem lesba, vím to o sobě, a chci taková být. Chápeš?"

"Jó, ale –"

"Ne, Debbie. Podívej: osobně беру vztahy velmi vážně. Nejsem typ na flirtování, mám ráda sex, ale jen se ženami, které vědí, co chtějí, rozumíš? Ty nevíš, co chceš. Tohle mi na tobě vadí." Řidička otevřela více okénko a ušklíbala se ven do tmy.

"Vím, co chci," nesouhlasila spolujezdkyně. "Chci to zkusit se ženou."

Řidička udeřila lehce prsty do volantu. "Vidíš? To je přesně ono. Tyhle věci se nezkoušejí. Ty se prostě dělají."

"Jak mám ale, Viktoro, vědět, že zrovna tohle je to pravé, když jsem to nikdy nezkusila??"

"Heleď, Debbie, pokud bys opravdu milovala ženy, věděla bys to. Jako já. Ženy se mi prostě líbí, což já vím – a konec. Ty to nevíš, nejsi si jistá, takže jsi ve vztazích pouze zmatená. Jednoho dne tě potká nějaký sympatický blb, ty s ním vlezeš do postele a za pár dní už nebudeš znát nic jinýho. Ani svou mámu. Přijmeš úděl ženy, jako to dělá většina ostatních."

"Promiň, teď jsi hnusně cynická, Viktoro. A nespravedlivá! S žádným blbem spát nebudu! Nikdy!"

"OK, když myslíš..." uzavřela diskuzi Rojanová.

Nazlobená dívka na sedadle spolujezdce se rozhodla po zbytek cesty mlčet. Během deseti minut jízdy své rozhodnutí nedobrovolně změnila. "Můžeš mi zastavit?"

"Snad ses neurazila, Debbie?"

Mávla rukou. "Ale né, já musím... v tom lokále jsem si zapomněla... odskočit."

"To je blbý, sakra. Opravdu musíš? Tady ten terén se mi nelíbí, jsme blízko u moře a do okolního porostu není vidět, může tam být cokoliv. A nemělo by se tu stavět."

"Fakt musím lulat. Urgentně!" Symbolicky zaprosila sepjatýma rukama.

Vůz sjel z dálnice přes odstavný pruh až ke svodidlům, kde se zastavil. "Dobře, ale buď opatrná, je tu moc tma, ať někam nespadneš a nemáme další problémy."

"Půjdu támhle mezi stromy."

"Debbie, tam ne!" volala za ní z okénka řidička. "Nechod' moc dopředu, stojí tam auto, chodí tam lidi!"

Přání zůstalo nevyslyšeno. "Budu hnee-eed!" ozvalo se zvenčí.

Řidička se vzepřela o volant, až jí v zádech zapraskalo. "To doufám." Pootevřela dveře vozu a vysunula levou nohu ven. Byla už téměř tma a od nedalekého moře vanul příjemný větřík.

Zdalo se, že krom zvuků aut z dálnice je odkudsi slyšet i dost hlasitý hovor. Což se brzy potvrdilo. Dívka se k autu nevrátila sama. S ní přichvátala zděšená, asi čtyřicetiletá růžolící žena z vozu stojícího v odstavném pruhu, vzdáleného jen pár desítek metrů. Žena rychle dýchala, byla zjevně ve stresu a její rozšířené oči se v přítmí leskly.

"Tahle paní je tam z toho auta před náma! Potřebuje pomoc!" naléhala Debra.

"Copak, nejede to?"

"Kdepak! Já –" růžolící žena hlasitě polkla. "My – zastavili jsme na chvíli s manželem – chtěli

jsme se kousek projít – u – moře – a tam –" mávla rukou za sebe, " – kus odtud, mezi palmami, u břehu – taková parta tam je, opilí – říkají, že jsou indiáni, jeden z nich má pušku – zajali manžela, drží ho tam, chtějí sto padesát dolarů – říkají tomu – výkupné za Bledou tvář – nemám hotovost – jen kreditky – mě pustili, abych zašla do auta – jestli máme v přihrádce dost drobných – mcdrivu platíme mincemi, víte – ale je tam jen dace – ahhh – dvacet dolarů a – tady slečna říkala –"

"Řekla jsem paní, že jí pomůžes," doplnila zaujatě, skoro přísně Debra.

V očích růžolící ženy se objevil prosebný výraz. "Byla byste moc hodná – já vám ty peníze hned vrátím!, můžete jet za námi až k nám domů –"

Rojanová vystoupila z vozu. "OK, dobře, nenechám vás v tom."

"Děkuju! Děkuju! Jste šlechetná! Ty peníze ještě dnes dostanete!"

"Nebude třeba." Z kufru auta vyndala Rojanová magnetický opaskový klips, na který přichytila svou zbraň. Oblékla si sako z lehkého manšestru, znovu zalovila v hlubinách kufru, aby se v její ruce objevilo malé zelené vajíčko s kroužkem. Oblý předmět zasunula do pravé kapsy saka. "Debbie?"

"Jo?"

"Otevři přihrádku vozu a hod' mi mou dolarku. – – Dík. – Počkáš tady. Nevystříš nos z auta, jasný?!"

"Jasný."

Rojanová se otočila na růžolící ženu, která se teď zdála ještě zděšenější než předtím. "Zaved'te mě tam."

"Ano. – Co chcete udělat? Vy jste – od policie?"

"Žádný strach, to zvládnem. Řekněte jim, že jste sehnala někoho, kdo vám ty prachy půjčí. Toť vše. Jo, ještě něco: držte se stranou."

Cesta k ležení údajných indiánů netrvala ani pět minut.

Podlouhlý ostrůvek s dálnicí 195 na svém vrchu se tu lehce svažuje k moři. U písčného břehu, lemovaného palmovým porostem, přímo u vody, tu parkoval zabláčený terénní vůz značky GMC, patřící skupině únosců. Jak se mohl dostat za svodidla, nebylo vůbec jasné. Skrz palmy prosvěcoval dohasínající oheň a bylo slyšet i hlasitý hovor se smíchem, ne nepodobným tomu, co lze zaslechnout u oken lokálů nižších cenových skupin.

Jakmile se obě ženy přiblížily k ohni, halas utichl. U skomírajícího ohně tu na zemi sedělo pět mužů. Zajatý manžel růžolící ženy a jeho čtyři únosci, z nichž ani jeden nepůsobil výrazně zanedbaným dojmem. Na první pohled se nezdáli být ani příliš opilí, pouze v povznesené náladě. Dva z únosců kouřili a pach spáleného dřeva se mísil s vůní konopí, vystupující z jejich cigaret.

"No?" zeptal se nahlas nejstarší z únosců, muž svírající v rukou starou opakovačku, když pomalu vstal.

"To jsem já," odpověděla rychle růžolící žena. "Peníze jsem nenašla, ale sehnala jsem paní, co mi půjčí."

"Výborně! Jestli jo, váš starej je za chvíli na svobodě, Siouxové drží slovo." Nejstarší z únosců se zdál být vývojem situace navýsost spokojený. "To vy?" zeptal se Rojanové, ale přesevšechno na ni namířil.

"Já. Tady paní mě nahoře stopla a –"

"OK. Máte prachy?"

Obešla dva sedící, v džínsech oděné muže, a rozevřela dolarku. Pomalu odpočítala příslušnou sumu, aby ji pak podala nejstaršímu z mužů. "Tumáte."

"Jste bohatá, slečno," konstatoval, vědom si své převahy, "mohli jsme si říct o víc, ne?" Sáhl po bankovkách, při čemž pravou rukou pustil pušku. Žena stojící proti němu toho využila, uchopila ji a odklonila stranou. Bleskurychlým pohybem druhé ruky přitiskla muži hlaveň devítky k čelu.

"Pust' flintu, Geronimo," přikázala klidně.

"Heléé!! Co jée?!!!" zařval výhružně další z únosců, mladší muž s dlouhými vlasy.

"Ty vlasáči," oslovila ho žena s pistolí, "pěkně kušuj, chci vám něco říct: takže, indiáni... skvělá zpráva vás: kdo se hne je mrtvej." Obrátila pozornost zpět k prvnímu z únosců. "Dělej, Geronimo, tu pušku!"

Když překvapený muž opět neuposlechl, cukla Rojanová pistolí dolů a střelila ho do kraje

paže.

Zařval bolestí i leknutím, zbraň pustil, aby ta vzápětí putovala kamsi do palmového porostu.

Rojanová hned nato sestřelila kovbojský klobouk z hlavy jednomu z mlčících únosců, který se ve zkratu pokusil vstát. "Jsi cvok??!" ohradil se muž dotčeně a rychle usedl zpět na zem.

"Nejsem," odvětila. "Jen ráda střílím po lidech."

Zajatý muž s napjatými rysy ve tváři si nervózně přejížděl prsty levé ruky po spánku. Vlasatý únosce náhle vyskočil, z pouzdra u opasku vytrhl nůž, který mu přitiskl ke krku. "Zabiju ho!! Nežertuju!!"

"Nééé!!! Prosííím...!!!" protáhla růžolící žena zoufale.

"Ve vlastním zájmu se do toho neplette!" osopila se na ni Rojanová. "Ty, hároši: *táku eničiyapi he?! – Co?! – Nic?! Ty nerozumíš rodný lakotštině??! A anglicky mluvíš??! Jo??! Tak jak ti Siouxové říkají?? Tatanka-Yotanka?? Nebo jak?? – Ty nežertuješ??"*

"Ne!! Podříznu toho chlapa, jestli –!!!"

"Ty nežertuješ – a já zas ne-vy-jed-ná-vám. Nejsem totiž polda, víš? Takže si s kecama vyser voko," dotkla se ústím hlavně spánku nejstaršího z únosců, jehož tvář byla skroucená bolestí a strachem. "Svého zajatce klidně podřízni. Já pak zabiju tady Geronima a hned nato voddělám i tebe. Dobrý kšeť, co říkáš?"

Vlasatý muž s nožem neodpověděl. Váhal. Nervózně se rozhlížel po svých dvou sedících kamarádech, očividně neschopných za dané situace cokoli podniknout. "Tady to máš!" konstatoval lítostivě únosce se sestřeleným kloboukem. "Říkal jsem ti přece, kašli na věc, bude průser!" Ztišil hlas: "Ta – ujetá ženská střílí jak Annie Oakley! A nemá nervy! Je jí všechno fuk! Copak to nevidíš?! Vodkrouhne nás tu! Kvůli pár dolarům!"

"Tatanka, zahod' nůž, dělej." Když se po pár sekundách nic nestalo, sklonila Rojanová berettu a střelila nejstaršího z mužů do kraje stehna. Muž se uchopil oběma rukama za postižené místo, padl se skrčenýma nohama k zemi, kde se bolestí svíjel a kroutil jako had. "Ááááááá...!!! JÁÁÁÁÁÁÁ...!!!"

Žena s pistolí namířila na jeho hlavu. "Naposledy. Ten nůž. Jinak Geronimo zemře. Tobě pak ustřelím vocas. Před tím, než tě zabiju. Je to na tobě."

Vlasatý únosce kapituloval. "OK, OK... serem na věc... chtěli jsme si užít trochu srandy, ale tohle nemá cvika..." Dvěma prsty zvedl lovecký tesák a odhodil ho za hlavu. Pak s rezignovaným výrazem usedl na zem. Vzal do ruky klacík, kterým rýpal do červených uhlíků v ohni. Snažil se nedávat najevo strach, který měl.

"Vy, pane," řekla Rojanová bývalému zajatci, "vemte svou ženu a co nejrychleji zmizte. Počkám, až budete pryč."

Osvobozený se těžkopádně postavil na nohy, trochu se zapotácel, po čemž k němu jeho žena přiběhla, ve snaze podepřít ho. "Děkujeme, slečno..." Věnoval osvoboditelce kalný, vděčný pohled znavených očí. "Moc vám děkujem..."

"Nechte to plavat, o nic nešlo." Zachránkyně se formálně pousmála, byl to však z její strany spíš nevýrazný úšklebek. "Co s vámi, indiáni?" řekla po chvíli a obrátila pozornost ke skupině únosců.

"Nechte nás už, jo? Musíme sehnat doktora. Jinak kámoš vykrvácí," zdůraznil čtvrtý z mužů, který doposud zarytě mlčel. "V autě mám bezdráták, došel bych –"

"Nenene! Zůstaň sedět! Nevstaneš dřív, než vypadnu. Buď bez obav, náčelník kmene to přežije, má jen dva nástřely, takže nic moc, pustila jsem mu žilou, ale jen trochu, ušetřila jsem ho, jsem hodná Bledá tvář, víš. Ovšem... kdyby vás Siouxy napadlo opustit rezervaci a rozjet se za mnou, bude to mnohem, mnohem horší. Pro vás pro všechny." Sáhla do kapsy a zvedla ruku. "Tohle je útočný granát."

"Ježíš, ne...!" zasyčel únosce se sestřeleným kloboukem a zakryl si oči.

"Mám jich v autě na dva tucty. Jeden jediný stačí k obrácení vašeho teréňáku na střechu. Takže si dobře rozvažte, co uděláte. Já nemám zábrany, když na to přijde. Doufám, že jste to už zjistili."

"Jóó!! Jasně!! Nepojedem za váma! Kašlem na vás..." Vlasatý muž mávl levou rukou kamsi za své rameno, pravou při tom švihl prutem do popela na okraji ohně tak silně, až se zaprášilo.

"Mm? To ráda slyším."

"Střílelas, vid'?" ptala se v autě ustaraným, stísněným hlasem Debra.

"Nemělas lízt ven," ukázala na ni prstem Rojanová.

"Byla jsem nervózní, Viktoro. Co se tam... stalo?"

"Nic moc. Jeden to koupil."

"Zabilas ho??"

"Ale ne."

"A rukojmí?"

"Už frčí domů. Miluju šťastný konce..." Nastartovala, vyjela po krajnici a zařadila se do jízdního pruhu. "Mám tohle výletu po krk. Vracíme se do hotelu."

Sotva se vůz přiblížil k Miami Beach, po jízdě dlouhé zhruba míli a půl, se vpředu za mostem, hned za sjezdem ze silnice 112, objevila policejní uzávěra. Blikající výstražná světla svědčila o tom, že se na odstavné ploše mimo vozovku nachází větší počet policejních aut.

"Zatracený kretén!" Rojanová bouchla pěstí do volantu. "Ty falešný siouxové měli v autě telefon. Zavolali nejen doktora, ale i poldy. Už na nás čekaj, hele."

Debra spráskla ruce. "Na zadním sedadle je tvá bouchačka, Viktoro, schovej ji někam. Radši."

Tmavovlasá žena za volantem položila devítku na svůj klín. Zpomalila jízdu, jak to jen šlo: "Nic schovávat nebudu."

Dívka na sedadle spolujezdce se zděsila. "Viktoro! Zapřísahám tě, nestřílej po poldech! Víím, že jsi bojovník, že nemáš strach, ale tohle není Nikaragua! Poldy nemůžeš porazit! Je jich strašně moc! A odnesla bych to i já! A co pak by bylo s mou mámou?! Byla by nešťastná! Mysli na ni! Viktoro!! Mysli na mou mámu!! Prosím!! Dej pistolku pryč, jo?"

To už vůz zastavila policejní hlídka.

Řidička otevřela okénko. "Co se děje, strážníku? Jedeme moc rychle, či co?"

Policista při pohledu na zbraň rýpl kolegu loktem. Ten kývl na ostatní. Všichni jako na povel namířili služební zbraně směrem k vozu. "Madam... vypněte motor a dejte ruce na palubní desku."

Rojanová loupala po muži v uniformě očima. "To nemám v úmyslu. – A vůbec, neříkejte mi *madam*, sakra, nesnáším to!"

"Důrazně vás žádám, madam, abyste vypnula motor. Dostali jsme hlášení o střelbě. Vy i váš vůz odpovídáte popisu. Pistole, co máte na klíně, zřejmě taky – beretta vzor 92."

"Strážníku, zdržujete nás. Mimo to – já mám imunitu. Nemáte právo stavět mě, zadržet, ani jakkoliv zpovídat. Teď –" umlčela policistu gestem zdvižených prstů, "vám velmi pomalu podám svůj průkaz, OK? Pak se budeme bavit dál."

Vsunula dva prsty do náprsní kapsy trika.

Muž v uniformě na průkaz pohlédl a nešťastně zavřel oči. "Bože, ještě tohle!!" Otočil se, aby přes rameno křikl na svého nadřízeného: "Šéfe! Veliteli!! Průšvih! Všecko špatně! Tady slečna je...!" Strčil hlavu k okénku vozu: "Madam, eee... chci říct *slečno* nebo *paní*, já... počkejte okamžik, hned to vyřídím."

"Jistě," ušklíbla se žena za volantem.

Policista byl za okamžik zpět. "Pokračujte v jízdě, prosím. Omluvte nás... bylo to nedopatření."

"V pořádku, strážníku, děláte svou práci." Mávla rukou a přidala plyn.

"Jak to, že nás pustili?" vyzvíдалa Debra, když se vzápětí přiblížily ke kostelu svatého Patrika. "Kdo vlastně jsi, Viktoro? Obchodní manažerka ne, to už je mi nějakou chvíli jasný."

Oslovená jí podala svůj průkaz.

"Vláda Spojených států??! Ty jsi ve vládě??! Jak to??"

Pousmála se. "Pracuju pro vládu. Jako spousta dalších lidí."

"Hm. Ale ti všichni nemaj imunitu před poldama, nebo jo?"

"Asi ne, Debbie. Rezort obrany má svá privilegia. A neptej se už. Vidělas legitku – hop, vrať mi ji! – to ti musí stačit."

Světlovlasá dívka se zatvářila shovívavě. "Jasně. – Asi jsme ti s mámou nevědomky trochu ztížily... život, vid'?' Nebo se pletu?"

"Upřímně, trochu jo. Nepleteš se. Ale to nevadí."

Po návratu do hotelu se stalo přesně to, co se stát muselo. Debra nechtěla zůstat přes noc sama v pokoji a dotírala tak dlouho, až ji Rojanová, aby měla konečně pokoj, dovolila přespat u ní na sedací soupravě.

Když dívka později vyšla z koupelny takřka nahá, upozornila ji s nelibostí v hlase na fakt, že její pokus nemá šanci.

"Musíš pochopit, Debbie, že muži a ženy fungují jinak, to bys přece dávno měla vědět. Že jsou to odlišné biologické stroje. Ženy obvykle nebývají tak bezprostředně vzrušitelné. A já už vůbec ne. Navíc jsi v tomhle pádě deformovaná televizi, protože i tam jde o kontakt žen s muži, pochop to! Vidělaš snad někdy v televizi svádět ženu ženou? Těžko, vid'? Takže ty na mě nevědomky aplikuješ převzaté heterosexuální stereotypy. – Obleč si něco a styď se!"

"Tak co bych měla udělat? To tě mám prosit na kolenou? Přece nejsem tak ošklivá, nebo jo?" Poslední tři věty zazněly se zjevnou lítostí.

"Řekla jsem ti, Debbie, že potřebuju nějaký impuls. Jinak jsem co do sexu zcela indiferentní."

"Jaká že jsi??"

"Prostě studenějsí. Tak mi někteří známí říkají; *cold fish*." V momentě kdy natřepávala polštář, ležící na její posteli, přistoupila dívka zezadu k ní a položila jí ruce na prsa.

"No tak, Deb! Co děláš?!" Setřásla ruce ze sebe, aniž se obrátila.

Dívka poodstoupila. Pak udělala znovu krok vpřed. Pravou ruku položila starší ženě na rameno, levou pak zajela zbrklým hmatem zpředu pod její džínsy.

"Co je zas tohle, sakra?!! Jak sis mohla dovolit sáhnout mi mezi nohy?!! A ještě mě ke všemu škrábnout?!!!"

"Bylo to jen na kraj!"

"Nebylo!" Vykročila proti ní.

Pozadu ustupovala. "Bylo! A neříkej se tak, Viktoro! Jde z tebe strach. – Nééééé! Jestli mě praštíš, tak hned upadnu! Jsem strašně slaboučká a poteče mi krev z nosu! Celou noc! Budeš mě muset léčit!" Stále ustupovala ke dveřím. Náhle si zakryla oběma rukama hlavu. "Ouška né, Viktoro! Ouška neřezat!"

Na tváři Rojanové vyvstal po této defenzivní prosbě smířlivý výraz. "Ty... ouško! – Půjč mi svou pac."

Nesměle žádosti vyhověla. "Mám krátký nehtíčky, Viktoro... nemohla jsem tě škrábnout..."

"Vidím, vidím..." Převrátila ruku několikrát ve své dlani.

"Nezlob se, chtěla jsem urychlit – ten impuls... jak's mi říkala..."

Rojanová ruku pustila a obrátila oči vsloup. Přešla zpět ke své posteli, kterou jedním pohybem odkryla. Kývla na rozpačitou dívku. "Vlez si tam. Uvidíme, jak tvůj impuls zapůsobil."

6. kapitola

"Můžete jet – tuhle cedulku si dejte za přední sklo vozu – aby byla vidět." Alexa mávla rukou a stiskla tlačítko zvedající závoru. Do deníku a poté i do počítače pečlivě zanesla hned vedle jména řidiče espézetku příslušného vozu, který právě vjížděl na území Otis Air National Guard Base, Otisovy základny vzdušných sil. Alexa závoru následně opět spustila.

"Eeeh... to je zas den," povzdechla si nahlas a spustila závoru dolů, "teprve půl druhý... nemá to konce..." Roztočila na stole propisovací tužku a malomyslně na ni pohlédla. Tomu se tedy říká kariéra, pomyslela si. Dvaadvacet let, maturita, tři roky u armády, a stát tu celý den jako kolík. Coby nejnižší seržant u brány... po celé dni... vlastně tu povětšinou sedí... ale to je přece fuk... Seberealizace rovna nule... Ale co dál??

Vzala to asi za špatný konec... Rozhodně... Možná k tomu přispělo i to, že bývalý velitel základny plukovník Olsson odešel do penze. Byl to fajn chlap. Nový šéf základny, podplukovník

Halford, co tu velí necelý půlrok, jí příliš nefandí. Dá-li se to tak říct. Možná měla být flexibilnější co do mezilidských vztahů a přijmout některé z pozvání na důstojnický dýchánek. Halford jí to navrhoval nejmíň třikrát. Pozvání sice naoko vypadalo relativně pracovně, ovšem Alexe bylo naprosto jasné, oč tu běží. Je hezká, důstojníkům i vojákům se líbí, a navíc; na Otisově základně není mnoho žen.

Ona pozvání podplukovníka Halforda odmítla. No a on později ve stylu oko za oko odmítl doporučit její žádost pro studium na vojenské akademii ve West Pointu. Což se ostatně dalo čekat. Své odmítnutí zdůvodnil tím, že není přesvědčen, že by Alexa studium mohla úspěšně dokončit. Podobně jako nedokončila dvě univerzity s přírodovědeckým zaměřením, z nichž po půlroce odešla.

Alexa byla přesvědčena, že její kariérní perspektiva na Otisově základně je velice pochybná. Výhoda je snad jen to, že odtud z Falmouthu nemá domů k rodičům ve Wolfeboru v sousedním New Hampshire daleko. Faktem ale je, že k nim teď skoro nejezdí, takže proč vlastně mluvit o nějaké výhodě?

Důležitější je pro ni Boston, ten leží nedaleko, tak osmdesát kilometrů, a zaplat' bůh za něj! Není nad velkoměsto! Tady v té vsi není vůbec nic.

Alexa se pohodlně rozvalila ve svém křesle.

Jó, jó... nejen velitel základny, ale i důstojníci ji zpočátku dost často... Aby ne, je přeci dost hezká, navíc zelenooká blondýnka, již by jen stěží někdo tipoval na vojandu z povolání. Jistě zvali ji, a vždycky to znělo podobně: "kdybyste eventuálně chtěla, mohla byste přijít tam a tam... pořádně to a to..." Bla, bla, bla.

Samosebou, že brala pozvání jako pokusy o rande a jako takové je i odmítala. Neměla pochybnosti o tom, co by se dělo tam a tam...

Panebože, skončit tak v posteli s tím dědkem Halfordem, to by jedna nepřežila! Alexa se otřásla.

Méně houževnatí nápadníci se vzdali hned, ostatní po dvou třech nezdařených pokusech. Svůj nezájem Alexa zdůvodňovala, pokud bylo třeba tím, že má stabilního partnera v jedné z bostonských firem. Totéž namluvila i svým rodičům. Pro podpoření věrohodnosti svých tvrzení předstírala před svědky několik telefonních rozhovorů se svým údajně existujícím protějškem.

Jakmile se celá věc na základně rozkřikla, měla Alexa od nápadníků víceméně klid, což byl jistě fakt pozitivní. Na druhou stranu měla už přetvářky a lži po krk.

Je na čase s nimi skoncovat. Je načase začít konečně žít. Představa, že tady, na Otisově základně, u brány, kde dělá de facto vrátnou, zestárne, že zůstane starou pannou, otevírající závoru, Alexu doslova děsila.

Musí začít konečně žít. Ovšem diskrétně. To je to nejpodstatnější. Nejen kvůli lidem na základně. I když se hony na lesbičky v armádě snad už neprovozují, hrozí i tak za přiznání odlišné orientace vyhazov. Ovšem co se rodičů týče, ti by to zcela jistě nepřežili. Wolfeboro v New Hampshire, město, v němž rodiče žijí... proč vlastně takovou díru se šesti tisíci lidmi nazývat město, namítla v duchu Alexa, zkrátka maloměsto má svá specifika, nepanuje tu všeobjímající velkoměstská anonymita. Ne že by se zde všichni mohli znát, to ne, ovšem sousedé si vidí do talíře skoro jako na vsi. Strašná představa, že by si lidé na rodiče ukazovali v souvislosti s její lesbickou orientací. Ne, tohle si rodiče nezaslouží, to jim Alexa nemůže udělat. Proto je nejvyšší diskrétnost na místě. Rodiče nejsou špatní lidé, právě naopak, ovšem maloměsto je přece jen poznamenává; nemají smysl pro jakékoliv excesy, nepochopili by, že Alexa cítí něco jiného než většina ostatních žen, nepokusili by se to pochopit, maloměsto je konzervativní, nemá rádo odlišnosti.

Takže co tedy podniknout...?

V Bostonu si Alexa už před časem vytipovala známý klub *Perla*, ležící na Warrenton Street. Přesně tam se dnes večer podívá. Je pátek, dámský den, bude narváno, a prostě si konečně někoho najde. Ať to stojí, co to stojí.

A co se kariéry v armádě týče, to se teprve uvidí. Studium na West Pointu rozhodně jenom tak nevzdá. I kdyby měla požádat o přeložení. Nic není ztraceno, je přece ještě mladá. Vše je teprve před ní. Jen musí být šikovnější. Zestárnout tady na Otisově základně vzdušných sil při zapisování espézetek rozhodně nehodlá.

Ale nepřeskakovat, jedno po druhém, ze všeho nejdřív si najde partnerku, aby se ze života v celibátu nezbláznila.

S přibývajícím časem musela Alexa konstatovat, a bylo to pro ni typické, že původní odvaha pustit se konečně do života, zmizela rychle jak pára nad hrncem. Zábrany, zábrany, zábrany! Jako obvykle! Směšné i trapné. Nakonec skončí zase večer v kasárnách s knížkou v ruce. Jak zbabělé, pomyslela si a zašklebila se na odraz své tváře v monitoru.

Ne!! Zaprotetovala v duchu. Tentokrát ne! Už to odkládat nemůže. A napije se předem na kuráž.

To také záhy udělala. V ledničce na své ubikaci měla brandy. Pro příležitost, a hlavně pak kvůli žaludeční neuróze. Trocha alkoholu pomáhala proti zvedání žaludku.

Nalila si sklenku, hodila ji do sebe, a poté ještě jednu a pak třetí.

Tak! Jdeme na to! Konec odkladů. Dnes prostě musí své zábrany přemocť.

Přemohla je; vypůjčila si vojenské auto, do deníku zanesla služební jízdu, což se na základně dělalo takřka běžně a v podstatě procházelo bez kontroly, a vyrazila směrem na Boston.

"Kde tu bydlíš?" zeptala se Alexa své sympatické tmavovlasé spolujezdkyně, s níž před chvílí odešla z klubu *Perla*.

"Kus odtud, asi pět minut autem. Víš, kde je Massachusettská?"

"Ee."

"A symfonici?"

"Nemám šajna."

"Nevadí, budu tě navigovat, vojáčku. Teď zahni doprava, to je Charleska. Teď doleva a pak pořád rovně."

"Skvělý!" houkla Alexa. "U tebe to parádně roztočíme, jupííí," zaječela z okénka vozu a přidala plyn.

"No jasně. – Teď vlevo. Fajn. Tohle je Huntingtonka, ta vede až k nám."

"Jó, jó." Alexa, která v klubu zvládla vypít několik koktejlů, byla teď v naprosto povznesené náladě. "Hele, pus, koukej, jak jezděj vojáci. Absolvujem speciální kurzy na ledě." Předjela nebezpečným způsobem dva vozy.

"Radši pozor," vybízela ji druhá žena. "Jeď radši pomalu, vojáčku."

"OK, OK. – Kudy dál?"

"Rovně. – Tamhle je Symphony Hall. Za ní první vpravo."

"Rrrrozkaz!" Alexa kličkovala mezi auty, a pokračovala tak v divokém stylu jízdy.

"Hele, uber plyn. Druhý blok vlevo, tam zastav, a pozor, hned za rohem je –"

"Kliiiiid, pus!" Vůz vlétl do zatáčky.

"Bacha!!! – Přejed!!! – Lidi!!!"

Když Alexa obě ženy jdoucí po přechodu zahlédla, bylo již pozdě. Nestačila vůbec zareagovat. Dokonce ani přibrzdit.

Ozvala se dutá rána a výkřiky.

"Ježíš, dyťs je přejela!!"

Prudce zabrzdila, ale vůz zastavila až o dopravní značku STOP a plot něčeho, co vypadalo jako kostel. "Krrrrrucci!!!" vzkřikla Alexa. "Jsem v hajzlu...!!!"

"Přejelas je!!!"

"To já kurva vim!!!" V ten moment úplně vystřízlivěla, díky čemuž si uvědomila všechny důsledky, i to, co teď bude následovat. "Musíš pryč!" řekla své spolujezdkyni. "Je to vojenský auto, bude se vyšetřovat, padej, rychle, nikdo tě neviděl, jinak v tom lítáš se mnou!"

"Počkej! Mohla bych ti třeba –"

"Blbost! Uteč, sakra, dělej! Já se o ty dvě postarám. Ztrat' se, fofrem! Sejdem se, až... až..."

"Pomůžu ti!"

"Néé!! – Padej!! At' nejsi v průseru!!"

"OK. – Tak jo. – Dík. Ale ozveš se mi!"

"Jasně!" Alexa opustila vůz a rozběhla se ke zraněným.

Zákazníci, přicházející za Leou do kumbálu za Tarchettiho kanceláří, byli různorodí. Ona

sama měla dojem, že většina z nich nejsou vojáci. Kapitán je pravděpodobně autem pašoval přes vojenskou základnu sem do překladiště, jak odhadovala.

Nebyli to samí násilníci, jak zprvu předpokládala. Někteří takoví byli; tloukli ji hlava nehlava, někdy rukama, jindy si přinášeli různé pomůcky jako dűtky, býkovce, nebo bambusové pruty. Jiní měli vynalézavější nápady; neotloukali si ruce, nešlo jim totiž o pouhé konvenční výprasky, pálili ji zapálenou cigaretou, či při sexu škrtili. Někdy tak silně, že upadala do bezvědomí. Další z perverzních mužů potřebovali ke svému uspokojení ženské tělo bez ducha, či osobu zfetovanou do polovědomí. Pak přicházely na řadu drogy, převážně velmi nekvalitní, pícháné do její paže tupou jehlou, v důsledku čehož jí bývalo velmi zle. Někdy ne hned, nýbrž až druhý den. Kocovina z medikamentů a drog vyvolávala stavy i pocity mnohem nepříjemnější nežli ty, co přicházejí v důsledku abusu alkoholu.

Už po pár dnech bylo Lee jasné, že si na něco podobného, nota bene za oněch bídných životních a hygienických podmínek zde panujících, nemůže nikdy zvyknout. Nepokoušela se při násilí bránit a většinou ani bolestí nekřičela. Problém byl v tom, jak odhadnout to, co má který ze sadistů v oblibě; některého křik a bezbrannost přiměly k ještě razantnějším útokům, jiného naopak odradily.

Mužů se v její kobce vystřídala celá řada. Obvykle přicházeli pravidelně. Někteří se tu však ukázali jen jednou, zmlátili ji, občas dokonce bez sexu, a podruhé už nepřišli.

Kolik dolarů Tarchetti za jedno číslo s ní vybíral, Lea netušila. Málo to ale asi nebylo, neboť se zdál být chodem svého jednočlenného nevěstince spokojený.

Alexa si malomyslně prohlížela dveře vedoucí do místnosti, kde měl zasedat soud. Byly staré a oprýskané, jakoby k nové, moderně vyhlížející soudní budově ani nepatřily. Už cesta od výtahu k nim jí přišla přinejmenším zvláštní; úzké chodby plné starého nábytku, květináčů s polouschlými květinami a harampádí jí připomněly horní patra staré newyorské technické univerzity, na níž krátce pobývala a kde velmi často bloudila.

Stála tu sama, v civilu, v naprosté depresi z toho, co se stalo a hlavně z toho, co ji ještě čeká. Důsledky autonehody byly fatální. Alespoň pro ni. Dokonce možná – paradoxně – daleko fatálnější než pro obě postižené.

První z nich, žena, jež utrpěla komplikovanou zlomeninu pravé nohy, požaduje – pravděpodobně na radu právníka – coby odškodné sto padesát tisíc dolarů.

Druhá žena vyjma oděrek zraněna nebyla, což se zdálo být nerozhodující, protože Alexa byla tak jako tak s okamžitou platností vyloučena z armády. K tomuto rozhodnutí přispěl zřejmě i fakt, že Alexa vykázala fiktivní služební cestu, aby si mohla vypůjčit vojenské auto. Rozhodnutí o vyloučení mělo definitivní podobu, možnost odvolat se neexistovala. Alexe bylo dokonce řečeno, aby byla ráda, že její kauzu nebude projednávat vojenský soud, jinak by důsledky mohly být pro ni daleko horší. Tak či tak jí teď hrozí až tři roky nepodmíněného vězení.

Vše je ztraceno. Včetně její kariéry. Armáda, již věnovala tři roky života a od níž si tolik slibovala, ji jedním škrtem odepsala.

Pakliže půjde do vězení, bude mít potíže po zbytek života s hledáním práce. Lhostejný zůstává fakt, že šlo o hloupou nehodu – o chybu. Bude prostě kriminálník, a tak na ni budou ostatní lidé koukat. Nenechají ji ani prodávat hotdogy, budou se bát, že jim večer uteče s penězi. A že by dostala od úřadů vlastní licenci k prodeji, jako mají její rodiče? S trestním záznamem? Ne, ne, tomu se nedá věřit.

Ztracená kariéra, ztracené iluze, zkažený život. A to vše kvůli sekundě nepozornosti, kvůli jedné pitomé nehodě! Kdyby byla bývala nepila, kdyby se tak hloupě nepředváděla, nemuselo k tomu vůbec dojít.

Jenže ono k tomu došlo a ona teď ponese důsledky. Na zaplacení odškodného nemá; vyhnula by se tak pravděpodobně trestu, jenže jejích dvacet tisíc co má na kontě ani zdaleka nestačí, a rodiče o pomoc požádat nemůže. I kdyby příslušnou částku dohromady dali, byla by to pro ně příliš velká rána. Autonehoda... vyloučení z armády... soud...

Alexa si povzdechla. Zvorala to, krucinál! Totálně to zvohnězdila! A co její velitel? Ten kdyby jí tehdy podepsal doporučení na akademii, mohlo být vše jinak.

Hořce se tomu zasmála. Vždyť blbne na entou! Háže vinu na velitele Halforda, přestože na vině je ona sama! A kdo jiný?? Kdyby bývala nejela – ký čert jí napískal, aby jezdila do Bostonu, do onoho zatraceného lesba klubu?!

Ale ne, příliš mnoho *kdyby*. K čemu vlastně jsou tyhle chmurné *kdyby bývala byla* úvahy?

Alexa se protáhla. Od dlouhého stání ji začaly bolet nohy. Nechápala sice, proč se její případ projednává právě zde, ale v podstatě to asi bylo jedno; soudce jako soudce, že.

Zvláštní je, že sem, do této chodby zatím nikdo jiný nepřišel. Ani cestou sem nikoho nepotkala.

Postranní chodba i soudní síň... A je to vůbec síň?? Není to jenom kancelář? No co, třeba jsou ještě dveře také z nějaké druhé strany, kdo to má vědět?

Při této příležitosti si cosi vybavila, a neubránila se následnému hlasitému zasmání: *Kdosi patrně učinil na Alexu O. křivé udání...* když je teď tady.

Zanechala románových příměrů, aby se vzápětí zaradovala; ještě štěstí, že při nehodě nikoho nezabila, to by pak nešla k soudci, nýbrž před porotu. Nebo ne? Nejspíš jo. I když... pokud by se přiznala, nebyl by k porotě žádný důvod, ne, když se cítí vinna. Porota přece rozhoduje o vině, ale když je vina jasná a doznaná...?

"Já prostě nevím, čert to vem." Alexa zapudila další úvahy a přivřela oči.

Čekala dvě hodiny, takřka do půl jedenácté, než se z malého reproduktorku nade dveřmi ozvalo její jméno.

Po vstupu do soudního sálu se Alexa neubránila dalšímu překvapení. Nevelká místnost vyhlížela jako školní třída, v níž se už několik let nevyučuje. Soudce tu seděl za jakousi katedrou, na které se skvěla jmenovka Dr. William Keir. Nikdo další v místnosti nebyl; žádná ostraha, žádná zapisovatelka nebo asistent, prostě nikdo. Zvláštní... měl by snad být aspoň její obhájce, nebo neměl...?

Jednání se soudcem bylo zdlouhavé. Stále tytéž otázky, stále tytéž odpovědi, pořád dokola: přechod pro chodce u Fenway Center, na křižovatce Gainsborough a Saint Stephen Street, osudné místo u bostonské konzervatoře, mající v půdorysu tvar kříže, ne nepodobné kostelu.

Alexa si původně myslela, že přizná-li vinu, bude mít lepší vyhlídky co do výše trestu. Přízná samozřejmě vše vyjma gay klubu, vyjma své půvabné spolujezdkyně. Druhá, nezraněná žena sice vypověděla, že s Alexou ve voze asi někdo byl, snad muž s delšími vlasy, jenže si tímto tvrzením vzhledem k nedostatku světla nebyla vůbec jistá. Alexa tento fakt samosebou popřela. Zdálo se jí nefér zatahovat do kauzy někoho, kdo prakticky za nic nemůže, koho si v klubu vyhlédla za účelem hezkého večera a noci.

Předpoklad nevyšel – zmýlila se. Přiznání jí prakticky nepomohlo. Hrozba tříletého nepodmíněného trestu se za výhodu rozhodně považovat nedá.

Ale co by vlastně mohla zapírat? Dvě promile alkoholu, co jí naměřily, mluvily samy za sebe. Nebylo co zapírat, nebylo co vyšetřovat. Navíc vykázala fiktivní služební cestu, což by se ze strany armády dalo kvalifikovat jako jistý druh podvodu. Přinejmenším jako klamání a hrubé porušení předpisů. Tyto služební poklesky nebyly našťastí předmětem tohoto soudního řízení.

Soudce Dr. William Keir, poklidný muž s twainovskou vizáží, se Alexe zdál relativně sympatický i nezaujatý. Když se znovu projednávala situace s odškodným, opětovně uvedla, že na zaplacení nemá, což dříve opakovaně sdělila i svému advokátovi, který ji neustále vybízel, aby se pokusila příslušnou částku za každou cenu sehnat, pokud se chce vyhnout vězení. Ovšem zaplacení soudem určené sumy se tak jako tak nevyhne. Peníze jí budou strhávány ze mzdy.

Když se těsně před dvanáctou hodinou už zdálo, že konečně padne verdikt, že líčení skončí, ozval se za dveřmi v přilehlé místnosti zvonek telefonu. Soudce Keir se omluvil, aby kvapně odešel. Zpět byl ve dvou minutách. Jeho rozvaha i klid byly ty tam. Těkal nervózně očima z jednoho kouta místnosti do druhého, přihlazoval si bez důvodu komicky velký knír, aby si v zápětí bílým kapesníkem otíral neorosené čelo.

"Líčení se na hodinu...ehm... mmm... přerušuje," prohlásil konečně poté, co se v rychlosti několikrát opakovaně kousl do dolního rtu. "Můžete... můžete si zajít na oběd a... v přízemí najdete bistro... dole za budovou nachází se park, tam též můžete počkat, ale... mmm..." vykládal Alexe roztržitě, aniž by jí pohlédl do očí, "...nechoďte nikam jinam, ať tu jste přesně v jednu

hodinu zpět, jinak..." Dr. Keir rozhodil v bezradném gestu rukama. "Jinak se za váš další osud nemůžu... mmm... zaručit."

Za jaký osud?? zeptala se vduchu Alexa. "Jistě, samozřejmě, vaše... exe – ctíhod – no, budu tu včas, pane... soudce, nikam nepůjdu, slibuju," odvětila Alexa těžce. "Možná ani jíst ne."

"Vaše věc, slečno O'Brianová... ale... víte... mám špatné... emmm... zkušenosti s lidmi, co v přestávce líčení... ee... oo... odcházejí z budovy... já... něco se jim cestou stane... nestihnou se vrátit včas... a pak... no... mmm... mějte na paměti, že vás ve třináct nula nula... ehm... očekávám," řekl Keir významně těsně před tím, než kvapně zmizel ve dveřích, za nimiž ještě před chvílí telefonoval.

Na chodbě před soudní místností usedla Alexa na lavici, kterou před tím úplně přehlédla. Sezení se díky tvaru lavice zdálo být velmi nepohodlné, a bylo tedy zřejmě součástí trestu.

Pohlédla vlevo. V chodbě nikdo nebyl. Nikde nikdo.

Vstala, aby pomalu přešla úzkou chodbou k oknu u schodiště.

John Josef Moakley United States Courthouse... tak velká moderní budova, ale v téhle její části je úplně mrtvo. Skrz špinavé sklo malého okna, zaprášené, nevelké, opatřené tenkými mřížemi, bylo sotva vidět ven. Patří tohle zákoutí vůbec k soudnímu dvoru? A co to ten Keir alias *Mark Twain* vykládal o jejím dalším osudu?? Znělo to tedy fakt podivně. A jak byl najednou nervní! Asi mu volali z domova, že se tam něco stalo. Třeba mu v bytě prasklo obří akváriko a vyplavilo celý dům.

Alexa zavětrila; prazvláštní specifická vůně tu je... úřad... hm... ale vyvětráno nemají. Klimatizace nejede? Asi ne.

Po chvílce bloudění se propletla úzkými chodbami k výtahové šachtě. Výtah však nešlo nahoru přivolat, neboť na dveřích chybělo příslušné tlačítko. Seběhla tedy dolů po kovových točitých schodech, vedoucích do zadního traktu soudní budovy. Chodbou se pak dostala až k hlavnímu východu.

7. kapitola

Konečně venku! Konečně lidi!

Ne, na oběd Alexa nepůjde, bolí ji žaludek, na vině budou jako vždy nervy... a to zatracené přelíčení.

Měl by tu být někde park, jak prve říkal soudce.

A skutečně; vpravo od soudní budovy, přímo v jejím sousedství, objevila malý kus zeleně. Nevelký parčík s několika lavičkami, s šesticí bílých slunečníků, s pěšinkami a keři, parčík, možná určený nešťastníkům očekávajícím rozsudek, či oněm dalším, kteří se po vyslechnutí téhož potřebují vzpamatovat. Toto místo jí teď poskytne dočasný azyl. Azyl i bezpečí. Bezpečí do jedné hodiny po poledni.

Usedla na lavičku a pousmála se na mladou maminku jdoucí kolem. Kočárek s děckem... ani na to se nemůže těšit... No nic... člověk nemůže mít všechno, že?

Hlavně aby se o soudu a vyhazovu z armády nedověděli rodiče! Bude to muset nějak zatušovat. Jenže jak?

Jakkoliv. Prostě jim bude volat jednou do měsíce jako dřív. Jakoby se vůbec nic nestalo. Nějak si telefonování v kriminále už zařídí. Teprve až ji propustí a najde si nějaké místo, může rodičům šetrně sdělit, že už není voják. Táta bude radostí bez sebe, dotáhl to na majora, a kdyby ho bývali nebyli zranili a neodešel do civilu, tak –

Alexa si pohodlně natáhla nohy, přimhouřila oči, přičísala si oběma rukama světlé vlasy dozadu za uši, aby vystavila celou tvář slunečním paprskům.

Letmo se rozhlédla. Je tu docela hezky a od moře vane příjemný větřík. Bostonský přístav... Tohle místo v ní vzbuzovalo klid. Tady by šlo nasednout na loď a odjet někam hodně daleko...

Pohlédla na hodinky – ukazovaly 12:15 – má tedy ještě tři čtvrtě hodiny čas. Co se najíst? Ale

né, radši né. Žaludek se pořád brání. Ostatně jako kdykoliv jindy, kdy byla ve stresu. A často se jí zvedal docela silně. "Blll – blee – fujho!!" Jako teď.

Poposedla, aby si mohla opřít lokty o opěradlo lavičky a párkrát se zhluboka nadechla. Čekání bude dlouhé...

Za pár minut projela kolem pomalou jízdou velká černá limuzína. Těžko říct, kde se tu vzala, snad parkovala nedaleko, snad objížděla park. Alexa by si jí asi nevšimla, jet rychleji, a kdyby nezahlédla její vládní espézetku.

Papaláši! Co ti tu asi dělají?? Že by šli k soudu? Nebo k nějakému zkrácenému řízení? Hm, to těžko.

Otočila se vpravo směrem k velkému parkovišti. Žádné ze stojících aut nebude mít v oknech podobně tmavozelená neprůstřelná skla.

Alexa opět zaměřila pozornost k černému vozu. Tušila ho kdesi za keři, měla dojem, že velmi pomalým tempem, jako žralok obeplovující oběť, míří k rohu soudní budovy, tedy k místu, kde ústila cesta procházející parkem.

Že by šli opravdu dovnitř? Tihle?? Né! Anebo jó?? A teď hledají, kde zastavit? Vždyť tu mají tak velký parkplac, tak co blbnou? Hm, zvláštní, zvláštní...

Heleme se, divila se Alexa, teď fakticky zastavili!

Černá limuzína stála zadními dveřmi přímo u ústí cesty, zčásti krytá keři, zčásti rohem soudní budovy.

Alexa měla dojem, že z limuzíny někdo vystoupil, a to z místa řidiče. Vzápětí se u ústí cesty kdosi objevil.

Někdo sem jde, pomyslela si, sem, do parku, někdo z auta se značkou gov! He!

Vyšší mužská postava začala dostávat reálnou podobu. Uniforma?? Nó jo, lampas! Právnick, či co. Ale proč jde zrovna sem a ne na soud??

Alexa se s pohledem upřeným před sebe narovнала. Pokusila se o neutrální výraz. Periferním zrakem sledovala blížícího se muže a když došel až k ní, do prostoru mezi lavičkami, letmo na něho pohlédla.

Šmarjá, generál!! A tříhvězdičkovej!!!

Vzhledem k tomu, že muž její pohled opětoval, ve vteřině zareagovala; vyskočila do pozoru a předpisově zasalutovala. Již v průběhu tohoto bezděčného úkonu si uvědomila, že jako civil zdravit nemusí, nicméně vojenský pozdrav i tak dokončila.

Neusmál se výrazně, jen tak trochu, jedním koutkem, a odpověděl rovněž zasalutováním. "Tak vám vojna přece jen zůstala v krvi, že?" řekl významně, když přistoupil blíž. "I přes to, že vás vyhodili."

Sakra, odkud to ví??! "Generále, já –" namítla dezorientovaně.

Vysoký muž v uniformě k jejímu překvapení usedl vedle ní na lavičku. Ještě předtím sňal z hlavy vojenskou čepici.

Alexa zůstala stát.

"Jenom se posaďte, vojáku," vybídl ji muž pobaveně.

"Děkuju, pane."

A jéje, potíže!, řekla si v duchu Alexa, on něco chce! Ale co?? Generálporučík z vládního auta! To je teda průšvih!! Jako by nestačil ten blbý soud! Asi mě navíc ještě zažaluje armáda. Za zničený auto. Krucinál, to je zas den!

Sedla si a pohlédla neznámému zblízka do šedomodrých očí. None...?! Tohle není jen tak nějaký ministerský ouřada, nýbrž pořádný tvrďák. Náádherně cynický ksicht. Štíhlý ale udělaný, věk asi pětapadesát, šéf Screaming Eagles – stoprvní divize, nebo něčeho podobného. Dozajista pěkně nebezpečný chlap!

Muž se pohodlně opřel a položil koženou aktovku co nesl na svá kolena. "Ani soudci Keirovi se nepovedlo vyhnat z vás vojenského ducha. To svědčí ve váš prospěch."

"Gene-rále –" vykotala Alexa.

"Nic, nic," odvětil a mávl rukou. "Máme dnes hezky, že?"

"To... jistě, pane. – Počasí; to jediné je dnes hezké."

"To jediné – chápu." Pousmál se. "Abych se vám představil: jsem generálporučík John Smith z ministerstva obrany."

Vyskočila do pozoru: "Seržant Alexa O'Brian, těší mě, pane!"

"Posad'te se. – Váš vojenský přístup mě překvapil; líbí se mi. Abyste byla v obraze: přijel jsem z Washingtonu jen kvůli vám. Kvůli vašemu procesu."

"Ach tak, vy... na ministerstvu o mně už teda víte..."

"Ovšem. My ve Washingtonu víme přece všechno."

"Rozumím, generále, víte i o nabouraném autě..." Spráskla ruce. "To je tedy fiasko!"

"Nabourané auto není předmětem mého zájmu. Jde mi jen o vás. O vás osobně."

"Ale, generále – to mě udivuje. Vždyť já – jsem nula, naprosto bezvýznamná – a vy, taková šarže – kvůli mně – nebo jsem spáchala tak bezprecedentní přečin?"

Neodpověděl. "Vy jste se hlásila na West Point, že?"

None, to je mi otázka?! A jak se zdá, není vůbec našťvaný, ten LTG – tříhvězdičkový generál z D.C. – a netváří se ani trochu nepřátelsky, to je podezřelé, móóc podezřelé. Byla přece vyloučena z armády! A on dělá, jakoby nic! Co teď sejde na West Pointu??

Zbystřila pozornost. "Ano, pane, hlásila, jenže můj velitel podplukovník Halford... emm... myslím, že pro to neměl pochopení."

"Možná i vzhledem k tomu, že jste vy neměla pochopení pro něj. Nebo se pletu?"

"Ne, pane, nepletete. Nejspíš to bylo tak, jak říkáte. Nemohu to ale nijak dokázat."

"Zval vás?"

"Zval, pane. Několikrát."

"A vy jste nešla."

"Ne, pane, já nešla. Nikdy. A... snad bych toho měla i litovat."

"Litovat? To snad ne. – Chtěla jste něčeho dosáhnout a váš velitel vám nedal šanci. Je to tak?"

"Ano, pane, přesně takhle to já cítím. Nikdy jsem nechtěla skončit v armádě jako seržant na vrátnici."

"Jistě, jistě." Přikývl a pohlédl mladé ženě do zelenkavých očí. "A co byste řekla tomu, kdybych vám tu šanci dal já?"

Věnovala mu tázavý pohled. "Šanci, pane?"

"Jestli o ni budete stát."

"No... přijde na to –"

"Ne. – Podívejte: já nejsem nějaký tuctový LTC Max Halford z provinční Otis Airforce Base. Já mám moc. Velkou moc. A dokážu lidem majícím snahu něco dokázat patřičně ocenit."

"Ale, pane, oni mě propustili," namítla dívka tiše. "Jsem civil. Armáda nechtěla –"

"Že vás propustili??!!" Smith zvýšil výhrůžně hlas. "A kdo jsou ti – oni??!! – Něco vám povím, vojáku, a zapamatujte si to dobře: JÁ jsem armáda!! Je vám to jasné??!! Mám takové pravomoci, o nichž se těm vašim, co vás propustili, ani nezdá!!"

Alexa chvíli mlčela. Pak opatrně řekla: "Promiňte, generále, nechtěla jsem se vás nějak... pochybovat o vašich... emm... možnostech."

"OK, OK," mávl rukou, "nechme to." Otevřel aktovku ležící na jeho kolenou a vyňal z ní arch potišťného papíru. "Přečtěte si tohle. To jsou mé podmínky. Pokud budete chtít, musíte je podepsat. A přísahu pak dodržovat. Bez diskuzí. V opačném případě jste vyřízená. Nadobro a definitivně." Na důkaz vážnosti svých slov obrátil v typickém gestu palec směrem dolů.

Alexa se začetla do krátkého textu. Pak tiše vzdychla. "Bože...! Je to tvrdé, generále... ztráta soukromí, identity... permanentní odposlech... žádná rodina... bezpodmínečná poslušnost..."

"Tvrdé to je," připustil. "Ovšem, vy teď vidíte jen tu horší stránku věci. Nebudu vám lhát ani mazat med kolem úst, já hraju fér, víte, ale tahle dohoda se mnou, jakožto reprezentantem vlády, oficiálně nazývaná Smlouva 66, či neformálně Dvě šestky – má i své nemalé klady; já mohu cokoliv; absolutně cokoliv, třeba vás na místě vzít zpět do armády a povýšit dejme tomu na... poručíka. Co vy na to?"

"Cože??"

Generál Smith otevřel znovu aktovku. "Copak to tu máme? Hleďme, hleďme, vojenský záznam na jméno First Lieutenant Alexa O'Brian. Papíry bez poskvrny, žádné opilství, žádný podvod se služebním vozem, žádná autonehoda, žádný soud, žádný lesbický večírek v klubu ani pohledná spolujezdkyně."

Alexa vyskočila. "Jak víte o klubu, pane?! A o ní?? Nikomu jsem to neřekla!"

"Mám dobré uši. A vím o vás úplně všechno," prohlásil muž v uniformě cynicky a podal dívce její složku.

Zavřela hlavou. "First Lieutenant?! To je tedy –! Já – zírám! Ze seržanta na poručíka?! To by

fakt šlo?? A vám by nevadilo, myslím při té šanci, jak jste prv říkal, tedy ten ladies only klub a – za to se přece dřív – a i dnes je to v armádě nežádoucí!"

"Ne v mojí skupině," opáčil suše Smith. "Naopak, pro mé účely se velmi dobře hodíte taková, jaká jste. – Vám ta věčná přetvářka nevadí?"

"Ovšemže vadí, generále, samozřejmě, ale... jedna si zvykne... když musí."

Kývl. "No vidíte, a u mě se přetvařovat nemusíte. Žádné kompromisy nově proklamovaného *don't tell, don't ask.*"

"To je zvláštní, chci říct hezké..." Přejela si rukou tvář. "A soud, generále? Mám jít do basy, když nedám prachy."

Její naivně upřímný projev Smithe, jak se zdálo, bavil. "To vím. Armáda to za vás urovná."

"Dobře, pane, ale armáda –"

Znovu zvýšil hlas: "Když říkám, že urovná, tak na to můžete vzít jed. – Jasně?!"

"Jasně, pane. To bych vám byla moc vděčná."

"Kladných věcí je víc. V mé skupině máte zajištěný příjem jedno sto tisíc dolarů ročně. Pozor, jako základ, bez prémie! Dál zajímavou a rozmanitou práci ve skvělém kolektivu a v neposlední řadě společenské kontakty na nejvyšší úrovni. Opakuji: na té nejvyšší. Vše má jen jedinou podmínku: váš podpis. Upíšete čertu duši. Lépe řečeno mně. To je ale to samé."

"Aha... ale já – já – pane, nedokázala bych – jen tak – z fleku zabít. Myslím."

Hlasitě se rozesmál. "Vy moc čtete, že. A sledujete akční filmy. Koukněte, zcela upřímně: kdybych hledal obyčejného zabijáka, určitě bych nepřišel z *fleku* zrovna za vámi. Nemyslíte?"

"No... to já... nevím, jsem tím vším poněkud – blbl –! Pardon, to můj žaludek. Zaskočená."

"Chápu; ale vězte mi, ani ve vězení byste moc soukromí nezažila. A pak, mít cejch na celý život... Takhle budete patřit mně, to ano, potažmo naší vládě, budete můj a její majetek, to vám říkám otevřeně."

Poslední věty nezazněly nikterak samolibě, nýbrž zcela reálně.

"Sto tisíc jsou velké peníze."

"Bez prémie. Ty mohou být ještě mnohem vyšší."

"Vážně?" Alexa na chvíli zaváhala; každý, kdo slibuje nadprůměrné příjmy, je nejspíš podezřelý. Bylo jí jasné, že se jí právě pokouší naverbovat některá z tajných služeb. Bezpochyby. Co to soudce Keir říkal? Nechoďte nikam pryč, jezte dole v restauraci. Možná o celé věci věděl. Jistěže ano! Určitě! Proto ta nervozita! Proto ty jeho řeči o osudu! On tu pauzu v líčení musel udělat!!

Generál přerušil její úvahy. "Stačí podepsat tuto smlouvu a váš život se rázem změní. K lepšímu samosebou. Chcete být během okamžiku zpět v armádě? Jako důstojník? No problem. Stačí jeden váš podpis."

Alexa pořád ještě váhala. "Kolik času mám na rozmyšlenou, generále?"

"Žádný," odvětil suše.

"Ach tak. A co se stane potom... až... podepíšu?"

"Pomalů. Nejdřív si smlouvu důkladně, ale důkladně pročtěte. Podpis si nemůžete za půl hodiny rozmyslet, pochopte, je to jednou provždy, není cesty zpět, myslete na to."

"Ano, pane. Ještě poslední čistě teoretickou otázku: někdo, ne já, podepíše a pak odmítne. Co s ním bude?"

Stiskl rty. "Budu k vám zcela otevřený: skončí hůř, než si umíte představit."

Alexa se otrásla.

Smith mávl rukou. "Představy teď nechte stranou, vás živí praxe, ne teorie, co by bylo, kdyby. Nemusíte mít strach; váš psychologický profil svědčí o dobrém charakteru. Vy nejste člověk, který nedodrží to, co slíbil. Pokud máte zájem, pojedeme teď hned na mé ministerstvo do Washingtonu. Vy v uniformě poručíka, tu mám pro vás už připravenou ve voze, a v Pentagonu vás posadím jako adjutanta ke svému nejlepšímu operativnímu důstojníkovi. O dalších úkolech se dozvíte, až přijde čas. Nejspíš velmi brzy."

Alexa zalapala po dechu. "Ted' – Hned? – Do Pentagonu?! – Já?! – Chápu to dobře?? Ted' hned?! Soudce Keir říkal –!"

"Kašlete na něj! Ten chlap vás už nemusí zajímat. To je má věc. Mám sebou jednoho z našich vedoucích právníků k vyřízení celé záležitosti. Včetně zaplacení odškodného oné zraněné ženě."

"Ach...?! A strhnete mi to pak z platu?"

Pobaveně zavrtěl hlavou, ale neodpověděl.

"No... vypadá to lákavě, generále, ovšem... na druhou stranu –"

"Na druhou stranu nemáte na výběr, Alexo. Víím, jak vám teď je, ale někdy člověk prostě musí riskovat. Co počít. Chtěla jste šanci, máte ji. Nebude to snadné, na rovinu říkám, ale i tak můžete vše zvládnout a přitom i slušně vydělat. Je to na vás. Když nepodepíšete, půjdete do basy a pak... když basu přežijete... což vůbec není jisté..." udělal teatrální pauzu, jako by chtěl cosi významného naznačit, "skončíte jako vrátná na veřejných záchodcích v metru. S platem pět tisíc babek za rok." Poslední věta zazněla s nepředstíraným výsměchem. "Na to je vás škoda." Muž v uniformě vytáhl z kapsy propisovačku a podržel ji proti Alexe. "Takže?!"

Sešpulila rty a pár sekund přemýšlela. Pak sáhla po tužce a list bez dalšího podepsala. "Risknu to, pane. – Jsem vaše."

Měla dojem, že se i jemu ulevilo. Napřáhl k ní pravici. "Skvělé rozhodnutí, poručíku, blahopřeji vám!"

To, že cestu z předměstí Bostonu do washingtonské čtvrti Arlington podniknou vojenským vrtulníkem, by Alexu ani ve snu nenapadlo.

Smithem řízená vládní limuzína odbočila vpravo od soudní budovy, minula přístav, a následně zamířila přes most po Northern Avenue. Pak pokračovala vpravo na Atlantic Avenue, vedoucí podél zálivu a dále přes State a Congress Street, aby později po podjetí budovy Haymarket u New Chardon Street dvakrát odbočila vpravo a zmizela v tunelu vedoucím pod hladinou moře k letišti s honosným názvem *General Edward Lawrence Logan International Airport*.

Generál Smith, podobně jako v případě limuzíny, pilotoval dvoumístný vojenský vrtulník OH-6 Cayuse sám. Před odletem sice nadhodil, že je letcem pouze svátečním, a tudíž mu vše trvá o něco déle, nicméně Alexa žádnou, byť sebemenší nejistotu v jeho počínání nezpůsobovala.

Za padesát minut dosedl Cayuse na malou přistávací plochu nedaleko pětiboké budovy ministerstva obrany a oba pasažéři z něj vystoupili.

"Vaše taška," řekl generál Smith.

"Děkuji, pane," odvětila nepřítomně Alexa, která si připadala jak v říši za zrcadlem. Vše bylo absolutně nereálné. A hlavně, vše přišlo moc rychle. Kdo by čekal takový zvrat?

Nenápadně se štípla do ruky, aby zahrnala dětinský pocit, že se jí všechno jenom zdá. Tázavě se zahleděla na svého průvodce a čekala, s čím dalším přijde.

"Mohl bych vás doprovodit až na místo," řekl Smith posléze. "To ale nebude nutné, vy nepotřebujete vodit za ruku. Takže vám v krátkosti vysvětlím, co teď uděláte: jméno a všechny další údaje o vás jsou již zavedeny v počítačích ministerstva a taky v čipu vaší služební legitimace." Sáhl do náprsní kapsy, aby z ní vyňal plochý předmět ne nepodobný větší kreditní kartě. "Tu si připnete na viditelné místo, nejlíp na přední kapsu vaší uniformy. Legitimace zajistí, aby vás při průchodu turniketem s elektronikou náš systém identifikoval coby vedoucího pracovníka ministerstva. Jako vstupní kód použijte vaše dosavadní služební číslo."

"Říkal jste *vedoucíka pracovníka*??!!!"

"Už je to tak. Řekl jsem vám přece, že se mnou nemůžete prohrát. Dobře, dál: obejdete Pentagon a dovnitř, do druhého podlaží, vstoupíte vchodem od řeky. Zahnete vpravo na okruh E, pak vlevo na osmý koridor. Po něm půjdete až na konec. Tím myslím okruh A, nikoliv dvůr s Ground Zero. Pak se dáte vpravo na koridor 7. Sedmička vás dovede ke schodišti, po němž sejdete dolů až do suterénu. Zde najdete číslo 700, kde se budete informovat na kancelář s číslem 700/A, v níž pracujete. Měla byste vědět, že odbor 700 nespadá pod klasické ministerské číslování, specifikující přesnou polohu kanceláří. Která v tomto případě leží na rohu přídatného okruhu F. Přídatné okruhy F a G se nacházejí pouze v suterénu ministerstva."

Alexa horečně přikyvovala.

"V čísle 700/A se ohlásíte jako Zora. Budete hledat Tao. – Víte, co to znamená?"

"No pane... tao... to asi bude něco... s jing a jang, né?"

"Přesně tak; něco s Yin a Yang."

"A Zora... Tao... generále... jsou to... krycí jména, vidíte."

"Ovšem," kývl Smith. "Mimochodem, já jsem Charon."

"Těší mě," zabrebtala dívka. "Totiž chci říct – Charon... to zní... výhruzně."

"To má znít výhruzně. – No, a až se vám Tao identifikuje, řeknete mu následující: *Pozdravuje vás pan Smith*. – Taovi pak předáte svou složku. Upozornuji, že jeho rozkazy jsou mé rozkazy a

pokud by Tao ukázal palcem dolů, jdete okamžitě ke dnu, jasné?"

"Jasně, pane."

"Dobře. – Další se dozvíte, později. Teď mi zopakujte, co uděláte."

"Ano. Tak tedy:" Alexa se zhluboka nadechla. "Obejdu Pentagon, vstoupím od řeky, okruhem E vpravo k osmému koridoru, po něm nakonec, vpravo na sedmičku, pak dolů do suterénu, tam najít na kraji okruhu F číslo sedm set a ptát se na sedm set lomeno Á, kde pracuju. Jsem Zora, hledám Tao. Taovi řeknu: *pozdravuje vás pan Smith* a dám mu své papíry."

"Skvělé, poručíku," podal jí ruku a zatvářil se vlídně. "Hodně štěstí. Berte tohle všechno jako svůj první úkol. Byť poněkud triviální."

"Rozkaz!" Otočila se, aby se po pár krocích znovu zastavila; byla od Smithe již několik metrů. "Generále?!"

"Poručíku?!"

"Chci vám poděkovat za..." málem řekla za záchranu, ale to by znělo moc melodramaticky, "...za šanci. – Nepromarním ji!"

"Pevně doufám," zvedl krátce ruku na pozdrav a přibouchl za sebou dvířka vrtulníku.

Po jeho odletu Alexa ještě chvíli postávala a pozorovala okolí ministerstva, sít' silnic, parkoviště, přistávací plochu. Poté si přehodila tašku do levé ruky a vydala se hledat příslušný vchod do podivně tvarovaného komplexu ministerstva obrany.

Cestou přemýšlela, jak mohl Smith vědět, že jeho podmínky přijme. Musel si být přece zcela jistý, když ji odhlásil z motelu a sbalil, nebo nechal sbalit všechny její věci.

Neuvěřitelné, rozjímalala Alexa, po dramatickém vyhazovu z armády, následuje opětovné přijetí spojené s povýšením; a to vše jen tak, jakoby mávnutím kouzelného proutku. Chcete zpátky? Jo?? No tak pojďte, vojáčku, bezevšeho, vítejte znovu v armádě, my za vás všechno zaplatíme, sto padesát táců, žádná křeč!

Kdo asi jsou oni vlivní lidé, jenž generál Smith zastupuje a jímž se právě před chvílí upsala?? Lidé, kteří jsou schopni od minuty zastavit rozjetý soudní proces i přepsat vojenské záznamy?? Co po ní asi budou chtít??

Alexa zaslechla svůj těžký dech. Asi mohou chtít cokoli. Určitě. Možná potřebují obětního beránka. Člověka, který na sebe něco vezme, kterému něco přišijou, hodí na triko, nějakou špínu, jo, to by dávalo smysl. Něco mnohem horšího, než je hloupá autonehoda. Ano, tak nějak to zřejmě bude.

I když... Alexe na této teorii přece jen něco nesedělo, měla dojem, že generál Smith není krivák, tak nějak to cítila, jednal drsně, bez skrupulí, ale přímo. Ovšem, může být i skvělý herec, a pak... je vůbec možné někomu ze zpravodajské branže cokoli věřit??

S těmito pochybovačnými úvahami vstoupila Alexa do bizarní budovy Pentagonu, kterou doposud znala jen z fotografií ve vojenských novinách Hvězdy a pruhy, kteréžto čítávala při svém působení na Otisově základně a které odebíral po celá léta i její otec, bývalý armádní důstojník.

Na strážné stojící v recepci ministerstva flegmaticky kývla, docela jako by tudy procházela desetkrát denně. Protáhla kartu čtecím zařízením a vyřukala své služební číslo. Turniket ji následně vpustil. Jinak se nestalo vůbec nic, žádné poplašné zařízení se nerozhoukalo, žádný ze strážných za ní nevyběhl.

Jo; takže to funguje!

S orientací neměla problémy, přestože budova ministerstva byla nad očekávání velká. Chodby, či koridory, byly dlouhé, o prstencích – okruzích – ani nemluvě; ty nejdelší musely mít snad stovky metrů.

Všude panoval čilý ruch, na chodbách se hemžili lidé a kupodivu jich bylo více v civilu nežli v uniformách.

Velmi brzy se Alexa ocitla v místě, kde začínala chodba s číslem sedm. Sešla dolů do suterénu, aby záhy zaklepała na dveře střežené příslušníkem MP.

V nevelké kanceláři označené číslem 700 seděl nažehlený upjatý Command Sergeant-Major, jinak muž středních let, před sebou na stole počítač a velkou knihu, ne nepodobnou té, do níž Alexa na Otisově základně zapisovala čísla aut.

Snad ne další stráž?, zeptala se sama sebe. Divné. A u pasu má pětáctýřicítku government!

Takže tu fakt asi hlídá. Ale co nebo koho, probůh, v kanclu??

"Poručík O'Brianová, seržante, jdu do čísla sedm set lomeno á," řekla stroze, bez pozdravu.

Krátce a důležitě na ni pohlédl. Pak otočil knihu, aby ji posunul vpřed. "Sem se zapište."

"O zapisování nebyla řeč, seržante, já v čísle 700/A pracuju."

"Ach...? – Mohu vidět zblízka vaši identifikační kartu? Poručíku?"

"Zajisté."

Seržant chvíli klepal na počítačovou klávesnici. Pak řekl: "Ano, ano, v pořádku, poručíku, musíte prominout, ale ještě jsem... neměl tu čest. Vzhledem k tomu, že... mmm... nepotřebujete eventuálně instrukce... emmm... ohledně polohy vašeho... mmm... pracoviště? 700/A?" Evidentně se snažil vyhnout obrátům *víte – nevíte – jste tu nová*.

"Buďte tak laskav."

"Ovšem: vlevo dolů po schodech, pak doprava. Poslední dveře vlevo. V dolní chodbě nejsou žádná čísla ani vizitky."

"Děkuji."

Strážný sáhl pod stolní desku a bzučákem otevřel cosi, co na první pohled vypadalo jako dveře do komory či šatníku.

Alexa sestoupila po schodech. Byl tu chlad, zrovna takový, jaký bývá ve sklepě.

Asi dvacítkou dveří po obou stranách úzké chodby nenesla žádná označení. Na stropě se nacházely kamery průmyslové televize, reagující zřejmě na pohyb a teplo. Alexa si povšimla, jak se za ní objektivy kamer otáčejí.

Každé ze dveří byly opatřeny klávesnicí číslicového zámku se štěrbinou k protažení čipové karty.

Poslední dveře vlevo... Alexa na ně opatrně zaklepala.

Opět bzučák.

Vstoupila, zavřela za sebou a zkameněla. Před ní stála vyšší tmavovlasá žena v uniformě plukovníka. Ofina vlasů jí padala do temných očí, kultivovaná tvář jako by patřila sfínze, nedalo se zní dočista nic vyčíst. Byla bez výrazu, jak vyřezaná z nefritu. Taktéž oči nevypovídaly nic o emocích.

"Ano?" řekla ta žena.

Robot!, napadlo Alexu. "Do-brý den," vykoktala. Pak rychle zasalutovala. "Plukovníku. – Jsem poručík O'Brianová."

Tmavovlasá žena nehnula ani brvou.

Co to kecám??!!, řekla si v duchu Alexa. Bože můj, co jsem to jen měla – "Jsem Zora!" opravila se rychle.

Opět žádná reakce.

"Hledám Tao!"

"Našla jste ho. Co mi chcete?" Nepatrný pohyb obočí.

Není robot! "Eeeee... pozdravuje vás generál Smith!"

Žena v uniformě zareagovala ostře a nespokojeně: "Kdože mě pozdravuje??!!!"

Sakra, řekla si Alexa, já to zvorala!! "Nééé... pozdravuje vás *pan* Smith!!!"

"Tak *pan* Smith... To je ovšem velký rozdíl. – Co pro mě máte?"

Alexa vytáhla z tašky svou složku. "Tohle vám mám předat."

Tmavovlasá žena spis zběžně prolistovala. "Zora. – Aha. – Tak to jste vy." Nezaznělo to nijak zvlášť nevlídně.

"Nač vás dostali?"

Alexa otázce nerozuměla. "Madam, já – nevím –"

"Poslyšte," přerušila ji žena v plukovnícké uniformě, "za prvé, aby bylo mezi námi jasno: nesnáším oslovení *madam*, takže buď *plukovníku*, nebo *pane*. Rozumíte?! – Já vím, že *madam* je oslovení předpisové. Jenže ne u mě. Vždycky, když mě někdo takhle osloví, připadám si, jako bych nebyla v armádě, nýbrž..."

"Na plese," vyhrkla Alexa bezděčně.

Ukázala na ni a luskla prsty. "Přesně. – To je ono. – Vy jste to řekla: – *Jako na plese*. – Z toho soudím, že mi rozumíte."

"Ano, pane."

"Fajn. – Abych se vám představila: jsem plukovník Viktoria Rojanová. Takže ještě jednou, poručíku: nač vás dostali?"

"Já –"

"Podívejte," řekla Rojanová se zjevnou nelibostí v hlase, "máme spolu úzce spolupracovat, a to vyžaduje vzájemnou důvěru. Nechcete přece, abych vám tu otázku dala rozkazem."

"Ne, plukovníku, promiňte mi, jen se za tu věc stydím. Vykázala jsem černou služební jízdu, opila se a smetla na přechodu dvě ženy."

"Tak. – Někdo mrtvý?"

"Nikdo, jedna zraněná, chtěla odškodné, já je neměla, a soudce mi chtěl napařit tři roky. – Jako zázrakem se pak –"

"Jako zázrakem se objevil generál Smith a vy jste podepsala *Dvě šestky*, nebo jak tomu říkám já: *Přísahu spolehlivosti*."

Alexa přikývla. "Přesně takhle to bylo, pane."

"Vždycky je to přesně takhle. – Pijete pravidelně?" zeptala se hned nato Rojanová.

"Ne!! Absolutně ne!! – Vážně ne, plukovníku, jen občas si dám panáka na žaludek, mám neurózu a... zvedá se mi. Teda žaludek. Jako teď. – Blllll! – Pardon. Tehdy jsem se opila výjimečně."

"Aha. – No... buďte ráda, že je to jen žaludek. Existují mnohem horší věci. Máte bulimii?"

"No... já nevím... snad... nebyla jsem s tím u doktora."

"Na tom nesejde." Rojanová se odmlčela. Pak pohlédla dívce do zelenkavých očí. "Teď se můžete ptát vy mně. Pokud to vzhledem k utajení půjde, odpovím vám na všechno."

Alexe se ulevilo; problém s nehodou a alkoholem byl, jak se zdá, definitivně smeten ze stolu.

"Pár otázek bych měla: hlavně nevím, co budu muset tady v čísle 700/A dělat."

Přikývla. "Jistě: podívejte poručíku, odbor sedm set je odbor kontrolní. Provádí veškeré inspekce, související s ozbrojenými složkami. Působí tudíž do jisté míry v utajení."

"To chápu."

"Ovšem kontroly," opřela se o stůl, "ty jsou pouze naší oficiální činností. Existují i činnosti neoficiální. V prvé řadě se toto podlaží stará o zásobování veškerých vojenských podzemních lokací nacházejících se na území Států i mimo ně. Množství objednaných zásob se pochopitelně tají, aby nikdo nemohl odhadnout velikost a zalidněnost příslušných zařízení."

"To zní logicky, plukovníku... Abych byla upřímná, čekala jsem něco jiného. Myslela jsem, že Smith dělá... něco výzvědného, informace... pro Langley, víte, nebo tak."

"To ho ceníte moc nízko. Ne že by pro *firmu* v minulosti nepracoval, to ano, jako my všichni, ovšem jeho současná skupina spadá přímo pod vládu. S čímž souvisí i naše ještě méně oficiální činnost, než jsou podzemní vojenské základny."

"Tak přece!"

"No ano. – Jsme operativní skupina, jinak též *red team* organizace zvané *Committee 100*. – Slyšela jste někdy o tom?"

"Nikdy," vydechla Alexa, které nyní konečně došlo, že celou věc s příchodem do Pentagonu velmi podcenila. Že se pravděpodobně stala součástí něčeho mnohem, mnohem důležitějšího, než je obyčejné vytěžování informací.

Plukovník Rojanová sáhla do náprsní kapsy a následně podala druhé ženě nazelenalou legitimaci posetou pestrobarevnými čísly, písmeny a hologramy. "Všimněte si, že ve vaší ruce průkaz zčervená. Zelený zůstává pouze v ruce vlastníka. Říká se tomu *duhová karta*, lidově *duhovka*. – Víte, co znamená termín *stínová vláda*?"

"No... stínová vláda... To jako... myslíte opozici?"

"Kdepak: stínová, jinak též tajná, neboli náhradní vláda je skupina lidí, co mají za úkol řídit zemi v případě krize takového druhu, kdy se její regulérní vedení rozpadne. Když prostě přestane existovat. Těch lidí je nyní sto. Dříve, ještě před pár lety, jich bylo o polovinu méně. Organizaci se proto tehdy říkalo *Group 50*."

Alexa nevycházela z údivu. Pohlédla na barevný průkaz. – Hele, vaše legitka opravdu zčervenala!"

"No jistě. A když podržíte pevně oběma palci dva rohy na kratší straně, objeví se na celé ploše má holografická podobenka."

"A jo! Krizový štáb americké vlády, no ne...!" četla bez dechu. "*Red Team*. – Co znamená ta velká desítka?"

"To je číslo karty – skutečná pozice – hodnota v *Committee 100*. Nejvyšší je jedna, samosebou. Nejnižší sto."

"Vy máte v té skupině desátou hodnost ze sta??!! To bude – to je strašně vysoko!!"

Žena v plukovnícké uniformě se polichocně zasmála. "Buďte ráda, že neznáte číslo generála Smithe, padla byste do mdlob."

"To asi jo. – A... co dělá ten *red team*, plukovníku, když zrovna není krize?"

"Správná otázka. Stará se o to, aby krize nenastala. Jinými slovy, udělá cokoli, co je zapotřebí. Cokoli, na čem se předsednictvo *Stovky* usnese, nebo oč je požádána. Když vás posadí do raketoplánu, tak s ním poletíte třeba až na Mars. Když vám řeknou, skočte z dvacátého patra, tak z něj skočíte. Jinak si můžete vykopat jámu a lehnout si do ní. Jak barvitě říká generál Smith."

Alexa smutně pokývala hlavou. "Jo... teď už to dává smysl... zazděné okénko na pánských záchodcích..."

"Prosím, poručíku??!!"

"Nic, nic, plukovníku, to se netýkalo –" Ten film přece nemůže znát! Skoro nikdo ho tu neviděl, vždyť je francouzský! Že by vymetala videopůjčov –?

"Ale týkalo," nasupila se Rojanová. "Týkalo se! Tak já vám něco povím: jste zřejmě nedůvěřivá, což je při naší profesi sakra dobrá vlastnost, ale jestli od nás čekáte podraz, jste úplně vedle. Teď mě dobře poslouchejte: jestli někdy nějaké zazděné okénko bude, pokud už chcete propadat literárním představám, včas se o něm dozvíte. A když ne, tak u něho budete s některým z nás. Ještě vám asi nedošlo, že jste se stala součástí *týmu*! Nejste tu vy, samojediná bezbranná chudinka brutální Alexa, proti níž stojí vaši vládci a nepřátelé s vyššími šaržemi! Jsme tu my všichni! Vy, já, Smith a další! Jsme tým a stojíme na palubě jedné lodi! Takže přestaňte z naší strany čekat nějaké svinstvo. Budeme dělat spolu. Snadné to nebude, nesmíte zaváhat, nic nemáte jisté, budou vás zpočátku zkoušet, bez lítosti, to *luce clarior est*, ovšem nikoliv zazděným okénkem, to tedy rozhodně ne. – Jasně, poručíku?!"

"Jasně, plukovníku, *nad slunce jasnější*, pokud vás můžu parafrázovat."

"Můžete. – Jste chytrá, máte plus. – A ještě něco: děkujte Bohu, že vás naverboval právě Smith. Držte se ho a nemůžete prohrát."

"Ano, pane. To mi on také říkal." Alexu náhle zalil pocit skoro hřejivý. Přestože se nejisté budoucnosti velmi bála, předešlá plukovníkova slova ji povzbudila. Nebylo v nich absolutně nic nadřazeného, právě tak jako v dřívějším projevu generála Smithe. Ten tvrdil, že hraje fér. Plukovník Rojanová jí teď řekla to samé, i když jinými slovy.

Alexa si vybavila nafoukaného podplukovníka Halforda z Otis Base. Taková nula proti těmhle lidem, a jak povýšeně s ní jednal!

"Ještě dotaz, poručíku?"

"Snad jen... jaký úkol můžu... můžem očekávat?"

"Jakýkoliv. Někdy těžší, jindy lehčí. Jako ve škole."

"Aha. A byl by, plukovníku, příklad? Nemám totiž vůbec představu."

"Byl by. – Jednou jsme například pronikli do ostře střežené rezidence jistého nejvyššího zpravodajského činitele kvůli zajištění kompromitujících důkazů."

"Ach...? A lehčí úkol?"

"Tohle byl jeden z nejlehčích."

"Cože??!"

"No jistě. – Chcete opravdu těžký? Tak dobře: ještě za časů *Group 50* jsme dělali noční letecký výsadek na Ukrajinu."

"Kam??!"

"Na Ukrajinu. Šlo o zajištění radioaktivních vzorků z vyhořelé svetožarské elektrárny. – Jo, a jednou jsme pašovali zásilku $\text{Hg}_2\text{Sb}_2\text{O}_7$ do zemí sovětského bloku."

"Co je to za látku???"

"Přece červená rtuť; rozněcovač vodíkových minibomb."

"Aha..."

"Všechno?"

"Všechno, pane. Raději."

"OK. – Řekl vám Smith něco k ubytování?"

"Nic, pane."

"V tom pádě je vše jasné; ubytuju vás u sebe. Mám služební byt v ministerské kolonii; pětipokojový mezonet, velmi dobře střežený. Dřív jsem žila na Livingston Street v Chevy Chase,

ted' to mám blíž, vlastně jen co by kamenem dohodil. Severní Quinn Street, nedaleko stanice metra *Courthouse*. Je to za arlingtonským hřbitovem, po silnici rovných pět mil, čili: deset minut jízdy autem."

Alexa byla opět překvapena. "To by od vás bylo – to by bylo skvělé! Plukovníku! Myslela jsem na hotel, ale –"

"Na hotel zapomeňte, ten je pro civily. A moc se neradujte. To, že vás sem Smith poslal tak narychlo, svědčí o nedostatku času. Než se nadějete, přijde práce. Můžete se vsadit."

"Vy to musíte vědět, pane, já, já... nemám tušení."

"Pochopitelně. A pamatujte si: ať přijde cokoliv, je pro vás životně důležité splnit každý rozkaz. Ať bude jakýkoli. Musíte prokázat absolutní spolehlivost. To je to, oč v naší práci běží; být nej-spo-leh-li-věj-ší."

"Vynasnažím se, pane."

"To vám radím; jinou alternativu nemáte. Smith vás už zřejmě informoval, že moje rozkazy jsou jeho rozkazy."

"Ano, řekl mi to."

"Já a Smith jsme sice přátelé," pokračovala Rojanová, "ovšem *on* je velký šéf, *jemu* se tu všechno podřizuje. Když přijde na lámání chleba, budu se mu za vaše činy já zodpovídat."

"To je mi jasné, plukovníku. Udělám –"

"Dobře, poručíku. Tady ve vašem spisu čtu, že máte vysoké IQ a dobré analyzační schopnosti. Tyto dva faktory mohou být zpočátku kontraproduktivní; mohou vás brzdit. Pokuste se je prozatím vyřadit z provozu, při práci nemyslet a věnovat všechnu energii k plnění rozkazů. Perfektně, přesně, bez zaváhání. Víím, že nadprůměrně inteligentní jedinci, k nimž se vy počítáte, mají potíže nepřemýšlet. Na druhou stranu i přizpůsobivost patří k míře inteligence. Takže se přizpůsobte. Můžete si být jistá, že žádný rozkaz nepřijde ve špatnou dobu, a že nebude nesplnitelný, či zbytečný. Takový rozkaz vám tu nikdo nedá."

"Myslím, plukovníku, že chápu, jak mám postupovat."

"OK. Berte mé instrukce jako dobře míněné. Jde mi o to, abyste u nás získala pevný post. Do té doby budete jednou nohou pořád venku. A cesta ven je velmi rychlá, bolestná a definitivní, věřte mi, stačí jediná maličkost a – se vším je konec."

"Vím. Pochopila jsem to z řeči generála Smithe."

"Dobře. – Berte na vědomí, že se nedá odhadnout, jaký úkol nás čeká. Můžete mít štěstí, třeba bude lehký. Nebo naopak; bude zapeklitý. Nikdo neví, co přijde. U nás pracujeme s principem minima informací, což v praxi znamená jediné: vše se dozvíte až při práci samotné. Žádné informace předem. Takže se nemůžete na nic konkrétního připravit. Na druhou stranu vás to nebude ani nijak zatěžovat. V nevědomosti je síla, jak napsal jistý slavný autor."

"A válka je mír..."

Rojanová se spokojeně pousmála. "Správně! – A svoboda otroctví."

8. kapitola

Dnes je středa... Ále... co na tom sejde...? Lea, ležící na kavalci, malomyslně prolistrovala úterní noviny, které jí její věznitel ráno donesl. Vždycky jí dával jen staré noviny, nikdy ne z toho samého dne. Vlastně ji čtení ani nezajímalo. Tupě do novin zírala, myslela přitom ale na něco úplně jiného. Nebo snad nemyslela vůbec. Unavovalo ji to. Středa... den pracovního klidu. Tento den sem nikdy nepřicházejí zákazníci. Proč?, ptala se sama sebe Lea. Je moc práce. Do překladiště West přivážejí nákladňáky zboží. Tarchetti neustále telefonuje, křičí, rozčiluje se a mezi telefonáty dokonce odbíhá pryč...

Nojo... pomyslela si, on opouští kancelář a nezamyká ji. Zpočátku byl důkladný; vždycky ji v kumbále zamkl, i když odešel jen nakrátko... Nenaskýtá se tu nějaká šance na útěk...? Už to přece všechno tisíckrát vduchu probrala s tím, že žádná šance není...

"Hergot, vy chlapi děláte, jako byste tu byli prvně! – Místo, místo... Jaký místo zas že není,

bóže?! Rampa dvě, jako dycky, rampa dvě, složte to tam! – Nebo počkej, hned tam budu." Tarchetti praštil se sluchátkem. Kopl do dveří od kumbálu. "Hej, zlato, tak co je?? Už???"

"Eště né! Musím se umejt, kapitáne, dyž dovolíte, jsem vod těch vašich chlapů ze včerejška zdělaná jak prase! Nechci sedět a čuchat, jak smrdím!"

"Dobře, dobře, tak se teda v klidu domej, ale žádný blbosti, hned se vrátím!"

"Jó, jasně, kapitáne, zdrhnu vám dírou ve zdi i s řetězem na noze!"

Tarchetti poslední výrok nekomentoval a v chvatu kancelář opustil.

Už už se Lea chtěla odšourat zpět ke kavalci, když však něco uvědomila: Je pryč. On je pryč! Ten hajzl odešel!! On je fakt venku z kanclu a na noze jí nechal delší z řetězů! To znamená – že se dostane ke dveřím z kumbálu, kam normálně kratší řetěz nedosáhne! Opatrně poodešla k příslušnému místu. Kdyby se teď Tarchetti vrátil a uviděl ji tu!

Strčila rukou opatrně do dveří a pohlédla do opuštěné kanceláře. Řetěz na noze ji zastavil. Dál to nepůjde.

Stůl!! Je na něm telefon!! Bože, kdyby se k němu dostala –!! Leu polilo horko i chlad současně. Ještě není vše ztraceno, pomyslela si. Ještě má šanci!! Šance na záchranu existuje!!!

Na stole v kanceláři 700/A se rozezvučel služební telefon. "Ano? Rozumím. Hned tam pošlu." Plukovník Rojanová se otočila k nové kolegyni: "Běžte sedmým koridorem ke vchodu, vedoucímu na Mall. Ve vrátnici vyzvedněte zásilku pro plukovníka Hoffmanovou."

"Pane..." zarazila se dívka, "mohla bych vědět –"

"Problém, poručíku?" Otázka zazněla dosti ostře.

"Ne, pane."

"Alright. – Abych nezapomněla: k otevření dveří, až se budete vracet, použijte služební legitimaci. Protáhnout čtecím zařízením. Vstupní kód tvoří vaše služební číslo. Pamatujete si ho doufám."

"Ovšem, pane."

"V pořádku, běžte."

Byla to větší kartónová krabice, označená natištěnou cedulí *Col. Hoffman, 700*.

Plukovník Rojanová sáhla do kapsy své uniformy pro nevelký vystřelovací nůž a její nová kolegyně toto počínání kvitovala nadzdvihnutím obočí.

Vnitřek krabice byl kusem tvrdého papíru rozdělen na dvě půlky. Příslušné části víka nesly dva strohé černé nápisy:

Tao – Zora

Na samém vršku krabice bylo možné spatřit červenou počítačovou disketu. Plukovník Rojanová ji zasunula do slotu svého služebního PC.

Zítra v sedm ráno, černý Chevrolet Beauville před vaším domem, klíče jsou v krabici před vámi. Instrukce pro obě prostřednictvím autorádia, stálo na obrazovce chvíli před tím, než se záznam automaticky přepsal.

Rojanová se upřeně podívala na světlovlasou dívku: "Zítra v sedm jdeme na věc."

"Už zítra...?! Instinkt vás neklamal, plukovníku, měla jste pravdu."

"Dalo se čekat, takže... v pět odpoledne odtud vypadnem a u mě doma si rozebereme zbytek těchhle věcí."

"Mohu se mrknout do své půlky?"

"Proč ne, jsou to přece vaše věci. Nic moc nečekejte, nejspíš jen oděv a zbraň. – Vy máte střeleckou kvalifikaci, že?"

"Ano, pane," odvětila tázaná. "Pistole na dvacet pět metrů. Rekord 448 z 500."

"To není zlé," kývla Rojanová. "Já se specializuji na pušku," dodala temně. "Povětšinou. – 600 ze šesti set."

"To je super! – Promiňte." Alexa vzhledla od krabice. "Máte pravdu, plukovníku, je tu jen zelená kombinéza, opasek, boty, a bouchačka – devítka – a pouzdro s klípsem." Vyhodila rutinovaným gestem z pistole zásobník. "Plukovníku! Je prázdný! Bez střeliva!" Zašmátrala v krabici. "Nic! Ani ň!"

Rojanová prozkoumala svou půlku krabice. Potězkala berettu. "Nabitá." Zásobník úderem dlaně vrátila zpět. "Plně."

"Půjdu s prázdnou pistolí," ztěžovala si Alexa. "To znamená –"

"Nic to neznamená, poručíku, vůbec nic. Nevěří vám. Co jste čekala? Že napoprvé dostanete pásový kulomet?? Když neznají vaše reakce v kritických chvílích?? Nebud'te blázen! Až ukážete, co ve vás je, dostanete i náboje."

"To zní logicky, pane, jenže –"

"Žádné jenže, poručíku. Uvědomte si jedno: když nemáte náboje, nebudete muset střílet. A i to může mít napoprvé své výhody. Já jsem na tom mnohem hůř. Berte to takhle."

Alexa se zamyslela. "Jo. Dobře. Beru. Rozkaz. – A dál?"

"Co dál?"

"Co budeme dělat? Zítřka. Pane."

"Nemám informace, poručíku. Řekla jsem vám přece, jak to tu chodí."

"To si pamatuju, já jen – půjdete i vy?"

"Musíte mě líp poslouchat: *zítra v sedm jdeme na věc.*"

Horečně přikývla. "Já si to dobře pamatuju, plukovníku, jsem jen trochu – blblle –! Nervózní. Omlouvám se."

"Nervozita vám nepomůže. Musíte být klidná. Musíte!"

"OK, pane. Chci říct rozkaz, pan – blblle –! Pane. Omlouvám se, to můj – bleel! Žaludek..." Hlasitě polkla. "Já... bu –! To nic. Už je to dobrý. – Chci se ještě zeptat... fuj..." několikrát se zhluboka nadechla a položila si ruku na střed těla. "Už je to OK... zeptat... kdo je ten plukovník Hoffmanová? Jestli teda můžu."

Oslovená se znaveně pousmála. "Můžete. Jsme to my. Jde o krycí jméno této kanceláře."

"Navýsost nepříjemná situace," podotkl poradce prezidenta pro bezpečnost armádní generál Thomas Berck a odštíhl rutinovaným stiskem kleští špičku z bezmála dvacetimetrového doutníku značky Cohiba. "Nejde udělat nic jiného, než materiál narychlo přesunout do bezpečí. Nemůžeme riskovat, že se někdo o uskladnění ve Fort Detricku dozví. Teď, když ekologové dostali od úřadů povolení vrtat se tam. Musí to na čas pryč, projekt MK-Campbell byl dávno ukončen. Ze strany prezidenta a některých členů *Committee 100* padl návrh všechny materiál zničit. Já i ministr Benson jsme byli důrazně proti. Jen hlupák by se zbavoval tak cenného materiálu. Nejsme přece senátní naivové, věřící, že dobráci z Východu všechny své výzkumy v oblasti bakteriologických zbraní zastavili. Mám naprosto přesné informace, že Rusové většinu rizikového výzkumu přenesli do laboratoří v Iráku a později do dalších zemí. A umíš si představit, John, co všechno tam asi mají." Poradce prezidenta Berck si zapálil a vyfoukl hlasitě oblak modrého kouře.

Generál Smith přikývl. "Jistě, Thomasi. Souhlasím s tebou. A ani nevidím komplikace v přesunu. Podstatné je, že máme všechno zabezpečené. Fort Detrick bude čistý jak sklo. No a až se všechno zklidní, vrátíme materiál zpátky. Abych pravdu řekl, Thomasi, jsem docela rád, že se to tak seběhlo, máme aspoň příležitost prověřit některé nové lidi. Z mé strany není vůbec žádný problém."

Berck přikývl. "Což o to, Johnny, tys měl vždycky sportovního ducha. Ostatně ani já v tom větší problém nevidím. I když bych byl radši, kdyby se nevířily kalné vody. Hlavně kvůli prezidentovi. Řekl bych, že je na některé věci poněkud úzkoprsý. Holt demokrat, znáš je. Já celou věc s těmi ekology, myslím jejich strkání blbečkovských frňáků do armádních záležitostí, z taktického hlediska prostě nemoh odmítnout. Chápeš? A ani ministr Benson. Museli jsme jim to odkývat. S úsměvem. Víš asi, jak nám bylo. Jenže prezident... ten holt nic nevěděl, a já ho musel o materiálu z MK-Campbell informovat. Byl z toho vyjevený. A nervózní. Řekl jsem mu, že zrovna tak nemůžeme zničit ani jaderné zbraně a odjet se pak slunit na Malibu. Prostě to nejde. Nakonec to pochopil a s přesunem souhlasil. Slíbil armádnímu výzkumu i některá další související privilegia."

"Aspoň že tak," poznamenal generál Smith. "Přizpůsobíme se novému trendu," dodal pak kysele.

"Jo," odklepl popel Berck, "budeme muset. Víš, nechci nasazovat, ale za bývalýho prezidenta

by šlo všechno jinak."

"Bezesperu, Thomasi. Dřív by k tomuhle nedošlo. Nepamatuju, že bychom museli převážet bakterie sem a tam jako nějáci uličníci."

"Ne, za bývalého prezidenta nikdy, protože bysme ty svatouškovský univerzitní trotly jednoduše poslali do řitě."

"To je ono," přikývl Smith. "Jenže to teď nejde. Takže musíme změnit taktiku. Samosebou s jistým rizikem. U každé manipulace s B materiálem, obzvlášť s tak virulentním, určité riziko existuje."

"Jsem si vědom, Johne," řekl Berck, odložil zapálený doutník a rozkašlal se. "Ta Fidelova pomsta mi zničí plíce."

"Dal jsem celou věc za úkol svému nejlepšímu operativnímu důstojníkovi, plukovníku Rojanové," pokračoval Smith. "Jsem si jistý, že vše proběhne hladce. Zítra v sedm ráno spustíme operaci *Shift*."

"Jo, jasně, Tao, ta tvá holka, ta jednoho naplňuje optimismem. Ta nemá nervy. Nemyslím, Johnny, že by cokoli kikslo, když tomu velí ona."

"Nic nekiksne, Thomasi. Zvládla by to i sama. S jednou rukou za zády. Jsem si jistý. Znáš ji přece."

"Samozřejmě. Nejlepší holka, co jsme kdy v branži měli. *Desítka*, to mluví samo za sebe. Takže to necháme proběhnout a pak si znovu promluvíme. Mezi čtyřma očima. Nebylo by taktický ventilovat celou věc před nižšími šaržemi *Committee 100*. Souhlasíš, Johnny?"

"Jistě, Tome. – Ozvu se ti."

"Dobře, měj se." Berck pohlédl na hodinky. "Sakra, musím sebou hodit, mám poradu v Bílým domě. Přijeli Žabožrouti z NATO."

9. kapitola

Rojanová upřeně hleděla na nastartovaný černý chevrolet, stojící nedaleko domu. Mrkla na hodinky. "Přesně sedm. Dem."

Ona i Alexa nasedly. Po zapnutí autorádia se z reproduktorů ozval hlas znějící jako umělý, vytvořený digitálně. Mohl být ovšem i pravý, silně zkreslený elektronickým filtrem.

"Naviguje vás displej autorádia. Pravidelný trojúhelník ekvalizéru ve středu displeje rovná se jízda vpřed. Ekvalizér vlevo značí odbočit vlevo a naopak. – Pokud je vše jasné, říkejte nahlas: pochopila, dál."

"Pochopila, dál," řekla důrazně plukovnick Rojanová s pohledem upřeným na spolujezdkyni. Ta napjetím skoro nedýchala.

"Červené STOP na displeji rovná se místo určení. Zastavíte a vypnete motor." Umělý hlas se odmlčel.

"Pochopila, dál."

"Zhasnutý displej indikuje špatný směr jízdy."

"Pochopila, dál."

"Z místa určení odvezete kamion s biologickým materiálem na jiné místo určení. Kamion je označen eskulapem a nápisem Duano Ltd. – Transport očkovacích látek. Tao řídí, Zora sleduje trasu, střídá v případě potřeby Tao."

Alexa vydala neurčitý zvuk. Druhá žena ji gestem ruky zarazila. "Pochopila, dál."

"Délka trasy 90 mil. Instrukce o navigaci v autorádiu platí i pro kamion. START rovno odjezd, STOP konec, prázdný displej špatný směr, countdown čas do odjezdu nebo přestávka."

"Pochopila, dál."

"V kamionu je umístěna mobilní virologická laboratoř," pokračoval umělý hlas, ***"obsluhovaná třemi laborantkami a vedoucím výzkumu. Materiál představují lyofilizované viry, které nutno udržet při konstantní teplotě. Laboratoř je provizorně vybavena."***

Po této neobvyklé poznámce, pohlédla Rojanová na svou podřízenou. Ta smutně pokývala

hlavou a zvedla varovně ukazovák, jako by říkala: tady bude ten zakopaný pes.

"Riziko nakažení sedmdesát pět procent," dodal hlas po malé odmlce.

Alexa zdvihla ruce a nechala je hlasitě dopadnout na svá stehna.

"Pochopila, dál."

"Kamion bezpodmínečně nutno dopravit na místo určení. Stav obsluhy ani prostředky nerozhodují."

Alexa hlasitě vydechla. "Blbl –! Pardon."

Rojanová si přitiskla ukazovák na rty. "Pochopila, dál."

"V kamionu je setrvalý podtlak. V případě úniku virů dovnitř vozu zablokujte dveře červeným tlačítkem Blok na palubní desce. Odblokujte opakovaným stiskem."

"Pochopila, dál."

"V nejvyšší nouzi resetujte navigátor podržením dvou tlačítek pod autorádiem. Poté už nelze kamion dopravit na místo určení. – Nyní můžete klást otázky," ozvalo se konečně z reproduktorů.

"O jaké viry jde?"

"Extrémně nakažlivý geneticky modifikovaný virus marburgu s dvouhodinovou inkubační dobou."

"Úmrtnost?"

"Vysoká."

"Konkrétně."

"98,45%."

"Příznaky?"

"Zrudnutí očí a kůže, modřiny, rozpouštění tkání, krvácení do orgánů, z tělních otvorů. Nemoc končí do 24 hodin."

Alexa zesínala. "Bu – b – blu! – Blee!! Omluvám se, zved se mi žaludek."

"Žádné další otázky."

Digitální hlas se poté už neozval. Na místo něj se rozsvítil displej autorádia. "Hele, odpočítává," ukázala chmurně Alexa.

"Jo," kývla žena za volantem. "Za minutu."

"Je to síla...!"

Rojanová přidala plyn. "Mně to ani nijak zvláštní nepřijde. Dokud člověku nehvízdají střely kolem hlavy, není to tak zlé."

"Snad, plukovníku, ale ten krám mluvil o 75 procentech nákazy!"

"Poručíku, nejsme tu kvůli spekulacím. Smith nám dal úkol, který my splníme. Buďto obě, nebo já sama, jasné?"

"Jasně, pane. My obě."

"OK. A ještě něco: věci, které nemůžete ovlivnit, přenechte pámbíčkům. Věřte v ně a oni vás ochrání."

Alexa se překvapeně ohlédla. "To myslíte vážně??"

"No jistě. Vy jste snad ateistka?? To mi ani neříkejte."

"Ne, nejsem... já jen – to množné číslo –"

"Koukněte, poručíku, na světě existují dva bohové. Jeden na nebi, druhý na zemi. Ten druhý je generál Smith. Musíte věřit v oba dva."

"Ach tak, plukovníku! No když to říkáte... pokusím se."

Vůz na najel na G. Washington Parkway, aby zamířil podél řeky Potomac směrem k severu. Po několika kratších odbočkách se ocitl na dálnici I-270, po níž pokračoval v jízdě státem Maryland. Po zhruba padesáti minutách se konečně objevilo město.

"Fort Detrick," zkonstatovala bez radosti Alexa.

Druhá žena přikývla. "Teď už je mi jasné, odkud vyjedeme."

"Odtud?"

"Zřejmě, je tu přece mikrobiologický ústav."

Kamion odbočil podle šipky navigace vpravo z Rosamont Avenue a byl bez kontroly vpuštěn do uzavřené oblasti.

"Jo, už vím! Učila jsem se to k přijímačkám na West Point!"

"Tak vidíte."

"No jó! Proto ty viry!" Alexa se rozhlédla po okolí. "Teda, vůbec jsem netušila, že je půlka Detricku zadržovaná jak atomová střelnice."

"Porter Street – tamhle je nějaký objekt," ukázala vzápětí Rojanová. "A šipka navigace míří k němu."

Zastavila ihned, jakmile na navigaci naskočil červený nápis *stop*. Bylo to na velkém parkovišti hned proti centrální budově ústavu.

Obě ženy vystoupily z vozu. Před nimi stál tahač značky Volvo, na jehož boku bylo možné spatřit lékařský znak, jméno firmy a nápis *Přeprava očkovacích látek*. Motor tahače tiše předl.

"Pěkný kamionek," poznamenala Alexa.

"Ba ne, skříňový náklad'ák, všimněte si, je kratší, a u kamionu by nebyla kabina spojená s návěsem, protože má za sebou kloub."

"No fakt, plukovníku, auto je v jednom kusu."

"Jo. Jdem na to. Držte fazónu."

Alexa netušila, jak byla poslední poznámka myšlena. Snad aby se tvářila důležitě?

Obě nastoupily do prostorné kabiny vozu. Na displeji autorádia stálo 7:59 – odpočítávání už tedy začalo.

Po otevření spojovacích dvířek se Rojanová ocitla v nevelké mobilní laboratoři. Zde seděly nad podivně vyhlížející aparaturou tři mladé ženy v bílých pláštích s rouškami na tvářích. Čtvrtá žena, též v bílém, stála poblíž a sledovala čísla na malém monochromatickém monitoru.

"Dobrý den," řekla Rojanová. "Jsem plukovník Rojanová a velím tomuhle kolotoči. Za mnou stojí můj zástupce. Je poručík," kývla hlavou k Alexe. "A vy jste kdo?"

Stojící žena, asi pětaticetiletá tmavovláska kultivovaného vzhledu, sňala roušku z úst. "Doktorka Kapanadzeová. Major."

"Mhm. A tyhle tři?" Kývla hlavou na stranu.

"Seržantky-aspiranti, budoucí absolventky fakulty biochemie. Chcete znát jejich jména?"

"Netřeba. – Než vyjedeme, musím vám připomenout rozdělení úkolů. Já a poručík máme na starosti techniku, vy čtyři lab, vše jasné?"

Doktorka Kapanadzeová upjatě přikývla. "Tohle snad jasné je, plukovníku, ovšem..." posunula si brýle, "...jinak vám musím říct, že celou tuto akci považuji za vrcholně podezřelou."

"Tak?" opáčila Rojanová s důrazem.

"Ano. Někáký generál z ministerstva, s ním ještě další lidé a ozbrojenci vtrhli o půlnoci ke mně domů, musela jsem podepsat jakési prohlášení o mlčení, přičemž mi vyhrožovali vším možným, pak mě naložili do vrtulníku, dopravili sem a spolu s těmito nešťastnicemi zavřeli do kamionu. Nevím, jestli jste si všimla, plukovníku, ale návěs má dveře jen do kabiny. Dveře ovšem nemají zevnitř kliku, tudíž se nedají odtud otevřít. Jsme tu jak odsouzení na smrt. Musím důrazně protestovat proti takovýmto praktikám a –"

"Na protesty není čas, majore," odsekla Rojanová. "Za tři minuty vyrážíme."

"Vyslechněte mě plukovníku! Víte něco o virologii? Já ano, mám dva doktoráty, a jako taková vám říkám, že tahle laboratoř, či co to vlastně je, se absolutně nehodí pro přepravu lyofilizovaného biologického materiálu! Má naprosto nedostatečné vybavení! Obyčejné laboratorní sklo nemusí vydržet tak nízké teploty! Může popraskat! Viry se pak dostanou sem do vozu! Lyofilizát se mi dle struktury jeví jako vysoce nestabilní! Obyčejné Petriho misky, co nám sem dali, nemají zábrusy! Sice mi neřekli, o jaký materiál jde, dá se ovšem vytušit, že –"

Rojanová přehlédla očima podivné terárium, do něhož ústilo několik skleněných trubíc. "No dobře, s tím vám já nepomůžu. Musíte si poradit sama. Jste přece expert. Já jen voják."

"Plukovníku! Jestli jde o nějakou zákeřnou nemoc, jste i vy v nebezpečí!"

"Za riziko jsme placeni, majore. Dobře placeni."

"To vím, ale pochopte mě; nemáme předepsané ochranné pomůcky! Dokonce ani respirátory sem nedali! O speciálních oblecích ani nemluvě! Takhle se nedá pracovat s viry! Je to hazard!"

"Lituji, majore."

"Plukovníku! Apeluji na vás! Zavolejte na velitelství, aby nám tady v ústavu půjčili –!"

"Nepadá v úvahu, vyrážíme."

"Plukovníku, já –!"

"Kdyby něco, majore, zabušte na dveře, otevřu vám. A teď běžte dělat svou práci." Rojanová

za sebou přibouchla a usedla za volant.

"Váš přístup je hrozný, plukovníku!" zaslechla slabý hlas skrz dvířka.

Vůz se celkem plynule rozjel po silnici vedoucí mezi parkovištěm a budovou výzkumného ústavu.

"Jde vám to," řekla Alexa obdivně.

"Ani ne," opáčila Rojanová a odbočila vpravo na Porter Street. "Jednou jsem musela řídit autobus z New Yorku do Vegas bez přípravy. To bylo daleko horší, seděla jsem v tom krámu prvně." Opatrně přeřadila. "Poručíku, sledujte displej a silnici. Kdyby něco, hned mi to hlašte. Jakoukoli sebemenší blbost, jo?"

"Jo, pane."

Nákladní vůz projel branou areálu opět bez zastavení; zrovna jako prve při vjezdu.

"Vědí o obou našich autech," poukázala Alexa. "Moc zajímavý."

"Jo," krátce přisvědčila žena za volantem. "Co se děje?!" křikla pak ostře, když se na dveře vedoucí do prostoru kamionu ozvalo zaklepaní.

Doktorka Kapanadzeová strčila hlavu do dveří. "Můžete nás, plukovníku, aspoň v krátkosti informovat, kam a co vlastně vezeme?"

"Když mermomocí chcete..." kývla hlavou Rojanová. "Cíl cesty neznám, paní doktorko, ale jinak nabádám k velké opatrnosti, přepravujeme zmutovaný virus marburgu. Inkubačka dvě hodiny. Úmrtnost přes 98 procent. – Další otázky?"

"Ach ne...! Riziková skupina 4...!!" vydechla lékařka. "Mně šlo o to, plukovníku... říct vám ještě... že do aparatury vháníme podchlazený sterilní vzduch a, a, a – tady... je nějaký přetlakový ventil, či co a... ten ventil... nahore... ústí... do... dovnitř vozu. Pokud by neměl dobrou filtraci, tak se tu všechny... ehm... nakazíme. Zákonitě. To jsem vám... ehm... chtěla říct."

"V pořádku. Hlídejte teplotu, a kdyby něco, dejte mi vědět," odvětila řidička s nezájmem a mrkla na vedlejší sedadlo. "Kde jsme, vidíte něco?"

"Zkusím chytit číslo silnice," navrhla Alexa. "Jo, právě najíždíme vpravo naaa... dálnici 15. – Hergot, ten auták táhne jako kůň. – Plukovníku? Mám dotaz: co kdyby nás cestou někdo zastavil? Třeba policejní hlídka? Co pak?"

"Podle situace. Mám jen šestnáct nábojů."

"Chcete střílet na poldy??!"

"Já na nikoho střílet nechci," odsekla Rojanová vztekle. "Ovšem, co chci nebo ne, není vůbec důležitý. Poručíku. To snad víte."

"Ano, pane."

"OK. – Každých deset minut zkontrolujte tamty... v laborce. A mrkněte jim na oči, jestli nerudnou. Jo?"

"Jo, pane. Mám jít... blu –! Bll –!! Blllé!! Pardon, to nic. Mám jít... bu –! Hned?"

"Za dvacet minut. Jestli potřebujete chemické WC, běžte hned."

Alexa zavrtěla hlavou. "Ne, ne, jsem OK, plukovníku! Naprosto OK! To jen... bl –"

"Váš žaludek. Já vím."

Kamion najel na rychlostní komunikaci 40, kde se řidička pokoušela udržovat konstantní, nepříliš vysoké tempo jízdy. Devadesát mil není velká vzdálenost, uvažovala, nemuselo by se nic významného přihodit. Jisté riziko by představovalo tankování, to však odpadá. Pokud kamion nepřekročí povolenou rychlost, měla by jízda proběhnout hladce. Takže radši pojede pomaleji. Pro jistotu. Koneckonců v instrukcích nepadlo o rychlosti jízdy ani slovo, tak proč si dělat starosti?

Zajímavé je, že ona laboratoř za kabinou nezabírá celý objem návěsu, očividně jen zhruba jeho dvě třetiny. Vzadu musí ještě něco být. Možná ony falešné očkovací látky, jejichž transport hlásá nápis na boku vozu.

"Právě jsem odbočili na I-70 směr Baltimore," ohlásila Alexa.

"Aha, díky, takže jedeme k severu."

"Vypadá to tak."

Další jízda probíhala bez obtíží, šipky ekvalizéru značící směr, teď dlouhou dobu nepřeskakovaly. Jeden dálniční most střídal druhý, rovinný charakter okolní krajiny se prakticky

neměnil.

Asi po čtyřiceti mílech přímého směru najel vůz velkým obloukem na dálnici číslo 695. "Řekla bych, že jsme v Baltimore," tipovala Alexa. "Tady bude poldů jak smetí."

"Kašlete na ně," pronesla řidička s žoviálním klidem.

Kamion opustil město, aby pokračoval dál v pomalé jízdě v pravém jízdním pruhu. Po zhruba čtrnácti mílech dorazil k dálnici MD-146. Po pravé straně vozu se zanedlouho objevil listnatý porost. V ten moment ukázal ekvalizér ostře vpravo, směrem z vozovky. Rojanová strhla řízení. "Sakra, co je?!"

Na displeji se poté znovu objevilo odpočítávání.

"Deset minut pauza, ale proč?" zeptala se spolujezdkyně podezíravě.

"Co já vím," pokrčila rameny žena za volantem. "Když jde countdown, musíme stát. Tak zní rozkaz." Pootevřela dvířka do labu. "Zdá se, dámy, že máme krátký oraz."

"Že bychom byli brzo na místě, plukovníku?" ptala se s nadějí v hlase Alexa.

"To ne, devadesát mil jsme rozhodně neujeli." Pohlédla z okénka a ušklíbala se. "Blbý flek ke stání."

Po vynucené pauze displej opět zazářil zelenou barvou. "Zaplat' bůh!" zaradovala se Alexa. "Myslím oba!"

Rojanová souhlasně kývla a přidala plyn. "Asi nás potřebovali zdržet."

Další cesta vedla přes most na Loch Raven Reservoir. Jméno jezera posádka kamionu samozřejmě neznala, ale vzhledem k jeho rozměrům a členitosti spekulovala, zda nejde o mořský záliv.

Za prudkou pravotočivou zatáčkou na Schuster Road, po necelé půl míli ukázala navigace opět vpravo. Rojanová dupla na brzdu a odbočila. "Krucinál, míříme do polí!"

"Kus vpředu něco stojí, farma, či co, že by už cíl, plukovníku?" polemizovala Alexa.

"Cíl?! Nevěřím."

U farmy se na navigaci opět ukázal countdown.

"Ježíš, fízlové, plukovníku! Jedou sem! K nám! K farmě! A svítěj!! Co teď?! Co teď???!!" vychrlila ze sebe Alexa a zapíchla ukazovák do okénka.

"Hlavně klid. Sundejte z opasku pouzdro se zbraní, dělejte, není čas!" Rojanová sama udělala jedním hmatem totéž. "To nám chybělo!" Policisté vzápětí přijeli, zastavili, aby se po vystoupení šouravým krokem vydali ke kamionu.

"Co uděláme?" zeptala se tiše Alexa.

"To nevím. Jen žádnou paniku. Budem improvizovat. Nechám si zbraň u ruky." Zabušila na dveře labu a pak je otevřela. "Máme návštěvu. Kdyby něco, majore, převážíme očkovací látky, jasný? Firma *Duano*. O armádě ani muk, jste vázané mlčením, nezapomeňte! A nepoužívejte při oslovení žádná jména! Řekněte těm vašim, ať nevystřikují nos a mlčí. Vy polezte ven z vozu, fofrem, vypadáte seriózně, potřebuju vás tu."

"Jistě, plukovníku."

"Přeslechla jsem vaši předpisovou odpověď, majore," křikla do labu Rojanová.

"Rozkaz, pane."

"Děkuju. To už znělo líp. – Taky vystupte, poručíku, a předstírejte, že vás bolí žaludek, s tím nemáte problém." Zabalila zbraň do kusu hadru, co se povaloval ve voze, otevřela dveře kabiny, aby seskočila na prašnou cestu. Alexa a doktorka Kapanadzeová ji následovaly.

"Dobrý den, pánové." Rojanová se nejistě pousmála, když pozdravila oba muže zákona. "Mám dojem, že jsme se vydali špatnou cestou."

Žádný z policistů neodpověděl.

"Musíte nás omluvit, chtěla jsem zajet tady k farmě, abychom se trochu opláchly a odpočaly si. Mé sestřence," ukázala na Alexu, "není dobře. Chtěla jsem jen – asi to nebyl dobrý nápad, že?"

"To nebyl, madam," poznamenal první z policistů upjatě. "Za prvé: tohle není cesta pro

nákladňáky a za druhé: nevšimla jste si?, jste na soukromém pozemku. Mají tam ceduli."

"Ach né! To jsem opravdu přehlédla!" Zakryla si volnou rukou obličej v teatrálním gestu.

Druhý policista přistoupil ke kamionu a lehce kopl do předního kola. Náhle se otočil na doktorku Kapanadzeovou. "Proč máte bílý plášť?"

Oslovená se hlasitě nadechla: "Jsem lékařka. Zastupuji firmu Duano, dohlížím na transport očkovacích látek."

"Jo," řekl na to muž zákona a opět klepl špičkou boty do velké gumy. Pak se vydal na pochod podél vozu.

"Pánové," ozvala se opět Rojanová, "otočím se a hned budu zpátky na silnici, mohu?"

"Jaké očkovací látky vezete?"

"Kombinovaná séra proti exotickým nemocem," odpověděla namísto ní bystře doktorka Kapanadzeová.

"Kolik toho je?"

"Dvě stě padesát tisíc dávek."

Druhý policista se rázným krokem vrátil ke kabině. "Váš vůz má nestandardní úpravy. Máte to v papírech?"

Rojanová pokrčila rameny. "Fffff, o tom já nic nevím, jsem jen řidič. – Vy o tom něco víte, paní doktorko?"

"Já?! Ne, vůbec nic. To není v mé kompetenci."

"V mojí taky ne," opáčila Rojanová.

"Ovšem jako řidička za vůz i za náklad odpovídáte."

"To jistě."

"Co s vámi...?" nadhodil první policista s pohledem upřeným na svého kolegu.

"Uděláme to takhle:" připojil se druhý, "nechceme vás zbytečně zdržovat, ale vzhledem k okolnostem, a aby měly předpisy zadost, omrkneme vaše papíry, ověříme je a... když bude vše sedět, doprovodíme vás na silnici, souhlasíte?"

"OK," řekla těžce Rojanová, vědoma si faktu, že takové riziko, nehledě na ztrátu času, nemohou prostě podstoupit. Její mladší kolegyni neuniklo, jak pomalu zasunuje ruku do hadru ukrývajícího zbraň.

"Ohhh-hooo-hooooo!!!" vyrazila ze sebe zcela nečekaně, uchopila se za hrdlo a upadla kupředu na cestu až se zaprášilo. Začala se zoufale zmítat.

Oba policisté zkoprněli. Dívka kolem sebe tloukla rukama, poulila oči, dusila se, cenila zuby, sliny jí tekly z úst.

"Ježíš, co to je...??" vydechl druhý z policistů.

Rojanová se vzpamatovala jako první. "Paní doktorko, ona má záchvat, rychle, píchněte jí tegretol!" Otočila se k policistům. "Pánové, přidržte ji, prosím, nacpu jí něco mezi zuby, aby si nepřekousla jazyk. Sestřenka má padoucnici. – Rychle, ten tegretol!"

Klečící policisté drželi zmítající se tělo za paže.

Doktorka Kapanadzeová s Rojanovou vlezly zpět do kabiny. "Nemám tegretol," šeptla lékařka tiše.

"Do hajzlu s tím, sakra, doktorko Kamikadze, píchněte jí fýzák, destilku, nebo nějaký sračky, cokoliv, to je mi fuk, hlavně rychle!"

"Dobře... A jmenuji se Kapanadze!"

"Vždyť já vim!"

"Tak mě neurávejte, prosím!"

"Tak sebou kurva hoďte, jde nám o krk!" Vybalila pistoli z hadru, aby ji zastrčila pod sedadlo. Pak slezla z kabiny. Hadr, co držela v ruce několikrát přeložila, pak ho s námahou vecpala ležící dívce mezi zuby.

"Pomocila se," zkonstatoval nešťastně první policista. I obličej jeho kolegy vyjadřoval zděšení. "Sakra, no jo! To je hrůza!"

"To se při záchvatu stává," konstatovala Rojanová. "Sestřenka to mívá jednou, dvakrát za týden. Už ráno jí nebylo dobře a teď se asi trochu rozrušila, jak jste nás zastavili."

"To nás mrzí," kousl se do rtu první muž zákona. "Nic takového se nám při rutinní kontrole ještě nestalo."

Pobledlá žena v bílém plášti píchla ležící dívce injekci.

"Zavolám hned pohotovost, vrtulník k transportu do nemocnice," oznámil druhý, vyděšenější

policista.

"Není třeba, pánové, tuhle paní doktorka se o ni postará. Dělá to vždycky, kdykoli někam společně jedeme. Jde o tak řečeno normální stav, zanedlouho bude sestřence líp. Bývá jen trochu zesláblá. Je to pořád totéž. Vidíte? Hned, jak dostala lék, zklidňuje se.

Alexa se skutečně pomalu probírala. "Co... co se mi... sta... lo...?"

"Mělas záchvat, kočko. – Pojd'te, posadíme ji," vybědla ostatní Rojanová. "Pak ji vezmem do kabiny, schrupne si a zas bude OK. Za chvíli odjedeme. Kdybyste nám, pánové, dali pár minut..."

"To je přece samozřejmé," přisvědčil první z policistů. "A opravdu nepotřebujete další lékařskou pomoc?"

"Opravdu ne, děkujeme. Z vašeho pohledu to asi vypadalo strašidelně, jenže pro nás je to rutina. Sestřenka marodí odmalička."

"Tak dobře, pak se tam otočte," muž zákona mávl rukou neurčitým směrem, "a pokračujte v jízdě."

Zdálo se, že jsou oba policisté rádi, že mají patálii s epileptičkou z krku. Odebrali se ke svému služebnímu vozu a odjeli.

"Už jsou pryč?" zeptala se docela normálním hlasem Alexa.

"Jsou."

"Zaplat'bůh!"

"Teda, poručíku –!" Rojanová ji poplácala po rameni. "To bylo něco! Jedinečný! Zareagovala jste skvěle, díky! Bezva nápad s tím záchvatem! Šéf z vás bude mít radost!"

"Vypadalo to velmi přesvědčivě," vmísila se do hovoru doktorka Kapanadzeová. "Sama jsem nevěděla, zda to hrajete, či ne."

"Přesně. Vaše duchapřítomnost nás zachránila od velkých potíží."

Alexa přikývla. "Já... chtěla jsem jen, aby se to obešlo bez střelby. Je to pro nás... výhodnější."

"S tím souhlasím."

"Inspirovala jste mě, plukovníku, tím, jak jste řekla: *předstírejte bolest žaludku*. – Promiňte, zajdu si teď na WC, snad je tam nádobka s vodou na ruce, musím si sundat... ehm... kalhotky a přemáchnout kombinézu."

"Jenom běžte. To se vám fakt povedlo, pěkný tanec svatého Víta," šklebila se Rojanová. "Jděte už, já omrknu countdown. Musíme vyrazit načas."

Během dvou minut usedla Alexa zpět na místo spolujezdce.

"Povedlo se?" zeptala se Rojanová.

"Praní? Jo, to jo, jen to trochu studí. – Kolik nám ještě zbývá?"

"Jízdy? Nic moc, myslím."

Jízdy skutečně moc nezbyvalo. To ovšem neplatilo o vynucených pauzách. Ta poslední stála opravdu za to, trvala bezmála devadesát minut a ke zlepšení příliš nepřispěla, spíše naopak, nervozita osádky rostla geometrickou řadou.

Když se vůz konečně rozjel, rozhodla se Alexa provést další kontrolu laboratoře. Hned nato, co se po chvílce vrátila, bylo slyšet její dech. "Šla jsem tam... do labu, plukovníku... omrknout to... jak jste chtěla... doktorka Kapanadzeová říkala, že jim před tím praskly nějaké misky..."

"A? Jinak vše OK?"

"Moc ne."

"Co tím chcete říct?!"

"Ty holky – v bílých rouškách – mm-maj trochu červený bělma, jako při zánětu, řekla bych. Všecky tři, myslím."

Rojanová se hlasitě nadechla a otočila hlavu ke spolujezdkyni. Pohlédla jí do očí. "Hergot!! Vždyť vy taky!! – A co já?"

Alexa se naklonila vlevo. "Jéžiš!! Máte oči jak angorskej králík, plukovníku!! Jsme nakažený!! Co když jsme nakazily i ty poldy?!!!"

"Blbost!" nesouhlasila Rojanová. "Nemohly jsme nikoho nakazit, když jsme to ještě neměly!

Oči byly dobrý, všimly bysme si toho. A inkubačka má být dvě hodiny."

"No... to je asi pravda... Asi jsme se nakazily až teď, jak jim prasklo to sklo..." Alexa byla ve tváři dočista bílá. "Co – teď s tí –?"

"Nic. – Nic!!" odsekla řidička, aniž by ji nechala domluvit. "Pojedeme. Třeba si toho ty vedle nevšimnou. Musíme dovézt náklad! Rozumíte?! Stůj co stůj!"

"Do – bl... blléé... blřee. – Omlouvám se. Nic mi není," dodala rychle Alexa, když spatřila sverepý pohled ženy za volantem. Byla si jistá, že je odhodlaná ke všemu. Zrovna tak, jak se prve chystala zabít policisty, oddělá klidně i ji. Je všehoschopná, v krajních situacích.

Nasadila strojený úsměv a udělala rukou gesto, značící bezstarostnost. "Já – pffffff – jsem v naprosté pohodě, pluko – vblbéé – vniku!"

Oslovená ji zdrtila pohledem, její oči se zaleskly zlobou. "Je to ve vašem zájmu." Nezaznělo to ani trochu přátelsky, spíš velmi zlověstně.

Jak to ty laboratorní myši zjistí, spustí povyk, pomyslela si Rojanová. A co udělá tady poručík, e? Propadne taky panice? Nebo to ustojí?? A co elegantní major? Těžko tipovat. Jo! A co pak udělá ona? S tím hejnem hysterických husí?! Výhledy nic moc, pokračovala v úvahách. Nevadí! Ona dojede! Mrtvá či živá, s nimi, anebo bez nich.

Zakrátko byl kamion navigací opět sveden z hlavní silnice.

"Další pauza," oznámila Rojanová. "Dvacet minut."

"Hrajou nám na nervy, co, plukovníku?"

"Asi maj důvod. – Koukněte mi na oči, poručíku. Jak to vypadá?"

"Rudý. Pravé oko horší. A já?"

Rojanová se k ní naklonila. "Červené jak rak. Obě. Je mi líto."

Alexa, bledá ve tváři, se přesto pokusila o úsměv. Nikoliv z hrdinství, to ne, z náказы měla panický strach, ještě víc se však bála své nadřízené, proto předstírala klid. S relativním úspěchem.

Generálporučík Smith, sedící vedle prezidentova bezpečnostního poradce Bercka, pozorně hleděl na panel složený z dvaceti televizních obrazovek. "Tak osádka už ví, že se nakazila."

Armádní generál Berck přikývl a popotáhl z doutníku. "Jo. Napínavý. Fakt jsem zvědav, co se teď stane."

"Já taky, Thomasi, my to ale zvládnem."

"To věřím, ovšem na ty čtyři leghornky bych já nevsadil ani niklák." Poradce Berck vyfoukl oblak dýmu. "Poslyš, Johnny, obraz by mohl být lepší."

"Mohl, ale nezapomeň, že jsou to jen obrazová čidla, a navíc kamion jede. Kdybychom tam namontovali kamery, mohly by si toho všimnout."

"Měls Rojanovou zasvětit. Víš, aby těm ostatním nakecala něco o monitoringu."

"To jsem sice moh, ale takhle to proběhne standardně."

"V pořádku, Johnny, je to tvá runda."

Dvacet minut stání trvalo opět nekonečnou dobu. Těsně poté, co kamion znovu najel na hlavní silnici se ozvalo zaklepání na dveře. Rojanová ukázala palcem za záda. "Je to tu," řekla, než otočila zámek.

Pootevřenými dveřmi se do kabiny vsoukala vytřeštěná doktorka Kapanadzeová: "Jed – jedna..." vykoktala a hlasitě polkla, "jedna z mých dívek má myslím červené oko, právě jsem si toho všimla," sdělovala tichým, naléhavým hlasem.

Rojanová se otočila na svou mladší kolegyni. "Teď nemůžeme stavět... nechám tam trojku a za jízdy se vystřídáme. Jak se to běžně dělá."

"Ale já – pane – já jsem s tímhle ještě nikdy –" pokusila se namítnout.

"Prosím??!!"

"Chci jen říct, plukovníku, že jsem nikdy nejela s –"

"Nejela??!!"

"No, jako že neumím –"

Rojanová se rozkřičela, podobně jak to kdysi na ni praktikoval generál Smith, v dobách kdy byl ještě plukovník a ona pouhý kapitán: "Nejela?!! – Neumím?!! Co to sakra používáte za slova, poručíku?!! Taková já neznám!!"

"Nic, nic, pane, promiňte mi, to nic, vystřídám vás, zvládnu to! Je to oukej! Všecko je oukej!" Nasadila teatrální úsměv. "Všechno je – m-m-m – v pohodě!"

"No proto," sykla řidička a vstala od volantu. "Rychle, vemte to. Držte směr a rychlost, řídit nemusíte, když to nebude nutný."

"Ano, pane."

Rojanová přidržela doktorku Kapanadzeovou za rukáv: "Moment! Pst! Koukněte mi na oči."

Oslovená si v překvapení zakryla ústa. "Jsou – rudé!!"

"Jo, paní doktorko, jsou. Nepropadejte panice, vaše oči nevypadají o nic líp. Mrzí mě to. Pravděpodobně jsme nakažené všechny."

"Ach...!" zašeptala lékařka zdrceně, aby pak udělala rukou jakési beznadějně gesto. "Tak je tedy s námi... konec... Mají – mají na to protilátku? Oni... Vaši šéfové? Ti lidé?"

Pokřčila rameny. "Nemám zdání. – Nebylo mi řečeno. – Neptala jsem se. Zanedlouho budeme na místě, měla byste dohlédnout na ty tři. Něco jim třeba namluvte. Cokoli. Musíme zabránit panice."

"Když to je těžké, v takovéhle chvíli lhát – dobře, zkusím to. Neměla jsem jim nic říkat, to byla chyba. Kdyby nevěděly, co vezeme... jenže ony to vědí, řekla jsem jim to. Považovala jsem to za správné."

Krátkou chvíli to vypadalo, že lékařka situaci nezvládne. Mnula si nervózně třesoucí se ruce, v jejích načervenalých očích se objevil náznak slz, několikrát se kousla do rtů, přičemž zakývala hlavou a vydala tenký neurčitý zvuk.

Než stačila cokoli udělat, ozval se z vedlejšího prostoru výkřik. Laborantky se vzápětí jedna přes druhou pokusily proniknout pootevřenými dveřmi do kabiny.

Rojanová zablokovala tlačítkem venkovní dveře a sáhla po zbrani. "Zpátky!!! Ihned zpátky na své pracoviště!!! Hned se vraťte do labu, nebo je po vás!!!" Zapíchla první z dívek hlaveň do hrudi. Když to nepomohlo, udeřila ji hlavní do ramene. Dívka v bílém plášti vzkřikla bolestí a svinula se do klubka. Druhá z laborantek inkasovala úder loktem do tváře, až se jí spustila z nosu krev.

Rojanová získávala nad situací velmi rychle kontrolu. Třetí dívku zatlačila hlavní pistole zpět, zbylé dvě ji už víceméně dobrovolně následovaly.

"Couvej!! Hákem!! Jestli sem jediná z vás strčí frňák, zabiju vás všechny!" ječela Rojanová. Otočila se na vyděšenou lékařku. "Tak jim sakra dejte rozkaz, doprdele-majore, jste jejich velitel! Nečumte a něco udělejte!"

"Já – co já teď mohu –?"

"Musíte! Ty krávy ohrožují akci! – Dobře, tak teda jinak! – Náplast!"

"Prosím?"

"Dejte mi kurva náplast, majore, hergot-FIX, nezdržujte! – Ne s polštářkem! Zasraný kolečko náplastí!"

"Tady. – Co s tím chcete –?"

"Dej to sem!"

Rojanová vpadla do labu. "Sednout! Na zem! Všechny! Ruce dozadu! Zády k sobě! – Ty taky, huso, dělej!"

"A proč?"

"Shut up, ruce dozadu! – KAMIKADZEEEE!!! Kde STEEE?!! Ke MNĚĚĚ!!!"

"Nechci, abyste mě urážela."

"Sklapni! Sem ke mně! Rychle! Podržím jim ruce, ty je spoutáš náplastí, jasný?! Pevně! Jestli se rozvážou, jsi v průseru! Připoutám tě k nim!!!"

"Nevyhrožujte mi, prosím."

"Zavři hubu, majore! Takhle mluví voják?! Voják říká ROZKÁÁÁZ!!! Chci – to – sly – šet!! TEEED!! Jinak je s tebou ámen!" Poslední větu doslova procedila mezi zuby.

"Rozkaz, plukovníku."

"Vidíte, že to jde, majore. – Až je spoutáme, dostanou náplast na pusy, aby tu neřvaly. Každý z nich pak píchnete dvacet miligramů valia, jasný?"

Alexa sedící za volantem ani nedýchala. Měla strach, aby se plukovníkův hněv neobrátil i proti ní. Je pěkně rozjetá, asi jí ruplo v bedně – kdoví, co teď udělá, pomyslela si.

Plynu se dotýkala jen zlehka. Snažila se jet s rovnoměrnými otáčkami tak, aby motor při třetím rychlostním stupni nebylo příliš slyšet.

"Tolik valia nemám."

"Jak to že né??!!!"

"Prostě nemám, plukovníku."

"A kolik ho teda cifix máte, majore?!"

"Dvě ampule po deseti."

"OK, aspoň to. Natáhněte je do injekce. Každá z nich dostane třetinu. Pohyb!"

Doktorka Kapanadzeová se ušklíbla. "Rozkaz!"

Vyděšené laborantky, spoutané zády k sobě, se už vůbec neozývaly.

Řidička se vrátila do kabiny. "A je to!" zasyčela zlověstně. "Co vy?!"

"Já –? Všecko – ff – ffffff – pořádku, plukovníku." Alexa byla ve tváři stále bledá jako stěna.

"Jo? Jste OK? Fakt? No dobře. Pusťte mě za volant. Nechte tam kvalt! Tak. – Jak se cítíte?"

"Skvěle, pane. Trochu mě svědí oči, jinak – psssss – vý-výborně."

Rojanová ukázala palcem za záda. "To je parta, co? Čert je vem! Všecky!! Disciplína v kélú!! Pff!! Horší než civilové!! A s timle mám já dělat!!"

"Zvládla jste to – skvě-blllee-le, plukovníku!" pochleboval jí Alexa usilovně přemáhající nutkání ke zvracení "Bu –!! Pardon! Blu –!!"

"Hlavně mi prosím vás nehodte šavli na záda."

"Žádný strach, pluko-bll –! Bllllllllll!! Pardon já musím –! Bleeee!! – Mmmmm!" S rukou přitisknutou na ústech se prodrala do labu, v jehož zadní části bylo umístěno chemické WC.

Zpět byla během půl minuty. "Už jsem tu, nic mi není, nic mi není!" ujišťovala svou nadřízenou.

Rojanová místo odpovědi mávla v malomyslném gestu rukou.

Armádní generál Thomas Berck se řehtal na celé kolo. Zbytek doutníku odložil na popelník, přičemž vrtěl bez přestání hlavou. "Ta je srovnala, co? Slyšels jí, Johnny? Prej *hlavně mi nehodte šavli na záda!* HahaHAAAAA! Já ten studenej čumák miluju! Je skvělá! Nic s ní nepohne! To bylo terno, Johnny, že jsme si ji tehdy nechali."

"To jo," přisvědčil generál Smith. "Za celou praxi jsem nepotkal nikoho, kdo by se jí vyrovnal."

"No jasně, to samý říká i Stuart Benson a jeho názor na ženský v branži znáš. Není z nich ani trochu odvázaněj. Dobře víš, jak na tom byl s McNealovou, věčně na kordy. Ale tuhle německou holku okamžitě adoptoval. Zrovna jako já. Ona má něco... víš..." Berck zašustil třemi prsty, "... co nemá žádná jiná."

Smith přikývl, aniž by spustil oči z monitoru.

Berck tiše mlaskl. "Ta druhá, ta blondska, ta nová, D2, sice blije jak sousedovic čuba, ale jinak se drží."

"Neshodí to," řekl Smith, "uvidíš, věřím jí. Její figl na policajty nebyl vůbec špatný. Trefa do černého."

"To jo. Zato doktorka Kapanadze setrvale čumí jak čerstvě vyvoraná myš. – Kamikadze... hehe, dobrý průměr!"

Smith zavrtěl hlavou. "Možná by zasloužila šanci."

"Myslíš, přeložit ji na speciální projekty, jak o to požádala? Mmmmm," zavrčel poradce Berck, "já nevím, Johnny. Zatím mě nepřesvědčila. Major měkota. Být tam sama, je akce v prdeli, řekl bych."

Doktorka Kapanadzeová se protáhla dveřmi vedoucími do kabiny nákladního vozu. V načervenalých očích měla slzy. Žena za volantem po ní hodila nenávidným pohledem. "Jak je to

s vámi, majore, zvládnete to, nebo ne? Rozpláčete se nám? Jste schopná pokračovat v práci?"

Oslovená několikrát popotáhla. "Já... ano... ovšem... zvlá-eh-zvládnu to. Já –"

"Jste schopná ohlídat vaše virové akvářko?"

"Ovšem... já... postarám sem o to... udělám, co je v mých... silách..."

"Aspoň to. – Mimochodem, tamty tři, ty jste vybrala vy, nebo vám je přidělili?"

"Já nikoho nevybrala, plukovníku," ohradila se doktorka Kapanadzeová. "Sem mnou se vůbec nikdo nebavil."

"Ty tři sem nepatří. Klidně by vylezly nakažené ven! Mezi lidi. Neskutečný, jak můžou nechat takhle neschopné lidi převážet biologické zbraně?!"

Doktorka Kapanadzeová těžce vydechla. "Plukovníku, já sice obdivuji váš smysl pro disciplínu, ale pochopte i vy je. Vždyť tu jde o život! Ne každý je otrlec vašeho typu. Vás zřejmě někde ve zvláštních jednotkách zbavili pudu sebezáchovy. Slyšela jsem, že se to dělá."

"Zvláštní jednotky?" ušklíbala se. "To mě ceníte nízko. A co mi tu blábolíte o pudech, doktorko Kamikadze?!"

"Neurážejte mě prosím stále. Na to nemáte právo. Ani jako plukovník."

"Tak nemluvte jak dítě, majore! Víte, proč tu jsme? Já a poručík?! Ne kvůli vyhnáným pudům a zvláštním jednotkám, jak vy tu tvrdíte, ale kvůli tomu, že jsme nej-spo-leh-li-věj-ší. Chápete, význam toho slova? Chápete vůbec tu obrovskou důvěru do nás vloženou?! Asi ne, jinak byste se tamtěch nemohla zastávat! Co si o mně vůbec myslíte, milá zlatá paní doktorko? Já se zodpovídám těm nejvyšším šaržím! Opakuji: těm nejvyšším! A co bych jim řekla, generálům, e?? Pánové, sorry, ale posádka se mi rozutekla, kamion stojí někde v polích, holky dostaly strach a zdrhly!"

Doktorka Kapanadzeová si posunula brýle, neřekla však nic.

"Zakroutili by mi krkem, chápete, majore? Víte, k čemu slouží *místnost G*? Že nevíte?? To buďte ráda! Tam se ozve křup a hlavička je dole! A ještě před tím by se mi generálové vysmáli! No jóó! Proč jsme radši neposlali chlapy? Dali jsme úkol bandě slepic! Co se od nich dalo čekat? Měly zůstat doma u plotny! – To byste chtěla slyšet, majore??!! Zklamat velení?! Aby o nás ženách s posměchem říkali, že jsme k ničemu? Že jsme slabé, horší nežli muži?! Nikdy!! Já říkám nikdy!! NIK-DY, kruciNÁL!!! My nejsme slabší! Jsme lepší!! Nejlepší!! Jsme ženské, vojáci, a žádní srabi, dostaly jsme důvěru, a my to dokážem!! Dovezeme náklad!! Splníme rozkaz!! A třeba přitom natáhnem brka!! Vincere aut mori!! Jsme tu tři, jsme tým!! A zvládneme to!!!"

Doktorka Kapanadzeová zavrtěla nešťastně hlavou. "Klobouk dolů, plukovníku, vy dokážete jednoho povzbudit. Takového fanatika, jakým jste, jsem ještě nikdy nepotkala. Váš smysl pro povinnost je tak silný a blbý, až je obdivuhodný."

"Dík za kompliment, majore."

Lékařka zavrtěla znovu nechápavě hlavou. "Meine Ehre heißt Treue..." zaznělo z její strany tiše a značně cynicky.

"Hören Sie sofort auf, mich mit SS-Mitgliedern zu vergleichen!!!" vybuchla Rojanová ve své rodné řeči. "Was erlauben Sie sich da eigentlich, Sie blöde Gans??!!!"

"Ach, promiňte mi, netušila jsem, že umíte německy, že mi budete rozumět..."

"Rozumím vám moc dobře a mimochodem, vaše němčina, paní doktorko, nestojí za nic, asi jste na Harvardu chodila za školu."

Lékařka neodpověděla, jen pokrčila rameny.

"Že mě má spousta lidí za židovku," pokračovala Rojanová kysele, "na to jsem si už zvykla. Ovšem k totenkopfům mě zatím ještě nikdo nepřihradil. Vy jste první. Asi se dostanete do Guinnessovi knihy." Odmlčela se. "Víte, paní doktorko, i fanatici musí být. Jinak by se svět položil. Musí existovat lidé, co dokážou věci dotáhnout do konce. Za každou cenu. A ještě něco: ne každý fanatik je fašista, to byste mohla s vašimi dvěma doktoráty vědět."

"Možná. Jenom se divím, že vůbec nemáte strach. Vám je opravdu jedno, že jsme takřka s jistotou..." hlas se jí roztřásl, "od... odsouzené... k smrti...?"

"Jo. Je mi to fuk. Všecko je mi fuk! S jedinou výjimkou: musím splnit rozkaz, víc mě nezajímá. A nákaza? Mám se jí leknout?? Tss! Ani náhodou. Ta mě nevyděsí. Úmrtnost 98 %? No a co? Kašlu na ni!"

"To mi neříkejte," nesouhlasila lékařka. "Zas až takový primitiv nejste."

"Říkáte primitiv, majore?!" Alexa otočila hlavu. "Myslím, že zacházíte příliš daleko,"

pokračovala s nevolí. "Asi nechápete, s kým máte tu čest. My dvě jsme z nejelitnější skupiny. A tady plukovník má IQ, o němž se vám ani nezdá. Sto šedesát. Tak opatrně s primitivou, ať se mezi nimi rázem neoctnete vy."

"Díky, poručíku," zašklebila se Rojanová. "Ještě vysvětlení, majore, proč se toho... viru nebojím. Vy máte Harvard mimojiné."

"Ano, Yale rovněž. A vy?"

Neodpověděla, jen se s úšklebkem kousla do rtu. "Jste jedovatá. Přesně podle mého gusta," řekla pobaveně. "Vyznáte se ve virech, majore, že, i v těch užívaných coby biologické zbraně. Říká vám něco projekt MK-Campbell, nebo třeba Arcus II-B?"

"Ovšem. Přečetla jsem o *Campbellu* řadu publikací. Většinou s označením *přísně tajné*. A vím dost i o viru Arcus. Řekla bych, že mnohem víc než vy."

"Velmi se mýlíte, paní doktorko. Nikdo neví o Arcusu tolik co já."

"Vážně? Z čeho pramení vaše jistota?"

"To vám hned povím." Rojanová se krátce odmlčela. "Před šesti lety mě jeden váš lidumilný kolega tímhle svinstvem nakazil. Jednoduše mi ho při odběru krve – fíííííí – pích do žíly. A bylo to."

"Cože?!" Lékařka vytřeštila načervenalé oči.

"Jak už jsem řekla. Mohla bych o účincích téhle zbraně napsat tisícistránkový traktát. Bestseller mezi horory."

"To není možné! Jak jste to přežila?"

"Nikdo neví. A nikdo neví ani to, jak jsem mohla přežít se zdravým rozumem. Trpěla jsem souběžně chřipkou, což možná nějak zlepšilo mou imunitu. Arcus se přes ni asi nemoh dostatečně rozvinout."

"Bože můj...! To je hrozné...!" Doktorka Kapanadzeová sňala z nosu brýle, aby je začala nervózně čistit o svůj plášť. "Četla jsem účincích o Arcu – Arcusu příšerné věci."

Žena sedící za volantem se krátce ušklíbila. "To, co jste o něm četla, milá paní doktorko, není vůbec nic v porovnání s tím, co tahle bestie s člověkem v reálu udělá. Mně zničila život – nadobro – a následků se už nikdy nezbavím."

Doktorka Kapanadzeová si třesoucí rukama dala brýle zpět na nos. "Slyšela jsem... že se zasažení lidé plazí strachy po zemi a že dřív či později zešílí, mají halucinace a –"

Rojanová přikývla. "Správně. Ten strach je opravdu k zešílení." Ztišila hlas a s rozšířenými očima zdrceně pokračovala: "A nejhorší... nejhorší jsou prostorové deformace! Nikdy nevíte, kdy přijdou, nemoc pořád číhá, ve dne v noci, musíte neustále čekat její útok. Ten bývá bleskurychlý a drtivý, prostor se náhle zploští, okolní roviny vás tlačí do očí, všechno je malinké, rozostřené, i vaše ruka, přestáváte existovat, dostanete šílený strach, utíkáte ven z bytu, z domu, tam je strach ještě horší, všichni lidé vám připadají známí, pak zpátky domů, do kouta, do středu místnosti, deformací se nezbavíte, nikde nemůžete vydržet, nemůžete dýchat, cítíte květiny, které nikde nejsou, rozpouštíte se v prostoru, trčíte nahoře zavřená ve věži ve své hlavě... je to peklo, PĚKLO, majore!!! Peklo na zemi! A nikdo vám nepomůže. Účinek Arcusu je ireverzibilní. Nemáte šanci." Doširoka rozevřenými očima pohlédla krátce na lékařku. Ta chápavě přikyvovala.

"Obličej lidí co znáte jsou jiné," pokračovala Rojanová, "nepopsatelně jiné, a někdy, když je vám opravdu zle, jak se na někoho podíváte, jeho tvář jakoby nedávala smysl; spatříte jen ústa, nebo oko, jen to, nač zrovna hledíte, zbytek je dočista rozpitý, jak kaňka na pijáku. Viděla jste někdy, paní doktorko, obličej, na němž není nic jiného nežli nos?"

"To musí být... děsné."

"Nepopsatelně. Nepopsatelně!! Neznám horší mučení! Teď jistě chápete, proč nechovám respekt k nějaké pitomé krvácivé horečce."

Doktorka Kapanadzeová zvedla obě ruce v omluvném gestu. "Musíte prominout... netušila jsem..."

"Jistě, jistě, to jste opravdu nemohla."

"A kde vás... jestli se můžu zeptat... nakazili?"

"Kde?? Špatná otázka. Správná zní: *kdo*. – Možná ho znáte. Je – byl uznávaný virologický expert. Působil v posledních letech i v Evropě. Sám tvůrce Arcusu II-B, doktor Kurz."

"To není možné! Pan profesor Otto Kurz?! Takový hodný člověk! Zнала jsem ho osobně! Měl prý autonehodu."

"Neměl. Byl zastřelen, paní doktorko. Ve Švýcarech. Celá léta jsme ho kryli, dal nám krom jiného i recept na Arcus, a pokud chcete vědět, šlo o mezinárodního grázla nejhoršího formátu, co dělal za druhé světové války pokusy na lidech. Střídal lágry a v každém z nich používal vězně jako pokusné krysy. Po válce se dostal Kancelářskou sponou sem k nám. Jo... a poslední jeho krysou jsem byla zřejmě já."

"Skoro se mi nechce uvěřit... byl to příjemný člověk a uznávaný odborník..."

"Příjemný, říkáte?!" Rojanová vycenila zuby. "Přála bych vám poznat to na vlastní kůži. Rychle byste změnila názor. – Mrkněte mi na oči," otočila pak téma hovoru.

"Silně červené, víc než předtím." Lékařka se na ženu za volantem zkoumavě zadívala. Ta její pohled zachytila.

"Jestli máte zájem, paní doktorko, kontaktujte mě, pokud náhodou zůstaneme naživu. Můžeme společně napsat vědeckou práci na téma účinky Arcusu II-B v praxi."

"Černý humor."

"Vůbec ne! Myslím to vážně. Nikdo vám neřekne tolik, co já. Jiný nakažený nezbyl. Jestli tedy přežijeme, zavolejte Pentagon a chtějte plukovníka Hoffmanovou. Psáno se dvěma ef a jedním en. Budou se vás na to ptát."

"Může být, jestli tedy... Před tím jste říkala jiné jméno."

"Hoffmanová není mé jméno, ale jinak mě prostě nenajdete."

"Ach jistě... chápu... konspirace... že..."

"Samozřejmě," odsekla řidička. "Jste vdaná, doktorko Kapanadze?"

"Vdaná?? Já?? Ne. Už ne. Nejsem. Proč se ptáte?"

"Jen tak. Odkud jste? Z D.C.? Chodíte někam tancovat?"

"Prosím??"

Alexa na sedadle spolujezdce si významně odkašlala. Představa, že doktorka Kapanadzeová telefonuje, její šéfce se jí z neznámých důvodů ani trochu nelíbila. Nervózně ukázala skrz sklo. "Koukněte, voda! Nějaký podnik, či co!"

Řidička sešpulila rty. "Vypadá to na elektrárnu. To by mohl být cíl naší cesty."

A skutečně! Šipka ekvalizéru ukazovala přímo k bráně onoho již zmíněného zařízení.

Kamion ani nestačil zastavit, brána se jednoduše otevřela a cesta do rozlehlého areálu byla volná.

Cesta pokračovala krátce k velké hale, do níž byl prostřednictvím navigace nasměrován. Tady se rozsvítil na displeji červený nápis *stop*.

Řidička zastavila, vypnula klíčkem motor a zatáhla ruční brzdu.

"Jsme na místě. Doktorko Kapanadzeová potřebuju papír a fix."

"Hned to bude. – Tady."

"Dík." Na papír formátu A3 napsala červeným písmem krátký varovný vzkaz:

POZOR!!! ÚNIK VIRŮ!!! JSME NAKAŽENÉ!!!

Kdy se poblíž kamionu objevil muž v generálské uniformě, přitiskla Rojanová papír na sklo tak, aby ho nemohl přehlédnout.

"Hele, šéf!" řekla s ulehčením Alexa.

Smith ukázal na Rojanovou a gestem ruky ji vybídl, aby vystoupila. Ona zamávala papírem, ve snaze zdůraznit obsah vzkazu. Smith přikývl, mávl rukou, aby pak zapíchl ukazovák do vzduchu ve směru kamionu. Následovalo opětovné gesto *sem ke mně*. Naposledy zvedla papír se vzkazem; ale muž v uniformě odpověděl zavrtěním hlavy.

"OK. – Doktorko Kapanadzeová, podejte mi roušku," řekla Rojanová a odblokovala tlačítkem dveře. "Poručíku, zamkněte za mnou a nikoho nepouštějte ven."

"Ano, pane."

Smith se zastavil hned za dveřmi do sálu, v němž stál kamion.

Napřáhl k ní pravici. "Skvělá práce, plukovníku, děkuju."

"Není zač, generále." Dala si ruce v bok a přestala stát v pozoru. "Z toho, že tu se mnou mluvíš, John, soudím, že se nákaza nekoná."

"Správně. Potřebovali jsme tamty ostatní vyzkoušet. Dozvědět se, co v nich je. Hlavně nám šlo samosebou o Alexu, ta má z nich nejvyšší ambice." Smith se odmlčel, narovnal a zapřel si jednu nohu o protější stěnu chodby. "Co jí říkáš?"

"Bude dobrá, držela se, ani náznak problémů. Potřebuje praxi, jinak je duchapřítomná a pracuje na nováčka bez chyb. Jsem s ní spokojená. Je komunikativní, má zájem o situaci, koncentruje se na problém s inteligencí její vlastní."

Smith, jako by si oddechl. "No výborně, ani nevíš, jak rád tohle od tebe slyším."

Znovu si narovnal záda. "Spaní ve voze mi neprospívá. – Dobře, dál: doktorka Kapanadzeová navíc požádala o přeložení ke speciálnímu výzkumnému útvaru."

"Chce na nejvyšší úroveň? Ach tak, Johne, mohlo mě to napadnout."

"Jak ji hodnotíš?"

"No... pro mě obstála. Jakž takž. Její tři laborantky ne, o tom vám... ti napíšu podrobnosti do hlášení."

"Bez hlášení, plukovníku, viděl jsem vše live. Spolu s generálem Berckem."

"Ach tak... měli jsme v kamionu kamery..."

"Obrazová a zvuková čidla. Prakticky všude."

"No jistě." Dala si ruce v bok. "Tušila jsem... něco mi říkalo, že jde o test. Ale ty červené oči mě přece jen zmátly."

"Zčervenání očního bělma způsobil speciální dráždivý přípravek unikající dovnitř vozu."

"Chápu. Takže vůbec žádné viry?"

"Ale ano. Zásobníky s biologickým materiálem v kamionu skutečně jsou. Leží velmi dobře zabezpečené v zadním traktu chladicího agregátu. Museli jsme je urychleně odvézt sem, aby nebyly... na očích."

"Teď jsi mě překvapil, Johne. O jaké viry šlo?"

"O zbytky MK-Campbellu, o mikroorganismy, proti nimž je plicní mor slabá rýma. Vše, co nám zbylo ze starých zlatých dob."

"Aha... a Johne... jedna otázka... vezli jsme i Arcus II-B?" V očích Rojanové se objevil náznak nejistoty.

"Ano, i ten."

Pokývala hlavou. "Nezlob se, že se ptám, ale tohle je jediná věc na světě, jíž se bojím."

"To chápu. – Byly tam ale i mnohem horší a modernější věci než klasické bakterie. Třeba nanoviry nebo virtuální vzorce nemocí, aplikovatelné za pomoci mikrovln a biofotonů v masovém měřítku na nepřitele. No nic, nech to plavat a zajdi si pro poručíka. Tamhle na konci chodby najdeš bývalý sklad, tam můžete dvanáct hodin odpočívat. Jídlo je v lednici, naproti přes chodbu sprchy. Informujte poručíka, že jsem s její prací spokojený. A že ji čeká ještě další zkouška. Pak ji buď přijmeme, nebo –" Generál Smith obrátil palec směrem k zemi.

"Nebo navštíví *místnost G*, já vím."

"O *gěčku* nemluv. Řekni jí, že je už jednou nohou v klubu, ale že nesmí polevit."

"Vyřídím, Johne, spolehni se."

"OK, Vik, za dvanáct hodin vyrazíte domů tím samým vozem, co jste přijely do Detricku. Stojí venku u vchodu. Tady máš klíčky."

"Rozumím, Johne. A ty ostatní ženské v kamionu?"

"O ty se postarám já."

"Fajn, tak zatím."

"Měj se, Vik, a ještě jednou děkuju. Skvělá práce."

"OK, Johne, nashle, jistě se brzy uvidíme."

"Dřív, než se naděješ."

"Jen jedna postel?" Alexa pohlédla úkosem na svou nadřizenou.

Ta znaveně zavrtěla hlavou. "Ale, poručíku, vlevo za lednicí je přece druhá, skládací. Odtamtud co stojíte není vidět."

Světlovláska sešpulila rty. "To jo. Jen jsem se divila."

"Zbytečně. Můžete si ji vzít. Bude se vám líbit, má růžové povlečení."

"Jak si přejete, pane."

"Já si nic nepřeju, dávám vám vybrat."

"OK, tak si ji teda vezmu."

"Prima, zabydlete se, já jdu zatím do sprch. Anebo víte co? Běžte první vy. Já se teď najím."

"Tak jo, už běžím."

"Co váš žaludek?"

"Dík, plukovníku, ujde."

Rojanová si v mikrovlnné troubě ohřála dva párky z konzervy a bez většího spěchu je snědla. Následně se vydala do sprch.

Na chodbě se střetla s Alexou, která se před ní pokoušela skrýt částečnou nahotu. "Pardon," řekla při tom.

"Ne! Já se omlouvám, mohla jsem ještě chvíli počkat." Pak se na rozpačitou světlovlásku zkoumavě zahleděla. "Vás já znám," řekla a ukázala na ni prstem, "jste letošní Miss World, kde ale zůstal ten poručík?"

"Děkuju," šeptla skromně Alexa.

"Za co?"

"Že jste mi připomněla, že jsem holka."

"To se při vaší vizáži nedá přehlédnout. Co proboha děláte s touhle figurou u armády? Proč netočíte v Universalu?"

"To je milé slyšet... Promiňte," protáhla se kolem ní.

"Válí se tam pracovní trika, celkem čistá, vyberte si!" volala za ní Rojanová.

"Dobře." Alexa se za okamžik vrátila a vystrčila hlavu ze dveří. Její tváře byly lehce růžové. "Abych pravdu řekla, plukovníku, tohle mě trochu děsí, víte? V Otisu jsem měla se ženskými peklo. Nebylo jich tam moc, ale i tak to stačilo. Když jim došlo, třeba při basketu, nebo tak, že... když si zkrátka všimly –" Sevřela rty.

"Že jste mnohem hezčí nežli ony, začly vám závidět a sočily na vás, že?"

S trpkým úsměvem přisvědčila. "Přesně jak říkáte, plukovníku."

"A teď čekáte totéž ode mne."

"No... asi jo, instinktivně. Když ne jinak, tak ze zvyku."

"Úplně zbytečně. Víte... když chce někdo něco mermomocí mít, nemá, a ani mít nemůže, musí to začít nenávidět. Mě se tohle netýká, se mnou je to přesně naopak. Chápete?"

"Emmm... a-no, pane," odvětila oslovená nejistě.

Hned nato vešla do místnosti, sedla si na židli ke stolu, aby tu o posledním výroku své nadřízené tiše zapřemýšlela. Co znamená *přesně naopak*, ani jak byl celý výrok míněn, netušila.

10. kapitola

Zasedací sál *Committee 100* byla velká, dobře klimatizovaná místnost bez oken. Uspořádání lavic do tří rozpůlených kruhů na sebou připomínalo starořímský senát, či řekněme vysokoškolskou posluchárnu. Uprostřed zasedacího sálu se nacházel velký kulatý stůl, který byl obvykle neobsazen. Jednotliví členové *Skupiny 100* měli před sebou mikrofony a diskuse probíhaly tudíž bez odcházení k řečnickému pultu. Hierarchie zde byla taková, že členové s dvaceti nejnižšími čísly, tedy se služebně nejvyššími hodnostmi, seděli v nejmenším dolním kruhu dole. O stupeň výš následovalo třicet nižších hodností a následně v kruhu horním padesát služebně nejnižších.

Nezávislého pozorovatele, jenž by tento sál náhodou zahlédl na fotce či ve filmu, by ani ve snu nenapadlo, že je umístěn osm set metrů pod skalním masívem.

"Děkuji za účast všem členům *Committee 100* a těším se s nimi nashledanou. Současně žádám členy *červeného týmu* a členy představenstva s hodnostmi jedna až pět, aby zde ještě na okamžik zůstali. Samosebou pouze ti z nich, co jsou dnes přítomni." Ministr obrany Stuart Benson pokynul rukou do středu sálu k jednacímu stolu.

Sem, do jednoho z pohodlných křesel, usedl po chvíli i poradce prezidenta pro národní bezpečnost armádní generál Thomas Berck a vedle něj LTG John Smith.

"Je nás tu jak do mariáše," poznamenal první zmíněný kysele.

"Ano, Thomasi," přisvědčil ministr Benson. "Felke je služebně mimo Státy, Rojanová pracuje a prezident byl pozván na termín, aby neměl čas."

"Dobře. Prezident nám tu nechybí. Aspoň nebude komplikovat situaci. Ledaže bychom chtěli malou bluesovou vložku." Berck se ušklíbl. "Naivní lidi a spasitelé dělají vždycky problémy. Všimli jste si toho? Prezident patří k těm prvním. – Mimochodem, Johnny, jak si vede tvá nová síla?"

Smith se narovnal. "Musím říct, že zatím dobře. Podle mě se chytla."

"To je fajn. Ztratit McNealovou nám zrovna moc neprospělo. I když se naše názory na ni různily."

"Souhlasím," vmísil se do hovoru očekávaným způsobem Stuart Benson. "Její zabití bych tu ale teď nerad řešil. Koneckonců, viníci byli nebo budou potrestáni. – Řekni nám, Johnne, ještě něco k té nové... O'Brianové. Dobrá po všech stránkách? Spolehlivá? Dělala teď na akci *Shift*, že, na přesunu materiálu z Camp Detrick."

"Jo. Zatím o ní můžu podat jen dobré reference. Jedenadvacetiletá Alexa O'Brian nemá asociální sklony. Maturita, IQ okolo sto třiceti, což si sama ne vždy uvědomuje, je nezávislá na penězích, na stycích s muži, otec bývalý major, ona sama tři roky u Air Force, disciplinovaná, dobré výsledky ve střelbě, psychoprofil na jedničku. Má tudíž vše, co potřebuje mít. Do budoucna díky možné vazbě na plukovníka Rojanovou bychom ji mohli dostat pod dokonalou kontrolu. Co se současnosti týče, jedna zkušební akce nám k prověření její spolehlivosti nestačí, musíme mít jistotu a jistota vyžaduje mezní, ale opravdu mezní situace. Tohle bylo jen pár lehce stresujících hodin, řekl bych maličkost. To děvče je třeba zmapovat důkladně. Pod tlakem. Když selže, už o ní neuslyšíte. Ale podle mě neselže. Je dobrá."

"S převozem materiálu jste se vytáhli, Johnny, skvělá práce." Benson poklepal ukazovákem na stolní desku.

"Pouhá rutina, Stuarte. I když, ne vše se odehrálo podle mých představ; poslali jste tam nějaké sotva dostudované aspirantky, co nám vydatně narušovaly disciplínu. Teď bude problém, kam s nimi."

"Jo, Johnne, viděl jsem tu ostudu spolu s tebou v přímém přenosu, tak řečeno, a nějak to celé vyřešíme." Generál Berck mávl rukou. "Něco jim nakecáme, že byly součástí tajného cvičení, a pošlem je mejt zkumavky. Samosebou někam do hajzlu, kde nemůžou nic posrat."

"Byly nasazeny v akci hledáme nové talenty," zasmál se cynicky ministr Benson.

"To je jasné," odvětil Smith. "Oni se občas lidi dají takhle najít. Když přijde rána, zchlapí se. Naprostá většina se jich ovšem sesype." Zaostril zrak na Bensona. "Nějaký problém, Stuarte, žes nás tu nechal po škole?"

"Jistě, Johnne," kývl oslovený. "Celé zasedání jsem poslal domů z důvodu toho, že jednání a záležitosti *červeného týmu* jsou jako vždy specifické a jeho činnost v závislosti na vládu autonomní. Mimoto jsme tuhle s Tomem celou věc prodiskutovali nejen s prezidentem, ale i s klíčovými členy *Stovky* individuálně. Pochopitelně jen s těmi, co jsou nějak spjati s ozbrojenými složkami. Nebudu se o podobných věcech bavit se zástupci sekce ministerstva zdravotnictví, či někoho jiného, jehož se bezpečnostní problematika prakticky netýká. Tím nechci nijak snižovat jejich význam v rámci celé organizace." Benson se odmlčel a sraštil čelo. "Takže teď k tomu problému; a abych byl konkrétní, máme na jeho vyřešení týden."

"Oč jde?" zeptal se Smith.

"O chemické zbraně," doplnil za ministra bezpečnostní poradce. "Hergot, moh bych si zapálit, když jsme tu jen ve třech? Špatně se mi myslí."

"V podzemních prostorách se sice kouřit nemá, ale... pro mě za mě..." Ministr Benson mávl rukou.

Generál Berck vylovil v kapse uniformy pouzdro s kubánskými doutníky a otevřel ho. "Jsou z El Laguita, lepší neseženeš, dáte si?"

Benson zavrtěl hlavou a Smith udělal rukou odmítavé gesto.

"OK, OK, já to teda taky vydržím," zafuněl Berck a doutníky opět schoval. "Máme tu problém jménem VX, kamaráde. Jde o prodej litru Vé-Iks."

"Ano, celý litr," přisvědčil Benson.

"Slušné množství," připustil Smith. "Binární komplet, nebo složka?"

"Složka," odvětil Benson.

"Takže QL látka," kývl Smith.

"Ano, a tu druhou – Agent NE – si může kerejkoliv trouba koupit v obchodě s potřebami pro hubení škůdců," nadhodil Berck.

"Sulphur," doplnil dutě Smith. "A zbytek je rovněž hračka."

"Jo," generál Berck si přešel čelo rukou. "Pokračuj, Stuarte, přerušil jsem tě."

"Dobře. – Podívej, Johne, na stopu téhle věci přišla NSA spolu s FBI, ale do řešení se nikomu z nich nechce. Bojí se paniky, médií, bojí se, že se jejich lidé při akci otráví, bojí se, že... zkrátka, sám dobře víš, kolik lidí by tohle množství za ideálních podmínek mohlo odpravit. Každý má strach a já se jim ani nedivím."

"Litr VX..." Smith pohlédl malomyslně na strop sálu. "Samotný Agent QL je neškodný, osobně bych se toho nijak zvlášť nebál."

"Ty ne, s tvou praxí, oni ale ano. Civilové a polocivilové. Proto to budeš muset vyřešit ty a tvůj... náš *red team*."

Generál Smith přikývl. "Zajisté. Nemožné do tří dnů, zázraky na počkání. Nebo naopak, jak chceš."

"OK," pokračoval Benson s ulehčením. "Tak tedy: v New Yorku má dojít k prodeji a koupi tohoto... řekněme zboží. A to firmou Bross, Ltd."

"Máte vše potvrzené?"

"Ale ano, sedíme na nich ve dne v noci," zdůraznil Benson.

"Jsou všichni naditý elektronikou k prasknutí. Nasadili jsme i speciální prostředky, co normálně nepoužíváme, mikročasticové kamery a tak dál. Jdeme po nich jak červený psi," dodal Berck. "Národáci a federálové nám vydatně pomáhají. A taky kontráši. Ovšem okruh lidí, co se angažují je minimální. Kvůli utajení celé věci. Ven se nesmí dostat ani ň."

"Kde k VX přišli?"

Benson rozhodil rukama. "Na Východě. Ale až to budeme mít v ruce, uděláme rozbor a nejspíš zjistíme detaily. Do QL i do některých jeho výrobních komponent se přidává neodstranitelná identifikace. Pokud to ovšem neuvařili někde načerno, což se nedá vyloučit." Benson sáhl do náprsní kapsy pro kompaktní disk, který podal Smithovi. "Všechny potřebné informace a kontakty máš zde. A teď v kostce jak to podle našeho plánu proběhne: obsadíte sídlo firmy a za jejich hotovost zásobník s QL koupíte. Za milion a dvakrát sto tisíc." Benson udělal krátkou pauzu. "Činnost téhle firmy – Bross, Ltd. – máme dobře zmapovanou. Obchodují se vším. I s drogami. Jsou to velkoobchodníci. Nedělají malé kšefty."

"Chápu," řekl Smith.

"Jde o profíky, Johnny," ozval se generál Berck. "Bez zábran. A jedou fakt ve velkých věcech. Podle všeho se dobře vyznají, zatím se nikdy do konfliktu se zákonem nedostali."

"Úplatky?"

"Ovšem. Teď ale měli smůlu, někdo dostal strach a práskl je. Na více místech. I FBI dostala o kšeftu echo. Hodlají totiž VX obratem prodat. Pochopitelně za trojnásobnou cenu. Nemusím tu složitě vysvětlovat, kteří pitomci jsou ochotni investovat do litru VX přes tři miliony. A ani to, co by s ním pak tady ve Státech provedli."

"To je jasné. K druhému prodeji nesmí dojít. Takže chcete ty obchodníčky sbalit na místě hned při koupi?" zeptal se Smith.

Ministr Benson zavřel oči a zavrtěl hlavou. "Ne. To právě ne. Podívej... dobře víš, jak se podobné obchody pod hlavičkami seriózních firem rozmáhají. Je nanejvýš nutné, aby ostatní podobní dostali lekci. Lekci a současně do budoucna varování, že existuje jistá nepřekročitelná mez. Prostě, že jisté věci nebudeme tolerovat. Chápeš, Johne?"

"Naprosto. Takže likvidace pro výstrahu."

"Přesně tak. Je na tobě, jak to provedeš. Myslím, že nejlepší bude vymyslet nějakou legendu pro veřejnost, něco o neprávem propuštěném zaměstnanci, co se přišel pomstít. O mediální věci se postarám sám."

"Dobře, takže my obsadíme sídlo firmy, zlikvidujeme management a koupíme příslušné zboží místo nich. A co bude s prodejci?"

Benson stiskl rty. "Ti nejsou předmětem našeho zájmu, Johne. Nemají kontakty s teroristy."

"Chápu," pronesl Smith temně. "Spolupracovali, takže mají volný ústup."

"Tak nějak." Ministr Benson se hlasitě nadechl. "Podívej, Johne, vím, že to není snadné, ale na druhou stranu nemáme jinou volbu; když je necháme sbalit FBI, najmou si právníky, peněz na to mají dost a dost. Procesy se potáhnou, budou z nás mít srandu, a až je zavrou, pokud k tomu

vůbec dojde, napíšu životopisy a stanou se z nich díky televizi mediální hvězdy. Ne; tohle musíme vyřešit radikálně a bez lítosti. V tomto směru jsem naléhal i na prezidenta a věř mi, nebylo vůbec snadné přesvědčit ho. Ovšem, nakonec si dal říct."

"O kolik lidí jde?" zeptal se Smith.

"Pět ve vrcholovém managementu plus sekretářka."

"Mhm."

"Než tohle sezení skončíme, chtěl bych znát i tvůj názor na celou věc. Promiň mi formálnost, Johne, ale jde tu o smrt několika lidí, takže jistě chápeš –"

"Jsem téhož názoru jako vy," řekl dutě Smith.

"Děkuju, Johne, to jsem chtěl slyšet. Mimochodem... půjdeš do toho se všemi svými lidmi? Myslím se všemi členy *red teamu*?"

"Řekl bych, že ano."

"Týká se to i té nové?"

"Jí speciálně. Hodím ji do vody, čili: dostane významný úkol."

"Chtěl bych tě, Johne, upozornit, že teď není dobrý čas na zkoušky."

"Jsem si vědom, Stuarte. Ona obstojí. Dám jí rozkazy, které ona splní. Když ne, zůstane tam a celé jí to přišijeme. FBI dostane mrtvou pachatelku a kauzu jednoduše uzavře."

"V pořádku, nechám to na tobě, ty víš co děláš. Jinak od tebe potřebuju všechny aktuální informace okamžitě na stůl, a to do detailu."

"Samozřejmě je budeš mít. – Nebo se mám napíchnout?"

"To by bylo ideální řešení, Johne."

"Tak já se teda napíchnu, Stuarte. Pošlu ti frekvenci a můžeš celou věc průběžně sledovat."

Rojanová zrovna jedla právě upečený sýrový sendvič, když do jejího bytu vpadl bez zazvonění generál Felke; oblečen v bílé košili s drahou kravatou. Byl udýchaný. Klíče od bytu držel v ruce. "Čau, Vik," řekl. "Já za nic nemůžu, tvý klíčky mi dal Johnny."

"No problem, Valentino," mávla rukou. "Mikasa sukasa, však víš. Jen mi sem nechod'te vyjídat lednici."

"Žádný strach. – Mrskněte sebou, dole čeká vůz."

"Nesedneš si?"

"Ani ne. Johnny čeká."

"OK, už du. Nejdřív vzbudím šípkovou Růženku."

"Zařvi na ni."

"To neuslyší."

"Že ne? Který dveře?"

"Tam."

Generál Felke příslušné dveře otevřel, strčil do nich hlavu a příšerným hlasem zařval: "BUDÍČEEEEEEK!!!"

"Co je s tebou, Valentino?"

"Co by bylo."

"Jsi nervózní! Takového tě neznám," podotkla Rojanová o poznání tišeji.

"Jsem nervózní, protože Johnny je nervózní."

Do místnosti vstoupila rozespálá Alexa. "Čau, kdo tu tak řval?" Podívala se na Felkeho. "My se neznáme, žejo?"

Felke přistoupil těsně k ní. "Co tohle je?! Snad voják??!! Poručík??!! Her-GOT-sak-RA??!! Do pozoruUUU!!!"

Dívka ztuhla jak solný sloup.

"Tohle je brigádní generál Felke, poručíku, sedí ve štábu velení, občas i v Radě obrany a mimoto je i další člen našeho *červeného týmu*," vysvětlila Rojanová.

Alexa zasalutovala. "Omlouvám se, generále. – Poručík Alexa O'Brianová na váš rozkaz."

"Žádný kecyyy!! Chci vidět haptáááák!! Ted' hybaj k zemi!! K ZEMYYY, řek sem!!! Sedíš si na uších??!!"

Vyděšená dívka padla na břicho.

"VZTYK!!! – K ZEMYYY!!! – VZTYK!!! – Poooo... ZOR!!!" Felke se postavil opět těsně

k ní. "Todle je nákej blbej civil, ne, tadle vosoba!! Ke všem čerrrtům, jak to vypadáš, poručík??!! Dnes ve dvacet hodin k raporrntu!!! – Ke mně domů!!!"

Rojanová to nevydržela a propukla v smích. Generál ji vzápětí následoval. Oba pobaveně sledovali vyjevenou dívku, které ještě hodnou chvíli trvalo, než žert pochopila.

Felke jí podal ruku a s potměšilým úsměvem na rtech řekl: "Tak si už dej pohov, D2, byl to jen vtíp."

"Ach tak, generále..." ozvalo se s ulehčením.

"Nené, nech generálování, já to tak formálně neberu. Když nepracuju, říkej mi prostě *Felke*, nebo *Valentino*, jako všichni. – A teď sebou už, holky, hod'te. Na sebe lehký civil, v autě vás oblečem. Počkám dole. Máte pět minut. Ať to hvízdá."

"Ten mi dal! Fakt jsem uvěřila, že to myslel vážně, plukovníku," řekla Alexa po jeho odchodu. "Dost mě vyděsil."

"To protože ho neznáte. Jinak ale musím říct, že mi Felke-Valentino připadá změněný. Od doby, co se motá kolem Rady obrany s ním něco je. Jako teď před chvílkou; byl nervózní a pak ten žert s vámi, zvláštní... většinou dělal jen přibližný vtípy, někdy vyprávěl doslova idiotské anekdoty, zejména o lesbách, ale tenhle fór byl celkem zdařilý. Aspoň pro mě."

"Vy toho generála znáte dobře, plukovníku?"

"Valentina? Jak svý boty, poručíku. Pojd'te, jdem."

"Hned. – Můžu sníst druhý sendvič, co je v opinkotopékači?"

"Klidně, ale až cestou."

"Nevíte, proč mě jmenoval Dý-Tů?"

"D-Two znamená Dora číslo dvě."

"Ach...?"

Venku před domem parkoval prostorný transit s černými foliemi na sklech. Uvnitř seděl generál Smith v perfektně padnoucím obleku a dva Japonci – muž se ženou. Oba též ve vkusném a jistě i ne levném oblečení; muž měl na sobě střízlivě působící tmavomodré sako doplněné jednobarevnou vázankou, žena světlemodrý značkový kostým. Generál Felke sedící za volantem vypadal rovněž jak vystřížený ze žurnálu.

"Ahoj vespolek," pozdravila společnost Rojanová.

Alexa se protáhla do vozu hned za ní. Její pozornost okamžitě upoutaly velké kožené brašny, ležící na podlaze vozu v bezprostřední blízkosti obou Japonců.

Generál Smith ponechal pozdrav bez odpovědi. Namísto toho začal s představováním. "Tao, Zora – pan Hiro, paní Shima. – Dobře se to pamatuje, *ten* Hiro, *ta* Shima."

Všichni si potřásli rukou, oba Japonci dokonce s líbezným úsměvem ve tváři.

"Naši japonští kolegové z podpůrného týmu zajišťují akci po technické stránce," podal doplňující vysvětlení Smith. "Jed'," řekl pak muži za volantem.

"Jak se pořád máš, Valentino?" zeptala se řidiče Rojanová.

"Comme ci comme ça," odvětil dotázaný bez nadšení. "Trčím na štábu velení a coby pozorovatel-kecálek v Radě obrany. Johnny mě občas vytáhne do terénu. Jako dnes. Dlouho jsme spolu nedělali, co, Vik? Přes půl roku. Zahlídnu tě občas na ministerstvu a na schůzích *Stovky*."

"Máš pravdu, Valentino. – Jo, chci se tě na něco zeptat."

"OK."

"Zrovna jsem to před chvílí říkala tuhle poručíkovi. Zkrátka, že jsi teď nějaký jiný než dřív. Neoženil ses, nebo tak něco?"

"Jo! Oženil, a hned zas rozved," odvětil tázaný sarkasticky, aniž by celou věc myslel vážně.

"Proč se ptám... dřív's dělal takové ty srandičky z televize Róma, a teď už nic. Čím to je?"

Felke mrkl přes rameno. "Hlína z televize Róma se už nevysílá, děvče. A s vyprávěním vtípů jsem už taky skončil. Totéž platí o mém... řekněme společenském angažmá. Tím nechci říct, že bych se ženských nadobro vzdal. To ne. Jenže to už není jako dřív. Nebo nesmí být, abych byl přesný."

"A od kdy?? Od doby co jsi generál?" podivila se Rojanová.

"Od doby, co neberu dexíky."

"Co, ty žes bral áčka?"

"No jasně, Vik. Horem dolem. Žral jsem je furt. Čím dál víc. Abych to zvládl. Pamatuješ na Bonn? Jo? Tak tam jsem byl ještě normální. Všecko začlo až doktorem Kurzem."

"Proč Kurzem?"

"Proč?? Mezitím cos ty vospávala svůj pád z letadla, já s Dorou jsme dělali ve Švýcarech na Kurzově likvidaci. Snadná práce pro dva. Bohužel Kurz se to nějak předem domákl. Pracoval celý léta pro Bensona, tudíž pro firmu, stačil si nadělat kontakty, a když ho Benson hodil přes palubu, někdo další, nákej dobrej kámoš od zpravodajců mu dal echo. Otto Kurz měl dobrý styky a byl i chytřej; opatřil si ochranku. My s Dorou nic zlého netuše jsme na ni v Zillerthalu narazili. Osm kousků, profici, dobře vycvičený. Pět z nich plus Kurze jsme dostali, zbytek zdrh. A právě od nich měl Kurzův syn informace. Viděli nás totiž. Akce byla prohlášena za úspěch, i když šlo vlastně o krach. No a já, místo abych dělal pilota, což jsem, a skvěleji, jeden z nejlepších, však víc..."

"Vím, Valentino," přisvědčila Rojanová.

"...jsem získal cejch vraha. *Group 50* mě do téhle funkce, aniž bych ji chtěl, jednoduše pasovala. A prsty v tom měl bohužel i Benson. Spolehlivej pistolník se vždycky hodí. Každýmu. Tož jsem naučil Doru létat a sám se stal ranařem. Když bylo třeba někomu namlátit, nebo ho oddělat, zavolal se Felke. Dělal jsem Moena a Clancyho a po nich ještě dost dalších. Víš, Vik, tahle práce nikdy nebyla má parketa, kvůli ní jsem začal s práškama. Nejsem vrah, zabiju v boji, prostě když musím. V životě jsem poznal hezký pár podřezávačů a dělím je do dvou skupin. První jsou *siciliáni*, borci bez emocí, bez citu. Když tě sejmou, není v tom ani za mák osobního, dokonce ani nenávisť ne. Udělej to a pak jdou klidně s dětma do zoo. Druhá sorta jsou *sadisti*, ujetý paka, co se vražděním baví. Vzrušuje je. Milujou utrpení bližního svého a rádi vidí v očích strach. Já ale nepatřím ani k jednomu z nich. No a tak jsem dopoval áčko, abych přežil. A zapomněl. Víš, jak to funguje, v branži se práce neodmítá, uděláš, co ti řeknou, a já byl jen major, což je prd. Když už to nešlo dál, nechal jsem se postřelit a tuhle Johnny zařídil, aby mě povýšili. Pak mě *Stovka*, to znamená Benson, posadil co nejvýš, aby měl špicla v generálním štábu a zástupce v Radě obrany, když tam někdy sám nemůže. Na likvidaci si zaplat'buň našel jinýho vola, respektive voly, jelikož byl za tím účelem zřízen neformální oddíl pod hlavičkou boje s terorizmem. Samosebou záležitost poněkud méně diskrétní, než když jsem jí vykonával já sám. Já si ale nestěžuju, nemám důvod, paradoxně jsem na tom všem vydělal, i když už nelítám. Zdědil jsem po Johnnym kartu číslo šest, když on šel na čtyřku. Takže jsem nejen služebně, ale i v *Committee 100* dost povýšil. Na druhou stranu jsem si tím u Bensona pořídil podobně nehezký škraloup, jaký měla Dora. Nemít zásluhy co mám a nebýt Johnnyho, kdo ví, kde bych býval skončil."

"Povýšení ti přeju, Valentino, neměls to asi lehký," okomentovala vyprávění Rojanová.

"Nikdo z nás. Ani ty, myslím hlavně kvůli Doře. Všechny nás její smrt vzala. Byla skvělá holka."

Rojanová se po tomto úhybným manévrem skončeném rozhovoru otočila ke Smithovi: "Johne, jsou informace o cíli cesty?"

"New York," odvětil stroze Smith, očividně nerad, že je tázán. "Za chvíli vám přidělím jména. Těmi se budeme všichni až do dalšího rozkazu oslovovat."

"New York, plukovníku?" zeptala se tiše Alexa.

"Přesně tak, poručíku."

"To je dálka..."

"Dvě stě pětatřicet majlí, D2," ozval se s úsměvem Felke. "Co by kamenem dohodil. – Nevadí ti to Dý-Tů, doufám?"

"Vůbec ne, generále, chci říct, Valentino," řekla na otázku Alexa. "Naopak. Slyšela jsem o Doře První jen to nejlepší a myslím, že jí nesahám ani ke kotníkům, takže jméno D2 beru coby poctu."

Generál Smith se na sedačce napřímil a rozhlédl: "OK, všichni pozor: za prvé: naše japonském kolegy nikdo krom mne nebude oslovovat. Za druhé: já se jmenuji Mr. Bross, a vy všichni mi budete říkat *pane řediteli*, jasné? – OK: Valentino se jmenuje *pan Soza*, Tao je *Monic*, Zora *Jill*. Rozuměno? – Pan Soza?"

"Zde, pane řediteli."

"OK. – Kdo z vás je Jill?"

"Já, pane řediteli," odpověděla obratem Alexa.

"Fajn. A tebe, Monic, ani zkoušet nebudu," pronesl Smith jako by do prázdna.

"Díky, pane řediteli," kývla tmavovlasá žena s ulehčením, při čemž si povšimla, a potvrdilo to i předešlá slova Felkeho, že se šéf červeného týmu dnes chová poněkud neklidněji, než bývá zvykem. "Potíže, pane řediteli?" zeptala se ho věcně.

"Ne. – Ne, Monic. – Pan Soza?!" oslovil pak ostře řidiče. "V East Brunswicku zastavíš u hotelu Inn. Tam všem rozdám instrukce. Ty zkontaktuješ technickou podporu; budu chtít vědět, zda je vše připraveno."

"Rozumím, pane řediteli," odpověděl řidič velmi vážně.

"Do té doby máte všichni osobní volno."

Alexa se po tomto podivném výroku skoro rozesmála; jaképak volno ve Ford Transitu? Pár kroků od sedačky k sedačce se tu sice odšourat dá, ale to je tak všechno.

Ujistila se, že všichni ostatní berou Smithova slova vážně, a smích ji rychle přešel. Snažila se o klidný a racionální přístup k celé věci, což se dařilo jen částečně, neboť pomyšlení, že se jedná o stěžejní zkoušku, při níž hraje vabank, jí na klidu moc nepřidalo. Byla si jistá, že by ji Smith bez zaváhání odepsal. Šel z něho strach; choval se teď zcela jinak než onedý, když ji v Bostonu před soudní budovou naverboval; dnes byl tvrdý a nekompromisní, po jeho tehdejších žoviálních přátelském postoji nebylo ani stopy.

Alexa pohlédla na oba Japonce. Vypadali klidně, téměř spokojeně. Jakoby se stále usmívali. Divní lidé... až zlověstně milí. Co asi mají v oněch velkých brašnách? Nebo spíš kožených kufrech? Fff... může v nich být cokoli... A zcela jistě nic dobrého. Nejspíš zbraně a další svinstva. Dozajista s podobným klidem a úsměvem, s jakým tu teď dřepí a koukají z oken, střílejí. Elegantně, skromně, a potom se možná – jak bývá v jejich kraji zvykem – pokorně ukloní.

Pěkná sešlost! Řidič bývalý zabiják... A vůbec, co je tohle za generály, sakra, kteří pobíhají po světě a dělají bůhvíco? Správní generálové sedí v kancelářích, jsou tlustí a plánují globální útoky na nepřátele.

A plukovník Rojanová? Chm!, ta není o nic lepší! Kdoví, co má všechno za sebou! Jak tehdy v kamionu vyváděla! Řvala jak blázen! A mávala přitom pistolí! Prý: *mám jen šestnáct nábojů!* Řekla to jako nic. Nebýt Alexy, určitě by oba tamty poldy odkrouhla! Fff, bezva tým!

Jestli dokáže být stejná jako oni, Alexa netušila. Věděla jen, že se o to musí pokusit. Vlastně to zas až tak složité není... když nemá na výběr...

Jízda jí zpočátku připadala bez konce, ale později si zvykla. Tupě zírala, zrovna jako její spolujezdkyně Rojanová, z okénka a snažila se nemyslet na nic.

Konečně! Po zhruba třech hodinách se při levé straně dálnice objevil výškový dům a vedle něj ještě jeden. Transit brzy poté sjel z rychlostní komunikace I-295, aby zaparkoval v bezprostřední blízkosti hotelového komplexu.

"Je tu i Hilton," ukázal palcem Felke. "Můžem si vybrat."

"OK, přátelé," zatleskal rukama Smith, ale jeho hlas příliš přátelsky nezněl. "Rozebereme si role a nalíčíme se. To druhé se týká hlavně přítomných dam. Pan Soza upraví Jill jako lesbu: bledá, dozadu ulízané vlasy, kopírující profil hlavy, vzadu visí jeden úzký, tuhý cop. Obličej s minimem mejkapu a jen kapku tmavé rtěnky, obočí nevýrazné. Žádný učitelský ohon, Sozo, OK?!"

"OK, pane řediteli."

"Kostým světlý, střízlivý, ne sukni – kalhoty!"

"Stane se, pane řediteli."

"Naopak Monic bude svěží, šaty s květinami, výrazná obličejová maska, více parfému, Japonci ti najdou něco od kytek. S vlasy Monic si udělej, co chceš."

"Chápu, pane řediteli."

"To samé se týká chování obou dam, a na to si dejte dobrý pozor: sekretářka Jill je věcná, studená, přesná, asistentka Monic naproti tomu komunikativní a vstřícná. Usmívá se."

"Obě rozuměly?"

"Ano, pane řediteli," zaznělo jedním hlasem.

"Dobře," řekl Smith zklidněným hlasem. "Technická podpora?!"

"Pane řediteli?" ozvali se Hiro se Shimou současně.
"Otevřete kufr. Najděte příslušné šaty a kosmetiku."

Líčení a oblékání nezabralo ani půl hodiny. Dalších pět minut potřeboval Felke k navázání elektronického kontaktu s dalšími členy skupiny při kontrole podpory akce. Po zjištění, že je vše v pořádku, usedl opět za volant.

"Pan Soza? Zastavíš na rohu Hudson a Franklin Street. Řeknu ti pak kde přesně." Otočil se na ostatní: "Měli byste něco vědět: během naší přítomnosti ve vestibulu firmy Bross, bude do ochranného kamerové systému zaveden falešný videosignál tak, abychom my nezůstali zaznamenáni na videopásce v bezpečnostním centru."

"Chytře vymyšleno, pane řediteli," poznamenala s obdivem Alexa.
Smith odtažitě přisvědčil.

"Jedeme na čas," poznamenal Felke.

"Letiště?" ozvalo se ze strany Smithe netrpělivě.

Oslovený mrkl na displej nevelkého elektronického přístroje, co ležel na jeho klíně. "Mám odtud kladný signál, vše v richtiku, Guarez se svými lidmi bude i s VX podle plánu zdržen – porucha dveří letadla."

Podél Hudson Street není vždy snadné zaparkovat. I teď odpoledne se zastavení na tomto místě zdálo být problém. Jen co se mikrobus řízený Felkem na rohu Franklinovy ulice objevil, odlepil se od chodníku jako na povel malý nákladní vůz Dodge Ram. Stačilo pouze vjet na jeho místo.

Náhoda?, zeptala se vduchu Alexa, nebo nám tu někdo další držel místo?

Pochopila, že tahle akce bude připravena mnohem detailněji, než sama předpokládala.

"Pane Hiro, rozdejte zbraně, první Monic, druhou Jill. Soza a já máme zbraně u sebe." Smithův hlas zněl i nadále velmi ostře.

Asiat otevřel jeden z kufrů a z něj začal vyndávat nevelké samonabíjecí pistole s vestavěnými tlumiči hluku. Alexe to přišlo poněkud směšné, pan Hiro při této činnosti vypadal, snad vzhledem ke svému všudypřítomnému úsměvu, jako orientální kouzelník tahající z cylindru králíky.

"Jsou to dvaadvacítky. Mají v zásobnících ostré nebo narkotizační střely," doplnil Smith. "Monic a Jill ponесou zbraně v cestovních taškách. – Paní Shimo, tašky! – Monic si na místě nechá tašku se zbraní vedle sebe na židli. – Jill?!"

"Ano, pane řediteli?"

"Vy si nahoře dáte zbraň do šanonu. Šanon položíte na svůj sekretářský stůl pod takovým úhlem, aby ji od výtahu nebylo možné spatřit? Šanon dostanete na místě. Pochopila?"

"Pochopila, pane řediteli. Bouchačka naplocho v šanonu nebude vidět ze strany od výtahu."

"Dobře: zbraně jsou nabitě, natažené a zajištěné. Teď je všichni vezmete do rukou, Hiro a Shima také. Zvenku není do mikrobusu vidět, takže bez obav. Zbraně do ruky: odjistím – střílím, střílím – zajistím." Smith všechny tyto operace pouze naznačoval s pistolí obrácenou ke střeše vozu. "Všichni se mnou: odjistím – střílím, střílím – zajistím. Odjistím – střílím, střílím – zajistím."

Jak ve škole, pomyslela si Alexa.

"Jill teď sama a říkejte, co děláte."

Alexa zopakovala dvakrát celou operaci.

"V pořádku," řekl pak s jistým zadostiučiněním Smith. "Sozo, dej signál k přepnutí kamer."

"Kamery přepnuty, pane řediteli."

"OK. – Jdeme!"

Skupina se přemístila do proskleného přízemku firmy Bross, odkud Smith zatelefonoval do sídla managementu. "Guarez. – Jsme tu i s materiálem. – Ano, počkáme."

Otočil se na svůj tým. "Vedle hlavního výtahu je výtah určený pro management. Přijedou pro nás."

Během dvou minut se nerezové dveře výtahu otevřely a v nich se objevila sympatická tvář mladé, asi pětadvacetileté ženy. "Pan Guarez?"

"To jsem já, dobrý den," odpověděl Smith a nestrojeně se pousmál.

"Dobrý den, jmenuji se Jill Finchová. Jste tu dřív, než jsme čekali, pane Guarezi. Dostali jsme zprávu, že se vám na letišti něco přihodilo."

"Nic zvláštního, jen maličkost s letadlem, zdržení nestálo za řeč."

"To jsem ráda, pane Guarezi. Pojd'te prosím ke mně do výtahu, pan Bross vás již očekává."

Ve výtahu Alexa horečně přemýšlela. Další Jill!! Ona je přece taky Jill! Co to má sakra znamenat?? Jedna Jill tu přebývá! Co s ní bude??

Smithova skupina vystoupila nahore v předpokoji jednacího sálu. Sekretářka se ohlásila telefonem, aby poté zamířila k vypolstrovaným dveřím ředitele firmy. Nedošla k nim. Uprostřed cesty se náhle zhroutila. Alexa si vůbec nestihla všimnout, co se jí stalo.

"Hiro – Shima!, odložte kufry a položte ji na sedačku! – Sozo, ke mně! – Monic, zbraň do ruky a čekej za dveřmi, kdo cizí vystrčí z kanclu nos, sejmi ho!"

"Rozkaz!"

Smith s Felkem poté vpadli do místnosti ředitele, odkud bylo vzápětí slyšet hluk neurčitého rázu.

Dveře k řediteli se opět otevřely. "Všichni sem, musíme je odklidit, sekretářku taky!"

Alexe se po vstupu do pracovny obrátil žaludek. Na koberci tu leželi tři muži, nejevící známky života. Ve vzduchu bylo cítit spálený střelný prach.

"Sem, rychle, do servisní místnosti s nimi!"

Alexa uchopila jednoho z mužů za nohu, Rojanová za druhou a spolu s Hirem ho odnesli do nevelké prostory sousedící s kanceláří.

"Shimo! – osvěžovač vzduchu, doutníky, cigarety! Hiro! – klimatizace, nesmí tu být cítit prach!"

Smith se pak otočil k Alexe. "Jill?! Za mnou!"

"Ano, pane, bllllll – ! Řediteli."

"Sem ke stolu. Šanon! Vemte ho z regálu! – Tak! – Zbraň do něj, jak už jsem řek. My jsme vedle, vy tu hlídáte. V kanclu byli jen tři. Je možné, že zbylí dva lítají po baráku a že se vrátí. Jak se tu objeví, sejmete je, jasný?"

"Jasný... pane... řediteli..."

"Dvě rány na střed těla. Každému."

"Dvě rány... rozu-umím..." zalapala po dechu.

"Nesmíš minout!! V žádném případě!!" syčel jí Smith do tváře. "Tady na sedačce, kde ležela sekretářka, sedí Soza, nesmíš ho trefit! Ani protější zed', ani vnitřek nebo dveře výtahu! Skutečný Guarez by si toho všiml!"

"To je... jasně... pane... ř – bbb –"

"Nech je vystoupit, pokud přijedou, a něco si vymysli, než si najdeš úhel pro střelbu. Opakuju, nesmíš minout!!"

"Chápu, pane ře-ble... diteli! Pardon."

"Co tedy uděláte?"

"Eeee... ffuuuuuuh! Nechám je vystoupit, počkám na dveře, najdu si úhel a dvě rány na střed těla. Nemůže přijet někdo jiný?"

"Ne. – Všimla jste si, jak sekretářka ovládala výtah?"

"Klíč a kód. Klíč nechala v zámku. Kód si přesně nepamatuju, řekla bych, že šlo o pí."

"Správně: 3, 1, 4, 1, 5, 9, 2, 6. To číslo si zapamatujte, budete ho potřebovat, až pojedete dolů pro Guareze."

"Ano, pane řediteli."

"Zopakujte to číslo."

"3 celý 141592653589. Pamatuju si ho ze střední školy."

"Dobře, ale jenom do šestky. Teď běžte na své místo. – Soza? Užs otevřel trezor? Jo? OK, tak pojd' sem. – Hiro! Laptop a aparáty pro Sozu! Ze všeho nejdřív zjistíme, zda tu není aktivní odposlech!"

Bože můj, to je síla, úplná válečná operace!, napadlo Alexu, která něco podobného, tak složitého, ani ve snu nečekala. Plukovník Rojanová dobře věděla, o čem mluví, když označila převoz virů do Conowinga za legraci. *Dokud nehvízdají střely nad hlavou, nic se neděje.* Svatá pravda!

Teď je to všechno mnohem, mnohem horší. Jde jí nejen o existenci, ale doslova o krk. Musí

dát velký pozor, aby něco nezkazila, jinak se octne mezi tamtějšími v servisní místnosti – dřív než řekne švec – o jednu mrtvou víc nebo míň...

Felke mezitím z otevřeného trezoru vyňal kufřík naplněný dolarovými bankovkami. Přesnou sumu jeden milion dvě stě tisíc zjistila zakrátko paní Shima s pomocí elektrické počítačky, vyčarované jejím japonským kolegou z kufru s technickým zabezpečením. Peníze byly poté navraceny do trezoru. Ten už zůstal neuzamčen.

Felke se následně odebral do předpokojí, kde coby sekretářka seděla nervózní Alexa. Usedl ke konferenčnímu stolku, zapálil si cigaretu a před sebe položil laptop se dvěma dalšími aparáty, o nichž Alexa nevěděla, k čemu slouží. Jeden z nich byl podle všeho onen komunikátor, prostřednictvím něhož se přepínaly kamery bezpečnostního systému.

Felke náhle na aparát poklepal prstem a křikl směrem k zasedacímu sálu: "Pane řediteli, mám signál, Guarezovo auto je na Franklinu!"

"OK, všichni připravit! Sozo, zavři dveře!"

V ten moment to ve výtahu klaplo a rozsvítit se jeho červený ukazatel.

"Roz –! Ee!! Rozjelo se to!" vyhrkla Alexa směrem k Felkemu.

Ten popotáhl z cigarety a o celou věc s výtahem nejevil zájem. "Už jsem nekouřil... pháááá... ani nepamatuju. – Co, výtah? Jo, někdo sem asi jede."

Jeho slova byla natolik nevzrušená, až Alexu zamrazilo. Pochopila; tohle není jeho problém, nezajímá ho to, má jiný úkol.

Zhluboka se nadechla a pokusila se nepropadnout panice. Nasadila profesionální výraz a zahleděla se do papírů ležících na stole.

Za půl minuty se ozvalo cinknutí, po němž se stříbřitě lesklé dveře výtahu rozevřely. Z nich vystoupil muž a žena. Alexa přerovnávala papíry na stole, otevírala šuplata a předstírala zmatenost. "Kde to jen může být??" říkala pro sebe polohlasem.

"Co tu děláte?" ozval se muž ode dveří výtahu.

"Co? Kdo? Já?? Mluvíte se mnou??" otázala se Alexa nevrle. "Co bych dělala? Pracuju přece. Posadili mě sem místo Jill, protože musela odjet. Na letiště snad. Náký ředitelův partner má potíže. Já jsem ze třetího patra, tady se vůbec nevyznám, nevím, kde co leží. A ještě k tomu tahle blbá telefonní centrála! Jsem tak nervózní! Jill mi nic neukázala a jednoduše zmizla!"

Dveře výtahu se s cinknutím uzavřely.

"Vůbec vás neznám, slečno. Kdože vás sem posadil? Pan Bross?" zeptala se cizí žena.

"No ovšem, kdo jiný. Okamžik, hned vás k němu ohlásím. Nechtěl být sice rušen, když se chystá k jednání, ale –"

"My tady pracujeme, jsme z vedení podniku, nás neohlašujte, patříme sem!"

"Kde pracujete?? Vždyť je to kancelář pana ředitele!" Alexa vstala, obešla oba návštěvníky a postavila se se šanonem v ruce proti nim.

Muž v posledním okamžiku cosi vytušil. Pokusil se sáhnout pod sako pro osmatčícítku.

Pozdě. Alexa vystřelila z bezprostřední blízkosti nejdřív na něj. Druhá rána byla určena ženě. Pak opět muž a znovu žena. Cik – cak. Levá, pravá – levá, pravá. Dvě rychlé střídavé rány na střed těla.

Oba zasažení se bez hlesu zhroutili k zemi. Alexa na ně tupě zírala. No teda! Spadli jak hrušky ze stromu!

"Běž to nahlásit! Rychle! Dělej!" přerušil její úvahy Felke. "Mám signál, jsou před barákem, přepínám kamery!"

Alexa strčila hlavu do zasedacího sálu. "Byli dva – leží tu – musíme je někam o-o-o-tóó... dát – Soza má sig-nál – už vyp kamery – Guarez – je – dole!!!"

Za okamžik se na stole v ředitelově pracovně rozezněl telefon.

"Jill?!" ozvalo se stroze, poté, co Smith zavěsil sluchátko.

"Pane řediteli?"

"Jeďte pro ně. Pokud je mezi nimi žena, věnujte jí pozornost. Aby si toho ostatní všimli."

"Ano, pane řediteli!" S těmito slovy vstoupila Alexa do výtahu.

Pí! Při zadávání příslušného čísla si povšimla, jak se jí třese ruka. I kolena měla jako z tvarohu. Žaludek se jí zvedal.

Překonala to. Sakra, uklidni se, teď ne, teď ne, až pak!!

Sjela výtahem do přízemí.

Ve vestibulu čekalo pět lidí. Guarez, coby prošeďivěly nevysoký padesátník, dva mladí muži v těsně padnoucích oblecích, evidentně bodyguardi, hubený muž s vizáží účetního, a asi třicetiletá tmavovláska v černém kostýmu a tónovaných brýlích.

"Pan Guarez?" zeptala se Alexa klidně a chladně.

"To jsem já."

"Těší mě. Jste očekáván. Prosím račte do výtahu. Vy též, pánové a – – –" sjela tmavovlásku pohledem odshora až dolů, "– mmm... dámo...?" Řekla to s evidentním důrazem, tak, aby její slova byla jednoznačná.

Žena v černých brýlích si nervózně odkašlala.

V sekretářském předpokoji seděl Felke zahleděný do laptopu, nově příchozích návštěvníků jako by si ani nevšiml.

Alexa uvedla společnost do zasedací místnosti. Před tím, než se jim Smith začal věnovat, oslovil jen tak mimochodem Felkeho. "Pane Sozo, vydržte chvíli, hned vás zavolám." Zavřel dveře od sedačky. "Pane Guarezi, moc mě těší. Úvodem vás prosím o malou laskavost: nejsem zvyklý obchodovat za přítomnosti ochranky. Pošlete prosím své muže vedle – k mé sekretářce – je tam dovoleno kouřit. Tady jsou k ničemu. My u sebe nemáme zbraně. Naši pojistkou je výtah. Pokud by se zde cokoliv přihodilo, bude natrvalo zablokován. Nelze se odtud dostat. Chápete?"

"Chápu. – Dobře. – Hoši, běžte vedle."

"Díky za důvěru, pane Guarezi, a můžeme hned začít. – Monic? Přineste peníze a počítačku."

"Počítačku máme vlastní, jestli dovolíte."

"Ale ovšem, tím líp. – Tak, tady je jedna celá dva milionu dolarů, račte si částku zkontrolovat."

Guarez otevřel dveře do místnosti sekretářky a z rukou jednoho bodyguarda vzal kufřík s číslicovými zámky. Položil ho na stůl a otevřel. "Zde máte slíbený VX," řekl pak. "Lépe řečeno jeho hlavní binární složku isopropyl aminoethylmetyl fosfonit."

"Agent QL," doplnil Smith, aby pak rázně přešel ke dveřím. "Pane Sozo, pojdte prosím k nám."

Felke s aparáty v ruce se nepříliš ochotně přikolébal do zasedačky. Společnost tu sedící zcela ignoroval. "Materiál?" zeptal se stroze.

"Na stole," odvětil Smith.

Felke přešel kufřík i jeho okolí elektronickým čidlem. "Čisté. Ani stopa po chemii." Vyňal z kufříku velkou ampuli z masivního skla a čidlem zkontroloval prostor pod ní. "Nic. Absolutně nic." Speciálním zařízením pak prosvítil ampuli, na kterou ještě před tím upevnil malou přísavku, jejíž kontakt byl zapojen do laptopu. Zapnul další měřicí přístroj a sledoval pozorně jeho displej. Všechna zařízení po třiceti sekundách vypnul.

"QL látka, chemicky čistá, jeden tisíc a dva kubické centimetry, žádná identifikační činidla."

"Děkuji, pane Sozo, počkejte prosím vedle, hned jak dokončím obchod, probereme spolu vaše finance."

"Ovšem. Jak si přejete."

Smith se následně otočil na Guareze. "Z naší strany vše v pořádku. A z vaší?"

Oslovený muž se otočil ke své podřízené, počítající bankovky. "Hanno?"

"Hned budu hotova, ještě minutku. – Ano, částka odpovídá; milion, dvě stě tisíc, všechny bankovky jsou pravé a neoznačené."

Guarez na okamžik rozpřáhl ruce. "V pořádku. Obchod je uzavřen."

"Skvělé!" řekl Smith s úsměvem. "Šlo to překvapivě rychle, jsem moc rád. Pozval bych vás na sklenku, ale nerad míchám obchod s alkoholem."

"Jsem téhož názoru," mínil Guarez. "Nicméně za formální pozvání děkuji."

"Není zač, počkejte okamžik, řeknu sekretářce, aby vás odvezla do přízemí. Moc mě těšilo, pane Guarezi."

Smith rázně otevřel dveře. "Jill? Vezměte naše partnery dolů, ano?"

"Jak si přejete, pane řediteli. – Račte prosím nastoupit, pánové. A dámo...?" Pohlédla ženě vyzývavě do tmavých brýlí.

Oslovená se odvrátila, aby poté ustoupila až do rohu kabiny.

Alexa vyťukala Ludolfovo číslo.

"Pan Soza, do mé kanceláře!" zaslechla ještě před odjezdem volat Smithe.

Když Guarez a jeho lidé zmizeli z dohledu, padla na Alexu neuvěřitelná tíha. Cítila, jak má vyschlo v ústech. Snad to dokázala... Snad bude Smith spokojený... Udělala vše, co chtěl... A jak chtěl...

Jakmile Felke obdržel signál, značící odjezd Guareze z Franklinovy ulice, Smithova skupina opustila budovu firmy Bross.

Před nástupem do transitu žaludek na nejvyšší míru vynervované Alexy napětí nevydržel. Dívka se na okamžik sklonila k zadnímu kolu.

"Pardon, pane řediteli, omlouvám se," řekla Smithovi nešťastným hlasem. "Promiňte, já... už jsem OK... to ten sendvič... neměla jsem ho jíst..."

"Žádný problém, poručíku," pousmál se Smith. "Máme po práci, zvracení povoleno." Vstoupil do transitu, kde se řekl: "Pane Hiro, paní Shimo, jednu velkou whisky pro novopečenou členku našeho týmu."

"Vítejte v klubu, poručíku, právě jste byla přijata. Jde o členství výsadní, gratuluju, odvedla jste dobrou práci." Smith podal plukovníku Rojanové zalepenou obálku. "Předejte to poručíkovi ve vhodný čas i s instrukcemi. Jde o kreditku k bankovnímu účtu a o propůjčenou duhovou kartu s číslem 108."

Alexa dopadla na zadní sedačku Fordu Transit.

K neuvěření, dokázala to! Složila vstupní zkoušku! Byla přijata do vládního *červeného týmu*. Co ji asi čeká dál??

Dlouho se ze svého úspěchu neradovala. Fakt, že pravděpodobně zabila dva lidi, spojený s únavou z prožitých událostí byly silnější a ona usnula bezesným spánkem, s hlavou opřenou o tmavé sklo vozu.

11. kapitola

Plukovník Rojanová otevřela dveře na toaletu a pohled, jenž se jí naskytl, by šlo s trochou nadsázky označit za tragikomický; její nová kolegyně tu klečela na kachlíčcích a objímala klozetovou mísu.

"Viola puellae carpitur, co tu provádíte?!"

"Nic, nic, plukovníku, jen – bylo mi trochu... šoufl."

"Ach tak..." Rojanová vycouvala a přibouchla dveře. "Promiňte, nechtěla jsem k vám vpadnout. Od doby, co se Dorka zabila, tu bydlím sama, odvykla jsem. Radši se zamykejte."

Pobledlá Alexa vyšla za chvíli ze dveří toalety. "V pohodě, plukovníku, neomlouvejte se, jste doma, já jen host, byla to má chyba, příště zalígruju dveře. – Něco jste prve říkala latinsky... o fialkách... nerozuměla jsem vám... já znám jen hic semper tyrannys... a nic víc..."

"Jak je vám?" zeptala se vážně Rojanová, aniž by zodpověděla předešlou otázku.

"Ale jo, plukovníku, ujde to. Jen... musím si na to všechno zvyknout, ale... zvládnou to."

"Dobře. Radši si běžte lehnout."

"Půjdu. Ještě před tím mám dva dotazy."

"Jaké?"

"Tady ta má duhová karta, co jste mi před chvílí dala, je s číslem 108. Jak to? Vždyť *Committee 100* se skládá jen ze stovky členů."

"Správný postřeh, poručíku. Vše s číslem nad sto je propůjčené. Určené pro speciální příležitosti. Třeba pro technické čety, aby jejich členové získali dočasně přístupová práva například někam do podzemí, na nějaké konkrétní místo. Až práci dokončí, karta je jim odebrána."

"Aha... a mně ji taky vezmete?"

"To já nevím, co s vámi plánujíte, jste tu nová, netuším, kam až vás pustí. Ptát se na to teď je ještě příliš brzo. Musíte mít trpělivost. Podívejte: kupříkladu Dorka, ta byla absolutně spolehlivá, stoprocentní, zúčastnila se takřka všech akcí *Padesátky*, *Stovky* i *Red Teamu*, a přesto se přes propůjčenou kartu nikdy nedostala. Zatímco mě vzali v nevadský K-10 ještě jako skoro civila klidně pod zem, ji nechali nahoře s pytlím na hlavě na zemi, aby nic neviděla."

"Když ona ne, a jaký machr byla, tak já už vůbec ne," posteskla si Alexa malomyslně. "Ona sloužila v Deltě, lítala s prezidentem, měla víc danů než Funakoshi... a co mám já? Karas! Jak by řek můj táta."

"To není tak jisté," namítla druhá žena. "Dorka měla u Bensona vroubky. Vy žádné nemáte."

"A to je ten Benson tak důležitý?"

"Ministr obrany Benson??!! Kardinál Richelieu??!! Ten je ze všech nejdůležitější, člověče! Pamatujte si to! Právě on je skutečným tvůrcem *Group 50* a potažmo i *Committee 100*."

"Aha. Já myslela, že to dali dohromady už za dob Nata Meče."

"Kdepak Nat the Sword! Možná to tehdy za něj začali plánovat, nebo už tehdy měli něco podobného, to já nevím, ale *Group 50* byla oficiálně ustanovena na návrh Stuarta Bensona, jakožto tehdejšího ředitele zvláštních operací CIA. Samosebou za podpory prezidenta a všech ostatních zainteresovaných."

"Ach tak! A jaké vroubky u něj Dora měla?"

"Zásadní. Především to, že byla tři čtvrtě roku v base. Odbouchla na jedné párty jistého důležitého činitele, na něhož ji Benson nasadil. Při vyšetřování se samosebou profláklo, že ústřední zpravodajci sledují členy amerického senátu, což je nezákonné, a že je najímají coby smluvní agenty. Byl z toho průser jak brno, protože nemohli aplikovat systém popření. Museli zazpívat."

"Fakt??! A proč ho Dora... od... tento???"

"Došlo ke konfliktu, vystřelil po ní. Netrefil se, ale ona pak jo. Chlapa to sfouklo z terasy, kde ještě zničil nějaký rolls-royce, jak na něj spad."

"Páni! A ji pak zašili?"

"No jasně, seděla skoro rok. Někdo neznámý jménem Smith pak ztopil důkazy, změnil pár svědkům výpověď a... voila!, Dorka byla zas venku. – Mluvila jste před tím o dvou otázkách, poručíku."

"Jo, plukovníku, ta druhá... když už jsem teda v *červeném týmu*, mohla byste mi říct... co jsem měla ve zbrani? Ostré střely, nebo uspávací?"

"Opravdu to chcete vědět? Myslíte, že vám pak bude líp?"

"To nevím, plukovníku, chtěla bych prostě znát pravdu. Unesu ji."

"OK, když tedy chcete... máte na to právo. Tak tedy: žádné narkotizační střely, to byla jen milosrdná lež určená vám, abyste eventuálně nezaváhala. Ve zbraních jsme všichni měli ostrou municí."

"Ach tak... já si to myslela... Jen ta ráže mi přijde divná... Dvaadvacítka i při dvou zásazích na střed těla nemusí přece... zabít."

"Musí. I při jednom zásahu do prstu. Když máte střely napreparované TZ."

"TZ? Nějak si nemohu vzpomenout, oč jde."

"Saxitoxin."

"Blu –!" Alexa si dala dlaň před ústa.

"Jak vidím, už jste si vzpomněla."

"A-blilililil-no!! Dé-eL – nula celá dva miligramu – učila jsem se to k – přijímačkám na – promiňte – já – blililililil!!!"

"Nechte mě hádat; na vojenskou akademii, že?"

Alexa horečně přikývla. S rukama před ústy pak doslova uprchla na WC. Zpět byla stejně rychle. Dýchala zhluboka, ústa si otírala předloktím. "Omlouvám se, plukovníku, už je to OK..."

"Jakou muziku máte nejradši, plukovníku?" zeptala se za chvíli. "Abychom změnila téma."

"Změnit téma? Ne o práci? Jsem pro. – Nejradši? Co já vím... jsem spíš na Evropu... takže třeba Kim Wilde... duo Sweet Connection... a z klasiky snad... West Side Story? Pak Chačaturjana, Saint-Saense... a další. A strašně často poslouchám i jisté dvě věci, konkrétně BÉWÉFau 593 a 596. Koncerty A a D mol. Jsou logické, a mají velmi podmanivé melodie. Miluju je."

"Jaký Bé-Wé-Fau?? Já znám jen Bé-eM-Wé. A pak ještě Fau-Cvaj."

Rojanová mávla rukou. "Pletete si pojmy; BWV je německá zkratka pro seznam bachových děl. Bach-Werke-Verzeichnis. To vy nevíte?"

"Je mi líto," řekla Alexa skoro stydlivě. "To jsem se k přijímačkám na USMAdku neučila."

"To nic, tak vás to naučím já. Řeč byla o dvou Bachových dílech zrcadlících italskou hudbu. Jde o varhanní prepisy Vivaldiho skladeb pro smyčce. Můžu vám je pustit z cédé ve verzi pro varhany."

"Klasika?! Fffuuuuuh, ta je leda pro vás intelektuály! V tý já se nevyznám. Tss! Prý mám dvouprocentní IQ, ale vedle vás si připadám jako hlupák! Čím to asi je?"

"Jako bych slyšela mluvit Dorku, ona většinou říkala: jako *hlúpaňa*," pousmála se Rojanová. "Jo, krom klasiky poslouchám i oldies rock."

"A punk?"

"Mmm... ten ani ne. Mám ráda řád. I v hudbě. Ne bordel. Vadí mi když kapela plive kečup do lidí, nebo kouše netopýrům hlavy."

"Chápu, plukovníku."

"To je dobře. Mimochodem, stále mluvíte o vašich přijímačkách na West Point. Víte, že tam mají přednost středoškolští uchazeči s tím nejlepším prospěchem? Což je asi logické. Jak vám to šlo na gymplu?"

"Pss!! Mizerně. Ale blbá nejsem! Udělala jsem i pár univerzitních semestrů!"

"To já vím, máte to ve spisu. – Některé kandidáty na vaši *United States Military Academy* doporučuje kongres, někdy i sám prezident, když jde o prominenty."

"Aby ne, kámoši a synovci maj všude přednost. Ne vážně, já vím jen tolik, že uchazečka nesmí být vdaná."

"Správně. A ze žadatelů přijmou jen každého desátého."

"Decimace... hm... tím asi chcete decentně naznačit, plukovníku, že by mě beztak nevzali."

"Já nic nenaznačuju, poručíku, šlo mi jen o suchou informaci. Podle všeho jste se na studia důkladně připravila. Můžu vás vyzkoušet? Jen lehce, žádné rozbory bitev, nebo bojové taktiky."

"Klidně, pane."

"OK. – Co je... dejme tomu... H6?"

"Eee... to je, to bude... nějaká... trhavina."

"Jaká?"

"No..."

"Složení C₃H₆N₆O₆, poručíku. Čili, hodně šestek."

"Hexogen!"

"Správně. Ted' pozor: čemu se říká *Big Blue-82*?"

"Tohle vím! Jedna z nejsilnějších konvenčních pum přezdívaná *Daisy Cutter*. Váží sedm tun!"

"Výborně. – Na jakém principu pracuje?"

"Jde o... termobarickou bombu, jejíž nálož neobsahuje oxidační látky. První fáze výbuchu rozptýlí hořlavinu, druhá fáze ji zažehne. Bomba zabíjí jednak tlakovou vlnou, jednak ohněm, a v neposlední řadě spálením kyslíku v dané oblasti. Může být místně účinnější než zbraň jaderná."

"Vy jste fakt učila! A vlastní náplň bomby?"

"Mmm... myslím... práškový hliník a... ještě něco s kvantem plynů."

"Napovím: dusičnan... NH₄NO₃?"

"Amonný!"

"Přesně! No, poručíku... gratuluju, při nejbližší příležitosti řeknu Smithovi, jak jste našprtaná. Určitě to ocení."

"Díky. – Víte, plukovníku, já se v Otisu dokonce přihlásila na přípravku pro vyšší důstojníky."

"Co – vy?? Jako seržant??"

"Přesně takhle se všichni divili. Vyjma mého velitele, tomu to bylo šumafuk, myslím, že to ani nevěděl, jednala jsem s jeho zástupcem. Jmenoval se Josh Priver."

"A co vám na to řekli?"

"Shovívavě se usmívali, ale nechtěli mě tam. *Hehehe, nač je vám, seržantko, kurz pro vyšší důstojníky, když nejste ani nižší důstojník?* No ale když jsem trvala na svém, někam zavolali, snad do právního, a pak mi oznámili, že teda jo, že tam chodit můžu, ale jen ve svém volném čase – beztak to bylo po večerech – ale že nebudu ve stavu ani v docházce a po absolvování že nedostanu žádný štempl, ani záznam do papírů, že jsem přípravkou prošla."

"A vy?"

"Kejvla jsem a chodila tam. Jako cizí člověk. Měla jsem dojem, že jsem civil."

"Takže předpokládám, poručíku, že jste to nakonec absolvovala."

"Jo, ukončila jsem to zkouškou, plukovníku, úspěšně, ale dokázat to nemůžu. Zbyli jsme v kurzu jen tři, dva nevím proč odpadli."

"Myslím, že přece jen můžete, poručíku, aspoň částečně. Vaše znalosti to dokazují. – Víte... trochu mi v tomhle připomínáte Dorku, taky dělala psí kusy, aby ji vzali ke speciálům. Tak dlouho, až jí to vyšlo. Jste houževnatá a to je dobře. – Nechme už práci, jo? Nemluvily jsme předtím o muzice? Jaká se vám líbí?"

"Huu... to je různý, třeba riot. – Plukovníku?"

"No?"

"Vy jste nikdy neměla ambice vystudovat? Při vaší hlavě a mafiózních stycích?"

"A k čemu? K čemu mám já studovat? Abych v Salvadoru naučila tlupu partyzánů střílet z *Barrett light fifty*? Ne, na to akademii nepotřebuju. Jsem stejná jako Smith; my dva nepatříme do kanclu. Jednou nás v terénu někdo sejme a bude dohráno. Nač je mi West Point? – Riot grrrlls jste říkala? Silně fem, že jo, znám pár těchhle kapel, hrajou něco, co by se dalo nazvat neopunkem. "

Smutně přisvědčila. "Ách jo, zas jsem vytáhla černýho petra. Vy prostě znáte všecko..." posteskla si malomyslně Alexa. "Naměřili vám IQ 160... vaše Dorka se dostala k Airborne, měla osmý shotokanský dan... Jen já ničím nevynikám. – No a co Smith s Valentinem? Ti budou dozajista taky nějakí borci, že?"

"To si pište. Smith byl velitel Delta Force, později šéfoval celému Fort Braggu, kde mimojiný vybíral i vhodný lidi pro práci u zpravodajců. Má krom jiného doktorát z psychologie a v minulosti získal jako šachista snad dva a půl tisíce bodů."

"Tolik??!"

"Jo. Čistě teoreticky by za jistých okolností moh mít velmistrovský titul. Jednou jsem s ním hrála a zdrtil mě jak sklo, slovy básníka řečeno, přestože hraju díky mému tátovi relativně slušně."

"*Relativně slušně*, říkáte, aha... v reálu jak Aljechin, že?, dvacet partií najednou a poslepu. – A Valentino?"

"Lepšího chlapa nenajdeš: byl v Navy SEALs, pak absolvoval námořní akademii, pracoval nějaký čas pro NIA, specialista na všechny druhy boje, zkušený parašutista, superpilot, co přistane s beoingem na střeše činžáku, podle jeho slov... Zapomněla jsem něco? Jo: domluví se, myslím, že říkal... devatenácti jazyky. Mezi jiným i oním jihoafrickým, v němž se při řeči mlaská – *Xhosa* se jmenuje."

Alexa spráskla ruce. "No fajn, teď jste mě dorazila. Jsem evidentně samojediný idiot v *red teamu*. Nemám nic, co bych –"

"Máte. Třeba kuráž, schopnost pozitivně jednat... rychle reagujete... jste chytrá... To přece není málo, nemyslíte?"

Mávla rukou. "To nestačí."

"OK, tak přitvrdím: jste i nejhezčí člen *red týmu*."

Světlovlasá dívka přimhouřila oči, její tváře lehce zrůžověly: "Nóó... ale v soutěži o most sexy bottom bych určitě zůstala daleko za vámi."

"Mmm... to není až tak jistý."

Ministr obrany Benson si rozepjal sako a usedl ke stolu. Prezidentův poradce pro bezpečnost Berck se otočil vpravo na ředitele FBI Connerse. "Děkujeme za spolupráci, kolego. To bude vše."

"Ano, díky," přidal se ministr Benson tak aby, dotyčnému naznačil, že diskuze skončila, že už má odejít.

Connersovi to nedošlo.

"Máte jistě spoustu další práce," ozval se poněkud netrpělivě generál Smith. "Nebudeme vás zdržovat."

Conners toporně vstal. "Ovšemže, pánové... promiňte. Nashledanou."

Berck zvedl telefon: "Služba? Doprovodíte pana Connerse ven."

Ředitel FBI se ve dveřích míjel s jednou z prezidentových asistentek. "Generále?"

"Co je zas, puso?" ozval se Berck velmi příkře.

"Prezident si vás žádá."

"Jo? Tak ať počká. Vemte ho do postele, nebo mu pošlete pro šlapku, to je mi fuk, ale momentálně nemám čas. Řešíme tu problém týkající se bezpečnosti státu, chápete? Tedy věci, která ho beztak nezajímá. Ať si stříhne Summertime, já za ním pak přijdu."

"Vyřídím, generále."

"Vřelý dík, puso." Berck se otočil na ministra obrany. "Tohle není dobrý místo, máme tu všude štěnice, sjedeme výtahem dolů do sklepní zasedačky."

Smith se pousmál: "Stará zásada: nikdy neodstraňuj nalezený odposlech, nebo ho příště dají tam, kde už ho nenajdeš."

"Přesně tak," přisvědčil Berck a vstal. "Takhle máme dobrý přehled o tom, kdo všechno Bíleý dům poslouchá. Mimochodem, není jich málo. – Salón Rady pro bezpečnost je vždycky čistej."

Nevelká, tmavým dřevem obložená místnost, v níž za pár minut seděli, podzemí ani trochu nepřipomínala. Snad jen tichem. Jinak působila naprosto civilně.

"Vše dopadlo na jedničku," promluvil jako první ministr Benson, "předsednictvo *Stovky* může být spokojené."

"Ono taky spokojené je," poznamenal trochu uštěpačně Berck s pohledem upřeným na Smitha. Ten lehce, takřka neznatelně přikývl. "Vše proběhlo podle plánu," navázal. "Jen jsem se musel na okamžik deaktivovat, proto ten půlminutový výpadek obrazu se zvukem, Stuarte, než se Valentino přesvědčil, že Guarez a jeho lidi u sebe nemají mikroelektroniku. Byli čistí. Neměli nic."

Benson vstal. "Bez problémů. – Dá si někdo danielse?"

Oba muži sedící za stolem přisvědčili. Benson nalil tři sklenky a opět usedl. "Co ta nová? D2 se jí říká, že?" zeptal se.

"Jo, D2. – Je velmi inteligentní, schopná, zvládla to, zařadila se," odvětil Smith. "Přestože dostala na nováčka obtížný úkol. Dle mého soudu obstála velmi dobře. O její definitivě jsem ji už informoval. Má propůjčenou servisní kartu s číslem sto osm. Celou věc jsem s vámi nekonzultoval, ale v tomhle případě to snad ani nebylo nutné."

"Samosebou, Johnny, u novejších kádrů máš vždycky volnou ruku," zdůraznil generál Berck. "Všichni jsme rádi, že to s ní vyšlo. Kdyby ne, a tys ji nevzal, museli bychom hledat nějakou další a čím víc lidí vystřídáme, tím větší riziko, že se něco proflákne. Však to znáš."

"Ovšem." Smith usrkl whisky. "Stoprocentně pod kontrolou ji zatím nemáme. To závisí na jejích vazbách na plukovníka Rojanovou. Podobně, jako to bývalo s McNealovou." Smith otáčel třemi prsty sklenkou. "Mám ty dvě poslat ven? Na pár dní? Myslím, že by si to zasloužily. Práce měly víc než dost. Koneckonců, co do vztahů to může naší věci jenom prospět. Víc než týden jim stejně nedám."

"A kam bys je poslal, Johnny?" zeptal se Berck.

"Kam si vyberou."

"To se nám hodí; co Tampa na Floridě?" nadhodil jakoby mimoděk ministr obrany Benson.

Smith zpozorněl. "Ovšem. Vyberou si Tampu, pokud je třeba."

"Je. – Řekni jim, že půjde o maličkost."

"A půjde?"

Benson zavrtěl hlavou. "Kdepak, jde o malér nevídaných rozměrů: v Tampě jsme totiž lokalizovali nedávno skartovaný spis s kódovým označením *Project Parsifal Zero*."

Smith se napřimil. "Cože??! Za jeho skartaci byl zodpovědný jeden z našich nejlepších veteránů Gabriel van Montagu, krycí jméno Harpax, znáte ho! – Tedy... svého času býval jedním z nejlepších."

"Býval je správné slovo. – S jistotou víme, že spis *Parsifal Zero* skartován nebyl, a na detailech už nesejde," poznamenal Berck.

Ministr Benson přisvědčil. "*Parsifala* jsme našli nedaleko základny Mac Dill. Objevil se na monitorech na pouhých pár sekund. Zřejmě ho neopatrně přendávali z odstíněné kovové schrány do trezoru. To bylo naše štěstí, jinak jsme o celé věci vůbec nevěděli. Spis se nachází v bytě jistého důstojníka, který ho nejspíš bude chtít časem zpeněžit. Tenhle nejmenovaný podplukovník působil ještě nedávno v Groom Lake v Nevadě, kde měl v podzemí přístup takřka

do všech míst. Díky právům na úrovni 7 byl několikrát byl i v přímém služebním kontaktu s naším Harpaxem i s *blue teamem* – se specialisty na skladování svrchovaně tajných dokumentů."

"Ano, to všechno dává smysl," Generál Smith si na chvíli zakryl oči. "Přesto si nemyslím, že by právě Harpax zradil. Selhal. To bezesporu." Odmlčel se. "Van Montagu byl se mnou v Koreji, pak i ve Vietnamu při operaci Phoenix, znám ho léta, občas ho úkoluju, jinak dělá povětšinou pro NSA. Nevěřím, že by spis vzal on. Nemá k tomu motivaci."

"Možná nemá," polemizoval Benson, "ale spis si nechal vzít. Mám o něm špatné reference. Všichni, co ho znají, tvrdí, že chlastá. A nejen to; že je z něj kvartální notorik."

"Postarám se o vyřešení situace," řekl tvrdě Smith. "Dám Harpaxovi poslední šanci; když si spis nechal vzít, donese nám ho zpátky. A *červený tým* pošleme za ním do Tamy coby jistění. Pro případ nouze. Jsem ale přesvědčen, že se to tentokrát obejde bez nás."

"Doufejme," přikývl Benson. "Teď se ale, Johne, musíme soustředit na jinou, mnohem důležitější věc. Objevily se totiž další problémy. Tampu máme víceméně pod kontrolou, prodejce spisu sledujeme, zatím nekontaktoval žádného kupce, nemá proč spěchat; je si jistý, že o celé věci nevíme."

"To tedy máme z pekla štěstí," opáčil Smith. "Oč jde s těmi dalšími problémy?"

"Ani se neptej," mávl rukou generál Berck. "Jeden satelitní maják vypadává."

Smith zavrtěl hlavou. "Ještě to! A který?"

"Ten, co je dislokovaný nad Heard Islandem."

"Ale ne...!" Smith rozhodil rukama. "Takže přišlo přesně to, čeho jsme se báli."

"Dá se to tak říct. A ještě k tomu v nejhorší možný čas."

"Je třeba do zařízení nahrát nový program. Provéřit, zda funguje, a sladit frekvence," poznamenal nakysle Benson. "Pochop, teď hrajeme o čas, my ten signál z jihu nemůžeme postrádat, jde o naši bezpečnost!" Benson se odmlčel. "Nemůžu tam poslat mariňáky ani Deltu nebo kohokoliv jiného. Mám v záloze jen *red team*, Johne, ale současně vám to nemůžu dát rozkazem. Zařízení neleží na naší půdě a o ilegalitě celé záležitosti by nepochybovalo ani malé dítě."

"Dva průsery naráz, to nám to jde...!" Berck si zapálil masivní kubánský doutník a zahalil se na okamžik do oblaku kouře. "Nejlíp z nás si žije Dixie," nadnesl. "Žádný starosti, žádná nouze, hraje si džezůvky, vobčas přefikne v úklidový skříni asistentku... jó, jó, zlatej život... už se těším, až budu prezident."

Všichni tři se krátce zasmáli, což poněkud odlehčilo napjatou atmosféru.

"Část z vás by měla pracovat na Shag Islandu, respektive Sail Rocku, ti ostatní na území Antarktidy. Dostanete k dispozici letadlové lodi – mimochodem už je tam prostřednictvím námořního cvičení *Southern Wind* směřujeme – a dáme vám i jakoukoli další techniku, co bude zapotřebí. Plán operace je už připravený."

Smith přikývl.

"Přímo k Shag Islandu se žádná loď nedostane, jsou tam všude skály, mělčina, budete muset použít speciální letoun. Nejlíp Osprey. Valentino ho zná jak své boty, zalítával ho."

"No jistě, věvé dvaadvacítka - Mořský orel," pronesl tiše Smith. "OK, takže nejdřív satelitní maják a pak podle potřeby Tampa."

"Tampu musíme dělat souběžně."

"Ovšem. Pracovat na tom bude diskrétní jednotka z Národní bezpečnosti. Celou akci zajistí ten, co naše problémy z únikem informací způsobil, a to Harpax. Dám mu poslední šanci. Když to neurovná, odepišu ho. Udělal bych to už dávno, kolegové, ale... měl u mě protekci, několikrát jsem ho podržel, nepopírám to. Asi to byla chyba."

"Chápu tě, Johne, ovšem dej pozor, aby Harpax neposlal eventuálně spolu se sebou ke dnu i nás. Dobře víš, co by zveřejnění *Parsifala* znamenalo."

"Velmi výbušný materiál. Tenhle spis neměl být nikdy založen," přisvědčil Smith. "Nemluvě o stejnojmenné konferenci, která se nikdy neměla konat. Ale žádný strach, osobně na celou věc dohlédnu."

"Mohu v tom smyslu informovat i prezidenta?"

"No ovšem. Zajímá se o to?"

"Kupodivu intenzívně. Bohužel. Někdo ho asi navrčel, protože obvykle shání jen bulvární zprávy. Třeba to, s kým spí francouzský prezident. Tentokrát jsem měl ale dojem, že je pro něj *Parsifal* důležitější než šoustání." Berck se zašklebil. "A to už je co říct."

"Detailní informace bych mu nedával. Až věc skončíme, řekneme mu, že byl příslušný spis zničen," navrhl Smith.

Berck přikývl. "Jsem téhož názoru. Prezident by to rozhodně neměl číst. A ani nikdo jiný. Hlavně tuhle věc nesmíme posrat, nebo jsme všichni v hajzlu."

"Od koho to prezident vůbec ví?" zeptal se s nelibostí v hlase Smith.

Bezpečnostní poradce pokrčil rameny. "Těžko říct, máme pár jmen, odposlechy jsme zatím nevyhodnocovali. Zřejmě někdo z těch, co se *Parsifala* před lety účastnili."

"Jo, to je možné. – Bude nutné zbavit se téhle lapálie jednou pro vždy."

"Ano, díky," řekl s ulehčením ministr Benson. "Věděl jsem, že nás nenecháš na holičkách, Johne."

"Jak bych mohl, vždyť jde i o můj krk." Smith dopil svou sklenku a vstal. "Takže začneme vadným majákem: kdy?"

"Nejlíp hned," odvětil armádní generál Berck. "Tady máš cartridge s operačními instrukcemi. Rozkóduješ je běžným způsobem."

12. kapitola

Před washingtonskou restaurací *Phase 1* se rojili lidé s fotoaparáty. Několik novinářských vozů se pokoušelo zaparkovat nedaleko, i když tu pro ně zjevně nebylo místo.

Mezi novináři uvnitř baru byl i Larry Dixon, člen představenstva washingtonského deníku *D.C. Mirror* a jeho někdejší šéfredaktor. Měl štěstí, dostal zprávu o místním incidentu od jednoho ze svých zdrojů jako jeden z prvních, přijel sem tudíž ještě ve chvíli, kdy zde skoro nikdo nebyl. Dostal se tedy bez problémů až k barovým dveřím ladies only klubu, za nimiž se nacházela jedna z nejznámějších modelek světa Wyona Perézová.

Tato ostrovanka tmavé pleti, pověstná svými aférami a skandály, se co chvíli objevovala v bulvárních listech. Zmínky o tom, jak kdesi polila číšníka vínem, urazila prince bůhví které země, fyzicky napadla svou asistentku, či spáchala striptýz v některém z prominentních lokálů, patřily k oblíbeným námětům bulvárních novinářů.

Dnešní incident se pro ně zdál být skutečnou pochoutkou; Wyona Perézová pod vlivem alkoholu a zřejmě i drog, vyvolala konflikt s obsluhou známé sápfické restaurace *Phase 1*, aby poté odvrátila do auta, kde svému šoférovi zcizila revolver ráže 38. Po návratu do baru se úspěšně pokusila sestřelit ze stropu osvětlení. Během několika málo sekund zbyla v baru sama. Zde byla následně personálem uzamčena. Dovnitř se samosebou nikdo ze zaměstnanců neodvážil.

Larry Dixon s fotoaparátem na krku stál s ostatními novináři v neširoké chodbě a přihlížel vyjednávání s osobní asistentkou Perézové Marinou. Tato plnoštíhlá blondýnka se jednak pokoušela komunikovat se svou zaměstnavatelkou přes zavřené dveře, což se jí nedařilo, jednak přemlouvát personál restaurace, aby zatím posečkali s přivoláním policie.

Přestože se v baru nic nedělo, panovala tu napjatá atmosféra; asistentka Marina slibovala nahradit veškerou škodu, ale i přes tento fakt se policejní zásah zdál být neodvratný. Incidentem rozladěnému Jimu Aronovi, vedoucímu baru, docházela rychle trpělivost, přecházel nervózně sem a tam a vybízel Marinu k urychlenému vyřešení situace, což nebylo ani trochu snadné, neboť Wyona Perézová na slovní výzvy své asistentky ani na bušení do dveří nijak nereagovala.

Marina se nakonec rozhodla pro poslední možnost, kterou používala jen výjimečně; a to zavolat na pomoc přítelkyni Wyony Perézové – ženu, kterou neměla vůbec v lásce a na kterou žárlila. Ženu, o níž věděla, že patří k nebezpečné politické mafii, působící ve vládních tajných službách.

Pohled na hodinky Larryho Dixona ujistil, že je osm pryč. Dixon opustil hejno kolegů a kolegyň, aby se velmi pomalu vydal na konec chodby, kde na zdi visel telefonní automat, u něhož si nervózně prohlédávala kapsy asistentka Marina.

"Prosím. Tady. Poslužte si," podal jí několik drobných mincí na telefon.

"Ach... děkuji vám, já už... To je den, vidíte?!"

"Ano, zajisté," přisvědčil Dixon s formálním úsměvem a poodešel diskrétně o pár kroků stranou. Stál však pořád dost blízko na to, aby rozuměl, co asistentka Wyony Perézové do telefonu říká.

"Prosím plukovníka Hoffmanovou," promluvila Marina tiše poté, co vytočila telefonní číslo. "Psáno se dvěma ef a jedním en."

Dixon zpozorněl. Sakra, opravdu říkala *plukovníka Hoffmanovou*, nebo jsem se spletl??!!

Jméno *Hoffmanová* mu kohosi připomnělo. Jistá stejnojmenná údajná novinářka mu před pár lety se zbraní v ruce zcizila důležitý filmový dokument, což ho později stálo křeslo šéfredaktora, poté, co byl obviněn, že dokument velmi výhodně prodal. S touto falešnou Hoffmanovou se po čase ještě jednou setkal. To už se ale jmenovala jinak: Lecher... Lechre... Lechnerová! Jo, to je ono! – Střílela po někom v bance a... vydávala se pak za úřednici. Pokus jeho kolegy Walkera Henshaw zjistit před kamerou její skutečnou totožnost proběhl neúspěšně, neboť byla někým velmi dobře kryta. Dixon tehdy nabyl dojmu, že je členkou spikleneckého centra, a že je dokonce ve spojení s lidmi, co v šedesátých letech spáchali atentát na předsedu vlády Romera.

Byla by to samosebou úžasná náhoda, kdyby šlo o tutěž osobu. Ne, to nemůže být ona! Jistě to není ona!

Larry Dixon, který se ještě před chvílí chystal odejít, rozhodl se nyní zůstat. Počká, co se s tajemnou Hoffmanovou bude dít. Jako bývalý aktivní novinář měl na situace dobrý nos a ten mu teď veleb neodcházet. Kdo ví? Třeba se něco zajímavého udá, i když nepůjde o tu samou Hoffmanovou.

"Smím vzít telefon, plukovníku? Jo? Já to teda беру." Alexa zvedla sluchátko. "Slyším."

"Ústředí – Cerberos – mám na drátě hovor pro plukovníka Hoffmanovou, vezmete si to?"

"Jo, okamžik," řekla Alexa. "Pro vás, plukovníku," zavolala pak a ukázala na ni prstem.

"Slyším," řekla Rojanová do sluchátka. "Kdo volá?"

"Tady Marina, to jsi ty, Vik?"

"Jo, Marino, co je?"

"Průšvih. Jsme v baru Phase na Osmý. Wyona zase zazářila. Je zamčená v baru, má kolt, střílela tu. Nechci, aby ji zatkli, chápeš? Potřebuju se vypařit. Pomůžeš nám?"

Rojanová hlasitě vzdychla. "Trefila někoho?"

"Zatím ne."

"Aspoň to. – OK, Marino, ale jen kvůli Wyoně. Jak to tam vypadá? Myslím lidi."

"Blbě, hejno novinářů."

"To mám radost. Dobře, čekej, objevím se. Čau."

Obratem vytočila krátké telefonní číslo. "Vik. – Johne, potřebuju policejní vůz s osádkou a dvě policejní placky. Teď hned. Má známá je v problémech, musím ji sbalit dřív, než ji zašijou. Je u toho tisk. Nebude ti to vadit?"

"Ale ne, vem si auto. Anebo počkej, pošlu ti někoho ze Státní, mají nejlepší výjezdovku. Identifikuje se jako *Goliath*. Podle telefonního čísla vidím, že jsi doma. Kam to bude?"

"Bar *Phase 1* – Osmá ulici číslo pět dva pět."

"Aha. – Víš co? Vem svý auto a vraž tím směrem, chytanou tě cestou."

"Díky, Johne."

"Není zač. – Perézová?"

"Bohužel."

Rojanová zavěsila. "Poručíku? Jedem, rychle, potřebuju vás! Civil, ale zbraň sebou, pro jistotu!"

"Ano, pane, už letím!"

"Jé, vy máte corvettu?" podivila se dole v garáži Alexa a zaznělo to poněkud naivně.

"Jo, tu taky, patřila Dorce. Na mě je ale moc rychlá. Radši jezdím ve scorpiu: cosworth, má čtyři litry. A není nijak zvlášť nápadný."

"Hmmm, docela žihadlo," poznamenala Alexa hned, jak se vůz rozjel.

"Auto, nebo já?" zeptala se řidička. "To byl vtip," dodala rychle.

"Jo? Škoda, už mám nachystanou odpověď."

"Nechte ji na jindy, nejdřív musíme přivést Wyonu Peréz k nám. Aby vystřízlivěla."

"K nám domů??! Tu modelku?? To ji tak dobře znáte, plukovníku??"

"Wyonu? Líp než svou sestru, poručíku."

"To jsou mi věci! S váma se teda člověk nenudí! – Dovolila bych si poznamenat."

"Dovolení povoleno," řekla Rojanová klidně a přidala plyn. Vůz prudce vyrazil. "Znám se s Wyonou šest let. Poznala jsem ji díky Dorce. V Evropě, v Bonnu."

"Poldové, plukovníku! Blikaj! Uberte! Moc to kalíte!"

"Jen klid, poručíku, to jsou naši."

"Jací naši zas??"

Řidička zastavila těsně za policejním vozem. Jeden z policistů vystoupil. "Tao?" zeptal se.

"To jsem já."

"OK – Goliath – *pozdravuje vás pan Smith* – mám rozkaz řídit se vašimi rozkazy."

"Rozkazy později." Ukázala na Alexu. "Zora."

"Zdravím," řekl policista vlídně, leč bez výrazného zájmu. "Blikačka na střechu vozu a vaše placky," dodal pak a podal oběma ženám policejní odznaky. "Poručík Horowitzová, seržantka Lauretová. Jo, místní poldové byli uvědoměni, aby se vám tam náhodou nenamontovali."

"Skvělé," konstatovala Rojanová spokojeně.

Larry Dixon spolu s asistentkou Marinou se přesunuli od telefonního automatu zpět ke dveřím vedoucím do baru.

"Bude devět hodin, policie si dává na čas," hučelo to nespokojeně z novinářských řad.

"Volala jsem jim, budou tu brzo," lhala nepřiliš přesvědčivě vystresovaná Marina. "Jistě mají na práci i důležitější věci, než jednu opilou manekýnu."

Dixon se jí zkoumavě zahleděl do očí. Uhnula pohledem.

Naklonil se k ní. "Komu jste předtím vlastně volala? Policii ne, vím to."

Světlovlasá žena vytřeštila oči. Došlo jí, že ji Larry Dixon pravděpodobně zaslechl. Dala si ukazovák nenápadně před ústa. "Pst! Prosím!" zašeptala.

Dixon se kousl do rtu, zavřel oči a krátce přikývl. Jó, jó, náhoda je někdy holt prevít, že, pomyslel si škodolibě. Jestli jde opravdu o *jeho* Hoffmanovou, pak jí bůh pomáhej, čeká tu nejmíň třicet novinářů a ty bude falešná policistka z Pentagonu velmi zajímavá. Dixon se pousmál, teď bude mít možná konečně šanci revanšovat se jí. Pohodlně se opřel zády o zeď.

Za dalších pět minut se davem novinářů prodraly dvě ženy s policejními odznaky v rukou. Následoval je uniformovaný policista.

"Nechte nás projít. Jsem poručík Horowitzová. Uvolněte mi cestu. – Kde je ta žena, co nám volala?"

"Tady," řekla Marina a zvedla ruku jako školačka v lavici. "Já volala."

"Vy jste kdo?" zeptala se Rojanová, jakoby Marinu nikdy neviděla.

"Osobní asistentka Wyony Peréz."

"Dobře. – A slečna Perézová se nachází kde?"

"Tam, zamčená, v lokále. "

"Zbraň má u sebe?"

"Bohužel ano."

V ten moment si Rojanová vyměnila pohled s Larry Dixonem, stojícím nedaleko. Poznala ho okamžitě. On ji rovněž. Potměšile jí zamával.

Než stačil cokoli říct, promluvila opět Rojanová: "Chci, aby u celé věci byl někdo od novin."

V davu to zašumělo zájmem.

"Ne, ne, ne, dámy a pánové, zůstaňte stát," zaprotestovala falešná policistka radikálně. "Někdo re-no-mo-va-ný. Nechceme zítra v médiích najít kovbojku se slečnou Peréz v hlavní roli. Ne, ne, pane, vy ne, a už vůbec ne televizní kamera, je mi líto, mám své rozkazy." Otočila se na prošedivělého Dixona. "Co vy, pane? Vás myslím znám, jste šéfredaktor Washington Post, nemýlím-li se?"

"Já...??! Nikoliv, jen bývalý, z D.C. Mirroru! To vy přece dobře –"

"Jistě, jistě, D.C. Mirror, už si vzpomínám, výborně, tak půjdete s námi vy, když nejste proti." Ukázala na Marinu. "Máte klíče od baru, nebo kdo?"

"To já, jsem zdejší vedoucí, jmenuji se Jim Aron, spravuji tenhle podnik," ozval se mladší štíhlý muž v barmanském úboru.

"Výborně, pane vedoucí, odemkněte nám. A vy, strážníku, zavřete a nikoho nepouštějte dovnitř. Pak na vás zaklepu."

"Rozkaz."

"Počkejte! Za prvé s vámi nikam nepůjdu," zaprotestoval tiše pobledlý Larry Dixon. "A za druhé, vy přece nejste žádná –!"

Rojanová mu věnovala krátký, studený pohled.

Vypadá stejně jako dřív, pomyslel si Dixon, tvář bez výrazu, jako had, nedá se odhadnout, kdy člověka uštkne.

"Pojďte prosím se mnou," přikázala mu. To už k němu přistoupil i uniformovaný policista, aby ho pootevřenými dveřmi doslova vstrčil do baru.

Dixon udělal rychle čelem vzad ve snaze dostat se zpět na chodbu. Namísto toho hleděl do tváře hezké blondýnky, tisknoucí mu k nosu hlaveň automatické pistole.

Ozvalo se zamykání.

Dixon se otočil zpět od Alexy, přičemž rozhodil beznadějně rukama. "Co se mnou chcete udělat?" otázal se stísněným hlasem.

"Okamžik, pane šéfredaktore, hned se k vám dostanu." Rojanová přistoupila ke stolu, na němž ležela v podivné pozici světoznámá modelka Wyona Perézová, aby z něj vzala revolver. "Pomůžete nám, pane Dixone."

"Já??!! A proč bych to dělal??"

"Právě proto, že u mě máte dluh. Ten vám teď ráda splatím. Ostatně, vy dva s panem Henshaw jste mi posledně dali taky pěkně zabrat. Kdo má sakra vědět, zda letiště Tegel leží na jih nebo na sever od Pankowa?!"

Novinář se ušklíbl. "Zasloužila jste si lekci, slečno Lechnerová, tehdy jste se přeci tak jmenovala, nebo ne? – Jaký dluh máte na mysli?"

Neodpověděla. "Omlouvám se za zbraň mé kolegyně, pane Dixone, ale nemůžu vás nechat odejít. To prostě nemůžu. Prozradil byste nás. Už jste to skoro udělal."

"Pište si, že ano!"

"O to my ale nestojíme. Jen o vaši pomoc. Pomůžete nám. Pomůžete nám dostat Wyonu do bezpečí."

"Já?? Znělo to jako rozkaz! Já ale nespádám pod vaše velení!"

"Nešlo o rozkaz, nýbrž o prosbu, pane Dixone. Zajímáte se přece o spiknutí. Díky spekulacím na toto téma vás odstranili ze šéfredaktorské židle, ne?"

"Ne oni, ale vy jste mě odstranili! A mám-li být konkrétní, za celou věc můžete přímo vy osobně!"

"Správně. No a vy teď máte konečně příležitost se takového spiknutí sám zúčastnit. Konec spekulacím, teď nastupuje realita, v níž už nejste vy sám oběť, nýbrž spolutvůrce. Novinář s dobrodružnou povahou by něco takového neměl odmítat. Co vy na to, pane Dixone?"

Oslovený se zamyslel. "Já na to to, že vám nevěřím ani slovo, milá slečno Hoffmanová, Lechnerová, Rojanová, nebo Horowitzová, či jak se vlastně jmenujete. Máváte mi před nosem pistolí a klidně mě střelíte do zad, když budete muset. Jako posledně."

Alexa, sledující mlčky tento dialog, zavrtěla hlavou. "Ne pistolí. Wyoniným revolverem," zamumlala si pro sebe.

"Tehdy jsem měla rozkaz vzít vám onen film," vysvětlovala Rojanová, "a vy jste mi dělal potíže. Neměla jsem na výběr. A navíc, šlo jen škrábnutí na noze. Dnes můžete být bez obav, pane Dixone, nejsem tu služebně. Je to má soukromá akce, tak řečeno."

"Mám z vás strach, slečno Hoffmanová, víte?" Mávl okázale rukou. "Oprávněně. Nevěřím vám. Jste příliš nebezpečná. Vrátím se radši k ostatním."

"To nemohu dovolit, pane Dixone. – Co za vaši pomoc a mlčení chcete? Dám vám cokoli, oč si řeknete. To je lákavá nabídka, ne?"

Nevěřicně se pousmál. "Cokoliv, říkáte?"

"Ovšem. Vyjma sexu a top secret informací, samozřejmě."

Starý novinář zaváhal. V kalných očích mu zajiskřilo. "Chtěl bych interview. S ní, s Wyonou

Peréz." Ukázal palcem na zhroucenou postavu, spící v bizarní pozici na stole. "Část otisknu v našich novinách, část odvysílá můj kolega Henshaw v jeho Channel Eleven-Television."

Rojanová chvíli mlčela. "Platí. Máte ho mít."

"Chci to od ní. A písemně."

"OK," souhlasila znovu. "Vzbudím ji. Vy sežeňte papír a tužku. – Zora?"

"Ano, pane?" ozvala se Alexa. "Zavolejte Goliathe. Nebo ne, dej to sem, zavolám ho sama. Vy vzbudíte Wyonu."

Dívka podala nadřícené kapesní vysílačku.

"Goliath? – Tao."

"Goliath slyší. Jaké jsou rozkazy?"

"Dejte klíč od sálu asistentce Marině, až vypadneme, bude to muset ustát sama. Pak předjedte za roh s policejním vozem. Počkejte na nás, vylezeme oknem. Váš kolega necht' přeparkuje můj vůz."

"Goliath rozumí. Konec."

Larry Dixon celé věci se zájmem přihlížel. "Na tohle tedy jen tak nezapomenu," řekl. "Pokud mě ovšem někde nevyhodíte za jízdy z vozu s prostřelenou hlavou."

"Nejsme v laciné bondovce, pane šéfredaktore. Navíc... známe se tak dlouho, že jsme takřka staří přátelé. Nemám důvod ublížit vám. Ani rozkaz k něčemu takovému."

"Přátelé??" opáčil překvapeně starý novinář. "Máte dojem? Dá se vůbec přátelit s někým, kdo se chová jak... písečná zmije? Mé názory na přátelství jsou zřejmě poněkud staromódní."

"Má pozvracené šaty," ohlásila Alexa. "A nechce se probrat."

"Jo, smrdí jak psi kšíry. – Ta se zas zřídila. – Wyono vstaň!! Dělej!! Ať vypadnem!!" Rojanová uchopila modelku za obě ruce a trásla s ní tak dlouho, dokud neprocitla.

"Co chceš, Marinooo? Běž do pryč! Nech mě spáát!"

"Wyono, hni se, my tě odtud neponesem!"

Modelka tmavé pleti otevřela jedno oko. "Viktorkooo-drahouškuuu, to si ty...?? Kde se tu bereš?? Pooooď ke mně!" Rozpřáhla obě ruce. "Chci tě lííííbat..."

"Vy dvě se znáte??" zeptal se překvapeně Larry Dixon.

"Velmi důvěrně," odvětila Rojanová, poté co pleskla Wyonu přes ruku. "Neblbni s objímáním! – Zora, pomoz jí na nohy! Pane Dixone, běžte k oknu a zkontrolujte, zda je policejní vůz na místě."

Novinář se bez protestu vydal na příslušné místo. "Ano, stojí tam."

"OK."

"Kdo je ta holčina s hezkým zadkem?" zašvitořila opile Wyona Peréz. "Ta by stála za hřích..."

"Dora dvě," odsekla Rojanová a hned nato řekla: "Wyono, ten koks tě brzo zničí, spolu s chlastem, a bude tě škoda."

"No jó, tak se už nezlob drahoušku... přepískla jsem to... sorráč..." Zahihňala se přihlouple.

"Neříkej mi *drahoušku*, nesnáším to. – Pane Dixone? Máte ten papír?"

"Bohužel u sebe žádný nemám, slečno Hoffmanová," odvětil Larry Dixon, přičemž použil jméno, které mu bylo nejznámější.

"Chyba, novinář má mít vždycky papír. Aby měl nač psát. – Nevadí, vemte jídelní lístek a napište smlouvu na jeho rub. Wyona vám to pak podepíše."

Modelka se protáhla, až ji v kloubech zapraskalo. "Já nic podpisovat neci. Mám žííížeň. Dáme si panáka, Viktorko, ju?"

"Ještě nemáš dost? Sotva se držíš na nohou! Wyono, jak se můžeš takhle zlít? Jak čuně? Až poblješ sama sebe?!"

"Jáá nevím... pili jsme vizoura, nó... Nemáš snížek, Viiiik, nou? Nou snou? Nou, nou?"

"Drogy, Wyono – s tím na mě nechod'!"

"Oukej... ale ani sexík by nebyl marný... chceš mi to udělat, ju? Pooooď... pudem vedle! Už jsme spolu dlouho nebyly..."

"Přestaň! No tak! Nešahej na mě, sakra!" Pleskla razantně ruku deroucí se pod její sako.

"Ách jo, ty jsi tak přísná... jak na cizí... a já mám takou chuť na lízátko... Nezájem?? Ehhh... co že mám zas podepsat? Kubánce?"

"O tom sakra nemluv!"

"Oukeeej..."

"Podepiš smlouvu tady s pane Dixone. Poskytněš mu interview."

"Nenéééé, to nejde, milánku! Jéééé, to já nesmím!" Začala si cucat malíček levé ruky s výrazem dítěte očekávajícího trest.

"Podepíšeš, Wyono, a neštvi mě, nebo tě nechám napospas chlapům z bulváru. A poldům. Střílelas tu, pamatuješ? Navíc přijdeš o můj přátelství. Nechci tě už vidět. A ani tě nebudu tahat z průserů. Už nikdy."

"Jéééžiš... jindy bys mě už dávno pomuchlala... co to s tebou dneska je, Viktorkoo? A kdo ti vozil lidi do Havany, e? Wyonka, vid'?"

"O tom se já nebavím, to nebyla má věc. Jestli tě úkolovala *firma*, určitě ne zadarmo."

"No jó... s tím přišla dycky Dorka, dělala tehdy spojku od... psssst!, od samotného šéfa... tohoo, nó...! Síajej! Fáákt!"

"Drž hubu o *firmě*, Wyono, a podepiš. Jinak jsi v problémech."

Modelka dopadla na židli a opřela si hlavu dlaní. "Jsem tak unavená, lidičkové... já jsem tak znavena... Kdeže to mám podepsat, pane drahý? Tady? Nu což... Vy jste fotograf? Známy? Ju? – Novinář! Ááá-ha! Odkud?? *Z D.C. Mirror*? Puuuuu...? To nezní moc bulvárně. Seriózní deník? Tó jo. Tuó jo."

"Děkuji moc, slečno Perézová, zítra se na vás budu těšit," řekl spokojeně Larry Dixon.

"A jaký je honorář?" zeptala se modelka s očima doširoka rozevřenýma.

"Wyono! To interview poskytněš bez honoráře," houkla na ni Rojanová.

"Né, né, nééé, a zas nééé, lidičkové dobří, to nejde! Podle smlouvy –"

"Ty jsi smlouva, Wyono! Zadarmo jsem řekla."

"Huuuuuh, tak jo, drahoušku... když chceš... ty jsi dnes tak zlá... A já se taky zlobím. Žádný sexík. Nelížu. Nikomu nedám. Tak!"

"Jsem zlá, protože mě štveš, Wyono, setrvale. Mám tě ráda a ty mi to oplácíš samými seký. Nepřej si vidět, co by řekla Dorka, kdyby ještě žila. A vstávej, jdeme! – Zora, otevři okno a vylez ven. Přiveď Goliathe, aby nám s ní pomoh, sama na chodník nesleze. Koukej přitom okolo, zda se tam nemotá někdo s foťákem."

"Nemotá," nahlásila za chvíli dívka, "všichni čekaj z druhý straně u vchodu. Choděj tu ale civilové."

"Co je mi do nich. – Pane Dixone, vy a já spustíme Wyonu dolů. Je to metr a půl, to snad zvládnem."

Oba vozy zamířily po I-395 směrem na Arlington. Larry Dixon sedící v druhém voze vedle řidičky se celou cestu ustaraně rozhlížel, v očekávání čehosi zlého. Nic zlého se mu však k jeho vlastnímu překvapení nestalo.

Jízda skončila po zhruba patnácti minutách na Clarendon Boulevard, nedaleko zastávky metra Court House, jak bylo předem domluveno.

"Trochu jsem si oddechl, že jsou pryč tamti dva svalovci, ti policajti, nebo kdo to byl," poznamenal Dixon.

"Za prvé: byli to národ'áci, a za druhý, opravdu se nás nemusíte bát," řekla na to Rojanová. "Alespoň dnes ne," dodala s nepředstíraným úsměvem.

"Možná, ale u vás jeden neví."

"Chápu, písečná zmije, docela dobře jste mě vystihl. A děkuju vám za spolupráci, pane Dixone, moc jste nám pomohl. Jo, ještě něco: byla bych ráda, kdybyste si náš dnešní výlet nechal pro sebe. Zejména Wyoniny žvásty o Kubě. Ano?"

"Pokusím se," řekl novinář. "Uvidím vás zítra?"

"Samozřejmě. Víte přece, že držím slovo."

"To právě nevím," namítl Dixon. "Vím jen, že není radno vaše slova podceňovat."

Usmála se. "Řekl jste to samé co já. Jen jste to jinak formuloval." Napřáhla pravici. "Ráda bych vás odvezla až domů, ale je dost pozdě a my máme na krku toho spáče, takže budete muset jet metrem."

Váhavě stiskl podávanou ruku. "Nepočítal jsem, že mě dopravíte až domů. A nevadilo by vám, kdybych si vzal taxi?"

"Ne, proč?"

"No, jestli to není v rozporu s nějakým... vaším... ehm... plánem. Vydáváte pořád rozkazy..."

"Promiňte, pane Dixone, jsem zelený mozek, znáte to. Samosebou můžete jet taxíkem, nebo jít

pěšky, co vám libo. Zítra se uvidíme. Zavolám vám asi tak v deset. Pak k vám přivezeme Wyonu na rozhovor. O podmínkách se ještě dohodneme."

"K nám do redakce ne, radši do televize k Walovi Henshaw, ještě dnes ho budu informovat."

"Výborně, jak si přejete, pane šéfredaktore. Domluvíme se zítra, nashle."

Larry Dixon zamyšleně sledoval odjíždějící cosworth. Událostmi byl natolik překvapen, že si všechna fakta dnešního dne ještě nestačil utřídit. Celé se to vyvinulo zcela jinak, než očekával. Nejen, že tajemnou Hoffmanovou neprozradil, dokonce jí pomohl unést slavnou modelku z dosahu svých mediálních kolegů! Co k tomu dodat...?

Čím tedy, taxíkem? Asi ne.

Pomaloučku zamířil ke vchodu do metra.

Wyona Perézová ve vaně usnula, což se ostatně dalo čekat. Ještě před tím zkoušela vyfukovat z pěny do koupele bublinky, a když jí to nešlo, zkoumala, zda se její diamantové náušnice udrží na hladině. Měla znovu neúspěch a při lovení náušnic z hlubin vany se notně nalokala vody ochucené pěnou do koupele. Chvilí prskala, brumlala cosi, poté ji přemohl spánek.

Rojanová mezitím přeprala v umyvadle její luxusní fialové šaty a pověsila je na šňůru nad vanou, jako by šlo o obyčejné ponožky.

"Poručík?" houkla do předsíně.

"Jo?"

"Pojďte sem, vytáhneme ji a osušíme."

"OK. – Mám pro ni to triko, jak jste chtěla. A pyžamové gaťky."

"Ty ne, jen triko, ona spí bez kalhot."

"Dole bez, fakt?? No dobře, plukovníku, když je to tak..."

Wyona se chvílemi částečně probírala, aniž by přesně věděla, co se s ní děje. "Jak si vůbec... jak si vůbec opovažujete svléci mě donaha?! Nepřeháníte ty osobní prohlídky, pánové? Na letišti? Buuu-du si na vás... stě – žo – vat. To – hle je! Policejní zvuůle! Mí právníci vás – to se mi může stát – jen v Belgii – Ihned – mi vraťte můj pas a šperky!"

"Wyono, spi radši, jo, a nebulákej tu," ozvala se Rojanová nevrle. "Máme s tebou už tak dost práce."

Modelka pootevřela jedno oko, promluvila z polospánku: "To si ty, ta... nová vizá... žistka? Mně... dal někdo špatnej telefon, brouku, number nine, víš...?! Mám... čtyry hodiny zpoždění... Je v tom pořád větší binec a... to mi se-re. – Omyl... vážení... to já nevím. – Hele, kočko, tvůj pěknej zadek já znám... už jsem ho jednou... šoustala. – No tak jo, ale... nejdřív ti pokouřím... prsty, ju...? – At'... mi pošlou pizzu na po-ko-j, pane vrátný..."

Rojanová mávla nad nesouvislými, v polospánku pronášenými větami rukou. "Ta ženská je dočista mimo. – Poručík, odneste nejdřív její diamantové náušnice ke mně, ať náhodou někam nezapadnou. Ty krámy musely stát přes půl milionu."

"Jsou krásný, že?"

"Krásně vyhozený prachy, poručíku."

"Když na to má..."

"No právě." Rojanová přešla do ložnice. "Počkejte ještě, poručíku, musím nám rozestlat."

"Nám?? Jak nám?"

"No nám. Má postel se dá roztáhnout. Pak do ní v pohodě vlezou tři lidi."

"Kerý tři lidi?"

"Ježíš, co je tohle za otázky? My přece, kdo jiný? Wyona je zvykla spát s oblohou. U ní jde o standard – slušnost hostitelek, tak řečeno."

"No ale – vy chcete – s ní –! A co já??" Obrátila obě dlaně vzhůru.

"Vy nechcete? Vadí vám snad, že není bílá? To mi radši neříkejte!"

"To ne, plukovníku, je dokonale krásná, ale proč –?"

"Jaký proč, sakra?! Kolikrát za život budete v posteli se slavnou Wyonou Peréz, e??"

"Mockrát asi ne."

"Hm. – Heleď, Alexo, když se chceš separovat, tak se pro mě za mě separuj, ovšem k vybudování naší společné minulosti tím nepřispěješ."

"K vybudování... čehože?? – Rozumíš, Vik, já pořád nevím, oč ti teď jde. Je to rozkaz?"

Rojanová mávla rukou. "Běž prosím tě do háje! Jaký rozkaz?! Prání to je."

"Ach – no – a co když se probere, plukovníku, co pak? Mlela před tím něco o zadcích. Co když po mně – vyjede!"

"Vám by to vadilo??"

"Ssss... já – nemám žádný zkušenosti v tomhle oboru, plukovníku! Z milování mám hrůzu – komplexy! Já to neumím! Jsem – pfff – takřka panna! Teoreticky. Nemůžu jen tak z fleku – ffffff – skočit do postele s tak protřelou holkou! Tři roky jsem to s nikým – ne tó! A předtím jen párkrát – jenom takový šmrdlání se stejně nezkušenejma buchtama po tanci na umývárně a – bu –! Bluu –! Bllllll –!! No prosím, už se mi zas zvedá žaludek!"

"Vy máte strach, poručíku?? Co jste to zač, sakra-člověče, při vašich vnadách?! Jedna z nejhezčích žen světa je u vás doma a vy máte komplexy! Teoretická panna! Ježíšikriste, co to je??" Rojanová hodila po mladší kolegyni zlobným pohledem. "Víte co? Pomozte mi s ní z vany a běžte pak k sobě. K ničemu vás nenutím. To je to poslední, nač mám chuť. Myslela jsem, že my dvě jsme tým. Asi jsem se spletla. Dora na vašem místě by nezaváhala. Měla Wyonu moc ráda. Vlastně mě s ní původně seznámila. To je ta společná minulost, o níž jsem prve mluvila. Na tu se nezapomíná."

"Chápu, plukovníku."

"Muu-u-uuuu... kam mě to nesou...?" brumlala zpěvně Wyona, aniž by otevřela oči. "Kde je má služka...? Kde je má Mariína?? Kde je Marina huáána...??! – Vzbud'-tě mě, lidičkové... dobří... až budu v Paříži... ju...? Já v létadle dycky spinkám..."

"Ale ne, Alexo, nic's nepochopila. Heleď, Wyona je ke svým přátelům pohostinná a totéž vyžaduje od nich. Mezi standardem, co má za běžný, je i společná postel. Patří to u ní zkrátka k bontonu. Přátelství s ní prostě takhle funguje. Přes postel. Když s tím máš problém a nechceš se stát její přítelkyní, nemusíš, nikdo tě nenutí. Každá jiná by to uvítala jako privilegium. Uvědom si, že Wyona je super VIP a stále ještě covergirl číslo jedna. A jako taková nezmění své zvyky jenom kvůli tvým postelovým komplexům, to je ti doufám jasný."

"Tak se, Vik, nezlob, já –"

"Víte co, poručíku, nechte to plavat." Rojanová ulehla na rozloženou postel vedle slavné fotomodelky, u níž nebylo momentálně jasné, zda je při vědomí. "Zhasněte, až budete odcházet."

"Hned, plukovníku, nebo stačí až půjdu z koupelny?"

"Až pak stačí."

Alkoholem a drogami omámená Perézová se mezitím na okamžik vzpamatovala, aby se pokusila o zřejmě erotický manévr, totiž zalehnout svou hostitelku. V jejím stavu to však nebylo uskutečnitelné, a tak za okamžik svého marného snažení zanechala. Zabroukala cosi neurčitěho, převalila se na bok, aby se definitivně pohroužila do hlubokého spánku.

Alexa vzápětí vyšla z koupelny. "Nebudu trhat partu, rozhodla jsem se – zůstat. Když teda – no jak jste prv říkala – o tý společný minulosti – kam si mám lehnout?"

"Chcete zůstat? Jo?? No fajn! Vlezte si z druhé strany za Wyonu."

"OK," řekla Alexa nejistě. "A co mám – dělat dál?"

"Co chcete, asi nic, Wyona právě ztvrdla, tak se k ní přitulte, pokud chcete, já to tedy rozhodně udělám, abych z toho taky něco měla, vy nemusíte, a spěte. – Dobrou noc."

"Dobrou, plukovníku. – Pardon, to byla vaše ruka, že...?"

"Žádný problém, poručíku."

13. kapitola

Lea Sungová, stále ještě ochromená nadějí na záchranu, lépe řečeno strachem, že její poslední šance ztroskotá, se stále nemohla odhodlat k činu, přestože věděla, že to, co uskutečnit hodlá, uskutečnit prostě musí. Když ne, musí tu za živa shnit; počkat, až ji Tarchetti jako nepotřebnou

utopí v moři. Ne, k tomu nesmí dojít! Musí se o něco pokusit! Hned teď! Dřív, než se ten zatracený chlap vrátí! I onen dlouhý řetěz je krátký na to, aby se dostala až ke stolu s telefonem, když ale zalehne na zem – přitáhne si stůl rukou.

Položila se na zašlapaný odřený kovral a před očima se jí roztančily barevné kruhy. Její fyzická kondice jde rapidně dolů. Za hlubokého dýchání natáhla ruku co nejdál vpřed. Tarchettiho stůl má teď na dosah! S obtížemi se vyškrabala zpět na nohy a málem přitom upadla; asi má nízký tlak.

Zvedla sluchátko telefonu. Jak na státní linku? Bývá to přes nulu, nebo jedničku. Nakonec se rozhodla začít s devítkou. Ozval se tón. Díkybohu! Pohlédla plaše ke dveřím. Jen aby se ten bastard nevrátil!! Má tu někde tužku?? Tady!

Vytočila číslo informací; to si náhodou pamatovala z nedávné doby, kdy sháněla tělocvičnu Results Gym. "Haló? – Ano? Dejte mi číslo na Pentagon. Jo, poslouchám. – 703 571 3343 – Mám to, díky! Díky!!" Načmárala číslo na vnitřní stranu časopisu ležícího na Tarchettiho stole a příslušný kus papíru odtrhla. Skryla ho ve své dlani. Pak naprosto zpanikařila. Hodila sebou na zem, na břicho, aby dostrkala stůl do původní polohy. Poté se co nejrychleji vrátila do svého kumbálu. Byla zadýchaná, se silami u konce, srdce jí tlouklo jak o závod, ale dokázala to! Nadějí na osvobození se třásla po celém těle.

Už příští středu! Zkusí to hned příští středu! Mohlo by to vyjít! Ne: *musí* to vyjít!!!

Generál Smith se uvelebil v křesle.

"Něco k pití?" zeptala se ho plukovník Rojanová.

"Ne, nic."

"A ty, Valentino?"

"Pivo v plechu, jestli je."

"Máme ho v lednici, skočím pro ně," nabídla se ochotně Alexa.

"Jak proběhla záchrana slečny Peréz?" zeptal se s nepatrným cynizmem v hlase Smith, hned po jejím návratu.

"Vše OK, Johne, moc jsi nám pomohl," odvětila Rojanová.

"To mě těší," odvětil Smith a natáhl si pohodlně nohy před sebe. "Mám pro vás ještě další příjemnou věc. Poslední dobou bylo dost práce, a proto vás *Stovka* pošle na pár dní odpočívat. Co vy na to? Můžete si vybrat, kam budete chtít."

"To je skvělé," řekla nato Rojanová s pohledem upřeným na svou podřízenou.

"Já myslím," promluvil generál Felke, "že Tampa na Floridě by vám mohla sedět."

Smith mlčky přikývl. "Zrovna jsem to chtěl navrhnout."

"Když už je o tom řeč, já bych si vybrala –"

Rojanová svou mladší kolegyni gestem ruky umlčela. "Co byste řekla Tampě, poručík?"

"Achhh... nó... když už vybrat, tak –"

"Tampa, poručíku!" houkla Rojanová tvrdě.

"Nooo... to by asi opravdu nebylo zlé," ozvalo se rezignovaně.

"Jsme domluveni, skvělé." Smith se protáhl. "Můžete si oddechnout a v průběhu dní vás možná zkontaktuje jistá osoba. Není to ale jisté. Jen kdyby byla v nesnázích. Eventuálně. Identifikuje se jako *Melissa*. Obvyklé heslo: *pozdravuje vás pan Smith*. Pokud vás *Melissa* požádá o pomoc, pomůžete jí. Toť vše. Pobyť v Tampě potrvá týden. Týden u moře. Využijte ho k relaxaci."

Alexa vydala neurčitý zvuk. Hned poté se Felkemu v kapse rozhoukal komunikátor. Mrkl na displej. "A je to tu, Johnny, máš hned volat Bersona. Kód tři, frekvence nula vosum."

"Jo. Na to musím dolů do auta," oznámil generálporučík Smith a kvapně odešel.

"Děje se něco, Valentino?"

"Obávám se že jo, Vik."

"Práce?" zeptala se se zájmem Alexa.

"Jak zavolali, moc bych s Floridou pro nejbližší dni nepočítal. Spíš naopak."

"Jak to naopak?"

"Vzpomínáš? Onehdy, to ještě žila Dora, jsem vám řekl, že vám Johnny koupil lístek do Země královny Maud."

"Jo, pamatuju se dobře, bylo to v zoologický, chtěly jsme s Dorkou dovolenou a furt to nešlo. Dohodly jsme se, že přelezem plot, že zkrátka zdrhnem. Pak ses tam zničehonic ukázal ty. Odposlouchávali jste nás tehdy."

"Odposloucháváme vás furt, vždyť víš."

"Královna Maud?" podivila se Alexa. "To je nějaká ledárna, ne?"

Felke svažtil čelo. "Přesně tak, D2: Antarktis."

"No a co my s tím vším?" chtěla vědět Rojanová.

"On ti to řekne Johnny sám. Čekalo se na jednání co s Klokany. Už se asi dohodli, jak je vyšachovat."

"Vyšachovat?"

"Jo. Odstínit satelity a všechny ty krávoviny týkající se jihu a Marine Reserve."

"Nechápu."

Felke mávl rukou. "Počkej si na Johnnyho, já jsem v tomhle taky jenom pěšák. Jede to na nejvyšší úrovni. Já do toho nemám co kecat."

"Brigádní generál z Rady pro bezpečnost a pěšák?" podivila se Alexa.

Felke pokrčil rameny. "Těžko k uvěření, D2, že, ale někdy to tak holt je."

"Ty máš ve *Stovce* číslo šest, ne, Valentino?"

"Správně."

"To je astronomicky vysoký."

"Jak pro koho, D2, jak pro koho. Pro tebe snad, ne tak pro Johnnyho, Bercka a Bensona. Tihle s čísly 4 až 2 rozhodně žádní pěšáci nejsou. My ostatní jo. My, co plníme jejich rozkazy."

"Hm..."

"Uvědom si, D2," pokračoval Felke, "že výkonnou moc *Stovky* teď řídí pouze tři lidi: dva sedí v kanclu, třetí je operativec: Benson a Berck, plus Smith. Ostatní se sice tváří důležitě, ale ve skutečnosti můžou akorát tak prd. Třeba současný ústřední zpravodajský ředitel, ten co přišel po Bensonovi, respektive Hewittovi, toho už dnes prakticky k ničemu nepustí. A to má kartu No.7! Může leda tak ukazovat školním výpravám jejich hafany z canine corps a nostalgicky se slzou v oku vyprávět o starých dobrých mušketýrských časech, kdy *bratrstvo* bývalo tím, čím nejspíš už nikdy nebude."

Alexa kvitovala předešlou nepříliš lichotivou charakteristiku přikývnutím. "Zajímavý. A co NSA s prezidentem?"

"Národáci? Hohohó! Pokud tě tohle zajímá, tak ti jsou drženi hezky zkrátka, aby nezlobili. Jejich ředitel dostal v *Committee* číslo dvanáct. Tudle Vik ho tudíž, když přijde na lámání chleba, postaví v pohodě do latí. A nový šéf Bílého domu? Náš Dixie s dlouhým klarinetem? Ten má sice v organizaci formálně *jedničku*, ale v realu toho ví tolik co myšák Mickey. Je odkázán na to, co mu vládnoucí triumvirát poví. Což je většinou účelový minimum. Obecně se dá říct, že se spousta lidí a politických skupin snaží mít mocenský vliv, ale jen velmi málo z nich ten vliv skutečně má."

"Mhm..." řekla zamyšleně Alexa. "Dík za výklad, Valentino, už to začínám chápat. – A kdože má ve *Stovce* číslo 5?" zeptala se náhle. "Ředitel FBI?"

Felke udělal překvapené gesto směrem k Rojanové. "Hele, vidíš ji? Je fakt mazanej, ten tvůj blondátej poručík. Federál Connors? Pf! S tím se nikdo nebaví. A Pětka rezerva. Dlouhodobě neobsazená. Osobně bych řek, že záměrně; aby jim někdo nežádoucí nekecal do rozhodování. Nejspíš ji schovávají tuhle pro Vik."

"Neblázni, Valentino, já a pětka? Nikdy!"

"Jen nech na hlavě, plukovníčku! Jako bys nevěděla, v jak velký přízni jsi u těch nejvyšších. Vyšvihla ses v *Committee* za pár let na desítku. Je ti jedenatřicet a už jsi svůj vlastní pomník. Měla bys slyšet triumvirát, když spolu o tobě mluví."

Rojanová pokrčila rameny, přičemž se zatvářila nesouhlasně. Věděla však, že předešlá slova jejího kolegy budou nejspíš pravdivá.

Felke se otočil k Alexe: "Mrkáš na drát, D2, kam až ses dostala, co?"

"Upřímně, fakt mrkám, Valentino, něco podobného bych ani ve snu nečekala."

"Mělas holt kliku, že si tě Johnny vybral. Když se ho budeš držet, to znamená i tady Vik, nemůžeš prohrát. Mohla by ses eventuálně držet i mě, ale to ty asi nebudeš chtít, co? Tudle plukovník je pro tenhle účel vhodnější objekt, řekl bych."

"Vysvětlila jsem ti přece, Alexo," vmísila se do rozhovoru Rojanová, "že nejdůležitější ze šéfů

je ministr Benson."

Prisvědčila. "To jo, jen mi to teď všechno dává větší smysl. Když už vím, jak se vinou mocenský nitky. Vláda pro krizový stav, co bez krize řídí vládu oficiální. Fakt moc zajímavý. Nemělo by to být spíš naopak?"

Felke s vážným výrazem pozvedl ukazovák. "Bud' ráda, že se to vyvinulo takhle."

"A nesloužíme my, Valentino, i se slavným ministrem Bensonem v konečném důsledku nějakým Iluminátům?"

Felke se zatvářil dotčeně: "Ale no tak, poručíku, chytrá holka jako ty by na veřejnosti neměla klást tak blbý a nepromyšlený otázky. Pochopila?"

"Velmi dobře, generále."

"Oukej, teď jsem pro tebe zas *Valentino*."

Do místnosti vpadl generál Smith. "V pořádku. Všechno klaplo." Posadil se k ostatním a z výrazu jeho tváře bylo možné vyčíst vážnost situace.

"Vaše dovolená se odkládá," promluvil pomalu. "Věc se má takhle: na jistém odlehším ostrůvku je třeba vyměnit software v zařízení sloužícím coby satelitní maják umístěný v ose Sail Rock – Heard Islands – Neuschwabenland, respektive Země královny Maud."

Rojanová zamyšleně přikyvovala. "Mhm."

"Nejde o pouhý softwarový upgrade, nýbrž i o vyzkoušení funkčnosti zařízení. Musí na tom tudíž dělat souběžně dvě skupiny. V té první jsem já a Valentino. Kdo taky jiný, že."

"Aha," pronesla zamyšleně Rojanová.

Smith se nadechl: "Celá věc je natolik háklivá, že jsem ji nedostal coby rozkaz. Pouze jsem byl Berckem *požádán* o okamžitou pomoc. Na první pohled jde o maličkost, ve skutečnosti o věc pro obranu životně důležitou, a i natolik zapeklitou, vzhledem k umístění zařízení na australské půdě, že od toho dává každý ruce pryč. Nemůžu vám to tudíž dát rozkazem. Máte na výběr; jít do toho, nebo nejít. Nemám ovšem nikoho jiného. Vyslání speciálních jednotek vzhledem ke stupni utajení nepadá v úvahu. Museli bychom se tudíž s Valentinem rozdělit. A pravděpodobnost úspěchu by velmi poklesla. Valentino má bohužel ještě další úkol; odpilotovat celou akci. Což nebude snadné."

"Říkals *ostrůvek*, Johne, z toho soudím, že jde o něco velmi malého," promluvila pomalu Rojanová.

"Správně: tady je satelitní mapa, můžeš se podívat. Skála jménem Shag Island, kam vás vysadíme, je dlouhá okolo půl míle. Maximální šířka zhruba čtyři sta metrů."

"Jenom???" vydechla udiveně Alexa.

"Ano. – Z ní pojedete na gumovém člunu asi jeden a půl míle k severovýchodu. Zde leží ještě menší, asi padesát metrů dlouhý útvar jménem Sail Rock. Jde spíš o kamenitý výčnělek z moře. Na něm provedete práci podle instrukcí, co při výsadku dostanete, a pak se na člunu vrátíte zpět na Shag Island, kde v bivaku strávíte noc. Ráno pro vás přiletíme."

"Proč ten člun?" zeptala se Alexa. "Nemoh by váš chinook přistát rovnou na té druhé skalce?"

"Nepoužijeme vrtulník, nýbrž V-22, prototyp letadla s kolmým startem. Ani ten nemusí kvůli výsadku sedat na zem, jde o to, že Sail Rock není bezpečné místo k přečkání noci. To je ten problém. Existuje tu příliš velké riziko kvůli možným vlnám. A i kdybychom vás tam se vším vysadili, s nafukovacím člunem prostě nelze přemístit veškerou výbavu zpět na Shag Island. Speciálně těžké betonové bloky k ukotvení stanu a materiálu. K tomu by byla zapotřebí menší motorová loď, vybavená jeřábem. Ukotvení stanu i všeho ostatního bude vzhledem k hrozícímu silnému západnímu větru nezbytné."

"Jaká je okolní teplota, Johne?" chtěla vědět Rojanová.

"Celoroční průměr dva stupně Celsia."

"A sakra..." hlesla Alexa.

"Podotýkám," generál Smith zvýšil hlas, aby svá slova zdůraznil, "že to nemusíte dělat. Nejde o rozkaz. Dnes máte zcela mimořádně na výběr."

"No, když je to tak –"

Rojanová zrudla ve tváři. "Mlčte, poručíku!" zakřičela, až se to místností rozlehlo.

"Plukovníku, generál přece říká –"

"Jak si dovoluujete odpovídat generálovi, když mluví se mnou??!!!"

"Plukovníku, já –"

"Poručíku, následujte mě do vedlejšího pokoje," zasyčela Rojanová zlověstně. "I-hned!!" Otočila se na Smitha: "Promiňte, generále, hned to srovnám."

Počkala, až poručík vejde a práskla dveřmi.

"Jak se opovažujete takhle mě shazovat??!! Před nadřízenými??!! Kdo si krucinál myslíte, že jste??!!"

"Já přece –"

"Hubu DRRRŽ!!! Jsi NÝÝMAND!!! Absolutní nula!!! Míň nežli nic!!! A ty si chceš vybírat??!! Diskutovat se Smithem??!! Co je tohle Herrgott noch Mal za chování??!! Podepsalas *Dvě šestky, Přísahu*, zapomínáš??!! Chceš skončit s useknutou palicí v místnosti Gé??!!"

"To ne... ale plukovníku, Smith přece říkal, že si *můžem* vybrat!"

"*Vybrat*??!! Co to znamená??!! To je anglicky??!! Takový slovo já neznám!!"

"No ale –!"

"Už mlč. Už-SAKRA-MLČ!! HALT DIE KLAPPE!!"

"Já –!"

"FRESSE, BLÖDE FOTZE!!! – – Donnerwetter, jsi tak blbá, že nechápeš, že je vedení v hajzlu??!! – V průseru??!! – Pokrk v problémech?! – Že jim teče do bot??!! – Že nás prosí o pomoc??!! – Když mluvěj o vybírání??!! – – OK, svý jsem ti řekla. Máš půl minuty, abys dala věc do pořádku. V opačném případě jsme spolu my dvě skončily. Takhle! – kývnu prstem, jenom TAK-HLE-MÁÁ-LO!!! A jdeš! Jenže ne zpět na bránu jako seržant, dumme Kuh, ale do New Mexika, míli pod zem, mezi vědecký paka, a odtamtud už nevylezeš!! Přijou ti na ksicht rybí žábry a doživoříš v akváriu!!!"

Opustila ložnici s opětovným prásknutím dveří. "Ta kráva! KRÁva!!! Takhle mě znemožnit! Generále... jestli to ta... TA...!! Ženská...!! Celý podělá, zbavíte mě jí jednou provždy!!!"

"Jen klid, Viki, klid, šetři emoce," řekl smířlivě Valentino. "Ono nebude tak zle, dej jí čas."

V místnosti se vzápětí objevila pobledlá Alexa. "Omlouvám se... *generále*... vlastně vám všem, za... blee –!, předešla slova... chtěla jsem jen... bluh! – fffff... vědět... kdy na tu práci jdeme." Položila si dlaň na oblast žaludku. "Pardon."

Její nadřízená ji zdrtila pohledem. "Máš štěstí!" zasyčela a se sevřenými zuby pohrozila krátce pěstí.

Valentino stěží potlačil úsměv. Pak spokojeně pokynul rukou. "Vše OK, Vik, já ti to říkal."

"Pro mě to OK nebylo," odfrkla si oslovená a našťavaně opustila místnost.

"Jéžiš, to jsem tomu dala...! Generálové, prosím vás," žádala nešťastně Alexa, "vy ji znáte líp, poradte mi, prosím, jak si to u ní vyžehlit?"

"Když se Vik našťve, což nestává často, je to zlý," zkonstatoval Valentino. "Jednou napadla v prvotřídní restauraci španělského turistu. Nejdřív slovně. Když se chlap ohradil, bodala ho příborovou vidličkou a řvala při tom na celý lokál *do boje, toro!* Ten turista byl totiž matador a lámanou anglinou se tím chlubil. Vik tyhle lidi nenávidí. Jednou jsme šli po ulici a to zas vyjela na psovoda bezpečnostní služby, co mlátil vlčáka. Kolegové se černého šerifa zastali, což neměli dělat. My s Dorou jsme šli Vik hned na pomoc. Šest bezpečáků v nemocnici... jó, jó... zlatý časy ve Špessartu...! To jsem ale odbočil. Jak jste na tom vy dvě spolu?" zeptal se Felke-Valentino opatrně.

"Jak, jak... Vlastně nijak."

"Hmm... to je pak těžký, D2. Musíš se víc snažit, jsi hezká holka, tak dělej co umíš. Ale bacha, nic levnýho, na to je Vik moc chytrá, ať ji znovu nenašťveš."

"Za hodinu pro vás přijdem," změnil rychle téma hovoru generál Smith. "Předem děkuju za spolupráci."

"Tohle mi, poručíku, už nikdy nedělejte," hučela Rojanová, když oba vysocí důstojníci opustili její byt. "Musela bych z toho vyvodit důsledky. Nebudu pracovat s někým, kdo není spolehlivý. Ani s ním bydlet."

"Plukovníku! Sorry! Neznala jsem fakta! Když Smith říkal *vybrat*, chápala jsem *vybrat*."

"Chápala jste špatně. Když Smith řekne *vybrat*, znamená to *makej a kuš!* V první řadě jste měla nechat mě, abych se já vyjádřila! Poručíku."

"Vím. – Promiňte mi. Pane. Už to neudělám."

"To vám radím, jinak se naše cesty rychle rozdělí. – A já to přežiju."

"To jistě. Tak se už nezlobte. Prosím!"

"Poručíku, tohle není hra! Musíte brát svou práci vážně. Tady se nejde jen tak omluvit, jako když někomu šlápnete na nohu."

"Já ale беру práci vážně!"

"Předtím jste prokázala pravý opak."

"Ježíš, co mám udělat, abyste mi prominula?"

"Dokázat mi, že se z chyb poučíte."

"Ale jak??"

"Už je nikdy neopakovat."

"Slibuju, plukovníku."

"OK, poručíku."

Alexa rozhodla bezradně ruce. "Fakt jsem vás nechtěla naštvat. Asi jsem se do toho týmu moc vžila a začla se chovat jako rovný k rovným." Zaznělo to trochu jedovatě.

"*Rovný k rovným...* říkáte?!" zeptala se temným hlasem druhá žena.

"Nenene, pane! Byla to chyba!"

"To si pište!"

"Bože, já tu snad zatančím, abyste mi odpustila!"

"Co tím chcete říct, poručíku?!"

"Nic, nic, plukovníku, nic, já jen... myslela jsem to s tím týmem tak, že... jako že jsme trochu i kámošky. My dvě. Jako jste byla vy s Dorou. Aspoň trochu. O to tu jde, ne? – Tedy... o to tu *taky* jde, ne?" Alexa se rozhodla riskovat. Její hra s ohněm kupodivu vyšla.

"Kamarádky se staneme ve chvíli, kdy se na vás budu moci stoprocentně spolehnout. Až se nebudu muset starat, zda to či ono uděláte, protože bude samozřejmé, že to uděláte. Jako to bylo samozřejmé, když šlo o Dorku. Proto jsme si říkaly jmény a ne vojenskými hodnostmi. Proto jsme si byly obě rovné. Ať už měla momentálně vyšší šarží ona, či později já."

"Chápu."

"Doufám. Intelligence na to máte dost. – Konec diskuzí, musíme se připravit, za chvíli budou generálové zpátky."

Když za pár minut vyšla z kuchyně, narazila v obýváku znovu na Alexu; měla na sobě bílé kalhotky a nátělník. V ruce svírala další kus spodního prádla.

"Plukovníku? Vezmu si na práci sportovní podprdu, abych byla pohyblivější a ne tak... naditá. Neva?"

Rojanová ani nemrkla. "Neva," zopakovala s kamennou tváří.

Alexa shodila nátělník a zavrtěla se. Se zkoumavým úsměvem se zahleděla na svou nadřízenou. Ta pozvedla neznatelně obočí.

"To má být co, ten striptýzový tyjátr? To jste vymyslela sama? Jo? Něco vám při tom ušlo, poručíku: žila jsem tu šest let se ženou. Dora byla sice úplně jiná nežli vy, ale i tak vás mám přečtenou." Při řeči ze sebe stáhla texasky a následně i spodní kalhotky, které hodila po překvapené Alexe. "Buďte tak hodná a dejte je do pračky, jo?" Otočila se k oslovené zády a s nataženými koleny se záměrně pomalu sklonila pro texasky ležící na zemi. Když se za chvíli narovnal, vychutnávala celé vteřiny se sešpulenými rty zděšený výraz své podřízené. "Nezapomeňte, že ty samé zbraně, co máte vy, mám i já." Zvedla obočí. "Hm?"

"To-o, jistě," vykoktala světlovláska v rozpacích. "A... jsou nebezpečné... jak vidno..."

"Chm! Zvlášť pro tebe, co?!" Rojanová se s úšklebkem odvrátila. "Tak na mě už nikdy nic podobného nezkoušej, blondýnko."

"Pardon. Chtěla jsem vám jen zlepšit náladu. Poradil mi to Valentino."

"Felke-Valentino...! Jasně! Slavný bořič panen! Kdo jiný! To je ten pravý rádce!! – Vy mě pořád podceňujete, poručíku, a podceňovat mě se nevyplácí."

Rezignovaně pokrčila rameny. "Rozkaz, pane."

Rojanová se ještě víc zamračila. "Mějte na paměti, že *já* nejsem žádná natěšená návštěvnice bostonského klubu *Perla*, víte? Na tu by vaše nudistické kreace možná zapůsobily, ne tak na mě."

Alexa zavřela oči a svésila hlavu. "Tak vám to Smith přece jenom řek..."

"Co by mi říkal? To nemusel, stojí to ve vašem spisu, myslím v interním spisu, ne v oficiálním, a jsou tam i další vaše výstřelky. Telefonování do prázdna například."

"Ne!" zaprotestovala rázně Alexa a pleskla se rukama do stehů, jakoby před tím někdo

zavelel *pozor*. "Tohle nemůže nikdo vědět!! Ten klub jo, to jo, ale tohle ne!!"

"Ts! Pletete se. Ví to kdekdo. Prověřovali vás agenti CID ve spolupráci s Ústřední zpravodajskou službou, pokud to náhodou nevíte."

"Mě?? Ale proč?? To teda fakticky nevím!! A kdo je úkoloval?? Smith??"

"Co vás vede. Sledovali vás ještě před Smithem. Hned, jak jste podala žádost o přijetí na vojenskou akademii. Snad pochopíte, že velení nestojí o to, aby se na West Point dostávali cizí agenti. Každý uchazeč musí být důkladně prověřen."

"Ale vždyť to můj velitel obratem zamít!"

"No a co, to je přece fuk, stejně vás proklepli. Jejich informátoři na Otis Base zjistili, že opakovaně voláte komusi do Bostonu. Chtěli znát totožnost toho člověka. Jenže ústředna v tu dobu jako na potvoru žádné hovory nespojila. Z toho vyčetli, že své telefonáty jenom hraje. Rezultát: předstíráte přítele, a protože ani na Otisově základně se žádným chlapem nespíte, nebudete v reálu špión, nýbrž pouhá lesba."

Alexa si položila dlaň na čelo: "Ale né...! Ten trapas...! Tak já blbnu s telefonem, abych zатуšovala svou orientaci a oni to už dávno vědí! Bóóže, já vůůů! A vy máte pravdu, plukovníku, všechny jsem podcenila. Všechny... jenom sebe ne."

Rojanová se pousmála. "Buďte ráda, že po vás šli. Všecko špatný je pro něco dobrý. Díky tomu jste se ocitla v centrální databázi, odkud vás Smith vytáh."

"Ach tak! Takhle to teda bylo?! No jó! Ted' už to celý hňápu! Já pořád nevěděla, jak na mě přišel! Oni mě tehdy v Bostonu sledovali i v tom klubu! Proto věděli, že jsem nebyla v autě sama!"

"Jistě; jejich agenti nafotili i vaši autonehodu."

"Dokonce...?!"

"Jo. – A ted' už víte, že ani covergirl vašich půvabů nesmí své okolí podceňovat."

Na tváři Alexy se rozehrál úsměv. "Provedu, plukovníku."

"Ráda slyším, poručíku. Omnia tempus habent. A až ten čas přijde, až se stanete stoprocentně spolehlivou, pak vám možná prozradím, jak mi zlepšit náladu. Bez okázalých kejkli se sportovními podprsenkami."

"Budu se těšit, pane." Doufám, že ten tempus nebude moc dlouhý, pomyslela si Alexa, ale neřekla to.

14. kapitola

USS Wasp, neboli LHD 1, byla první letadlová loď, kterou si Alexa mohla prohlédnout na vlastní oči. Překvapila ji především její délka. Bylo to skutečně neuvěřitelné monstrum s palubou tak dlouhou, že by se na ní klidně mohlo závodit ve sprintu. Něco málo přes 255 metrů, jak říkal Smith, to je opravdu slušná velikost!

Sem, na palubu LHD-1, skutečně přiletěli vojenským vrtulníkem chinook, transportujícím zásoby. Ten po vyložení a dotankování letadlovou loď ihned opustil.

Na LHD-1 se nacházelo až neuvěřitelné množství antén, parabol, radarů, raketometů, plošin, a další techniky ukotvené na dvou silných stěžních trčících k nebi jak dva mohutné ocelové smrky. Alexa vduchu přemítala, na kolik takováhle lodička může asi přijít; musí to být v každém případě astronomická částka.

Na palubě, jen o pár metrů dál od místa přistání stál osprey, V-22, letoun s kolmým startem. Vzhledem podivně bachratý hybrid s krátkými otočnými křídly, opatřenými jednou masivní skládací vrtulí na každé straně.

Všichni čtyři, celá Smithova skupina, byli oblečeni v overalech khaki barvy, opatřené příslušnými insigniemi s hodností, a na náprsní kapse cedulkou formátu kreditní karty s označením *Vládní zmocněnec pro kontrolu ozbrojených sil*. U pasu každého člena skupiny se pohupoval Colt Government ráže 45, přes ramena měli přehozený rozepnutý kožich ze zimní vojenské výbavy.

Kapitán lodi LHD 1 se zdál být přítomností vládní kontrolní skupiny velmi nervózní. Přerývaně, neklidným hlasem, s chvějícími se rty, informoval Smithe o admirálových rozkazech týkajících změny kurzu a startu letadla Osprey s vládní posádkou na palubě, přičemž stál takřka v pozoru. Rojanovou při této poněkud tragikomické scéně napadlo, zda kapitán nemá k nervozitě ještě nějaké další důvody, nežli je přítomnost Smithova týmu, a zda je s lodí opravdu vše v pořádku. Celá věc by jistě stála za prověření, ovšem kvůli tomu sem nepřiletěli.

Do tříadvacáté hodiny, kdy měli opustit palubu lodi, zbývalo něco přes půlhodiny, a tak Smith vyhlásil osobní volno. Generál Felke odešel k letounu Osprey, kde se dlouhosáhle dohadoval se dvěma mechaniky, připravujícími jeho stroj.

Alexa spolu s Rojanovou se chvíli procházely po palubě, aby se později opřely o zábradlí, s pohledy upřenými do temných vod oceánu.

"Žádné hic, co říkáte, plukovníku?" oslovila svou nadřízenou Alexa.

"Horko opravdu není," ozvalo se lhostejně. "Pěkně to fučí."

"Vy nemáte strach, plukovníku?"

"Ne."

"Ani trochu?"

"Ani trochu, poručíku. Strach a trému jsem nechala v Kapském městě. Tam nás tehdy hnali! Kulky lítaly skrz naše auto... všechna okna fuč! To byla jízda! Tehdy jsem strach ještě měla. Dnes už ne."

"No jo, když vy jste toho tolik zažila..."

"Ještě horší to bylo v osmaosmdesátém u kontras, kde jsem dělala střeleckýho instruktora. Jednou jsem v našem táboře uprostřed pralesa zůstala na pár hodin sama a jako na vztek se tam objevila tlupa sandinistů. Stáhli by mě zaživa z kůže, dostat mě. Zalezla jsem do jámy se zbraněmi a bránila tábor těžkým kulometem až do návratu naší guerillové jednotky. Doma mi pak dali medaili za statečnost, i když jsem statečná vůbec nebyla, na to nebyl čas, musela jsem si zachránit zadek, to bylo celé mé hrdinství."

Alexa neřekla nic, pouze nešťastně přikývla. "To moře moc vábně nevypadá, co říkáš?" zeptala za chvíli. "Omlouvám se za tykání, plukovníku, jsem trochu nervózní, zapomněla jsem. Bllllll –! Pardon, to –"

"To váš žaludek, poručíku, já vím. A s tykáním nemám problém. Pokud jsme spolu samy, nebudeme z toho dělat vědu."

"Díky, to je od vás –"

"Nazdar, holky, jak to jde?" ozvalo se náhle. "Vy jste přilítly s tou ministerskou inspekcí?"

Obě mladé ženy se otočily. Za nimi stál usmívající se Chief Petty Officer, muž s hodností odpovídající armádnímu First Sergeantovi.

Rojanová na námořníka vztekle pohlédla. Nadechla se zhluboka: "Jak můžu být sakra holka –!" rozevřela kožich a ukázala na své insignie, "– když mám pTÁKA??!" vzkřikla ostře.

"Eee-e... plukovník?! Ach – omlouvám se, madam, promiňte, já – netušil jsem – nenechte se rušit. Dovolte mi odejít," řekl námořník a doslova mazal pryč.

To už Alexa seděla na bobku a dávala se smíchy.

"No teda... jeheheheHÉÉÉÉ! To nejní možný!! To byl teda fór, plukovníku! *Jak můžu bejt...* hohóóó, *když mám...* ohohóóó... paráda! Vy jste mu to dala sežrat!!"

"Občas bývám agresivní," vysvětlila Rojanová suše. "Nemám ráda přezíravé jednání ze strany chlapů. Holky sem... holky tam... jde mi to na nervy! A vod někoho úplně cizího zvlášť!"

"Jo, jasně, chápu," kývla Alexa a promnula si ruce. "Hergot to je kosa! Kdy myslíš, že na to vlítne?"

"To nevím."

"Čekání mě štve. Chtělo by to kulturu."

"Tady? Na palubě?" zapochybovala druhá žena.

"A proč ne?"

"No dobře, ale budeš to muset zařídit sama, když už jsi Miss World."

"Já??" Alexa zvedla obočí. "A jakou představu máte o té *kultuře*, plukovníku?"

"Mmm... no... *dancing days are here again* – můžete se předvést u tyče. Tam nahoře. U stěžně."

Světlovláska přimhouřila oči. "To bude dost sexistický, ne? Chci říct... když mám jako ženská

tančit pro ženu... tak... snad bez falického symbolu. Stěžeň je přece falus. Je dlouhej a vypadá jako... no jako péero vypadá."

Rojanová se upřímně rozesmála. "To je fakt. Tak tančete u něčeho ženského. Najděte opak falu. Su."

"A to je co? Díra?? Díra jako pinda?? Kde seženu na palubě kulturní díru? Turecký záchody tu nemaj."

Obě propukly v smích.

"Díru ne. Potřebujem něco... oblýho. Potřebujem kouli, řekla bych."

"Kouli? Jste si jistá, plukovníku, že zrovna koule bude ženský symbol?"

"Co já vím... snad jo."

"Leda kdyby těch koulí bylo víc... víte, jako boky, prsa a tak... prostě soukoulí, co říkáte?"

"Myslíte jako sousoší?" zeptala se Rojanová vesele.

"Zcela nezáměrně jsem vás zaslechl," přerušil dialog obou žen znechuceným hlasem generál Felke, který právě přišel, "a dovolte mi poznamenat, dámy, že to bylo vážně na úrovni; falus, péero, díra... dokonce pinda! Bóóžemuj, tak chytrý holky a máte v hlavě jen –!"

"Hlavně jí neříkej *holka*, Valentino, nebo ti plukovník poví něco o ptáku," zachechtala se Alexa.

Rojanová upřela na kolegu zkoumavý pohled. "Co je s tebou? Nejsi v pohodě? Proč?"

Felke ztišil hlas a mávl rukou. Palcem ukázal přes rameno. "Ti volové mi blbě seřídili motory. Úplně jinak, než jsem chtěl! Ale hlavně, že to maj podle předpisů! Todle miluju! Teď už se s tím nedá nic udělat, protože není dost času." Znovu mávl rukou. "Jo, proč za váma du: Johnny vzkazuje, že za dvacet minut odfrčíme. Jasný?!" zeptal se ostřeji, než míval ve zvyku.

"Jasný," odvětila Rojanová s pohledem upřeným na hodinky. "Budem na místě včas."

"OK, беру na vědomí, a teď pokračujte v... v čem chcete." Felke mávl rukou a odešel.

"Míval lepší náladu, když bral dexík," poznamenala po jeho odchodu Rojanová.

Později, během letu si Felke náramně pochvaloval dobré manévrovací vlastnosti letounu osprey, při čemž se důvěrně obracel na Smithe.

"Podívej se na tohle, Johnny, vidíš, jak citlivě reaguje? Mrkni na tohle." Udělal několik rychlých oblouků, aby v návaznosti roztočil letadlo namísto dokola, na což reagovala Alexa křikem:

"Nééé! Tohle probůh né, jsou tu lidi!"

"A jo pardon, já si to neuvědomil, chtěl jsem tady Johnnymu něco ukázat. Omlouvám se, zapomněl jsem, že nejsi na akrobacii zvyklá."

"Fujtajbl," otrásla se Alexa, "ještě tohle!"

Zbylé zhruba tři hodiny letu k místu určení proběhly již zcela klidně. Před přistáním na Shag Islandu, obletěl Felke nejprve menší ostrůvek Sail Rock a ukázal tak oběma ženám směr i vzdálenost. Šlo skutečně o pouhou míli a z výšky dvou set padesáti metrů byly oba ostrůvky mnohem lépe vidět než na podrobné mapě.

"Tady přes tu bílou pěnu se musíte dostat," vykládal Felke zaujatě, aniž by odtrhl oči od palubní desky. "Je tu množství výčnělků, takže počítejte i s tím, že to váš člun nemusí vydržet. Přestože je ze speciální gumy a vydržet by samozřejmě měl. Jenže to není jistý, proto se ještě teď na palubě převlečete do neoprenových potápěčských obleků a na člun si sebou vezmete i dvě kyslíkové bomby, šnorchly, brejle, ploutve a ostatní krámy. Kdyby vám útesy eventuálně člun prorazily, doplavat míli byt' jen se základním výbavou k Sail Rocku, nebo zpátky na Shag Island by bez neoprenů při teplotě vody moh být sakra velký problém."

Sakra velký problém – čili: nereálné, pomyslela si Rojanová, ale neřekla to.

"Potápění v mrazu miluju," odsekla tiše Alexa.

"Doprdele tmavýho, slyšels rozkaz, poručík, nebo si sedíš na uších??!!" vypálil pilot ostře a netrpělivě.

"Eee...? Slyšel, rozumím, generále, promiňte! – Pochopila jsem: je nezbytné vzít sebou potápěčskou výbavu pro případ potřeby."

"Oukej, to už bylo lepší, poručíku," ozvalo se spokojeně od kokpitu. "Heleď, D2, až tadle mise skončí, můžem se zas kamarádit u piva a diskutovat o nesmrtnosti chroustů, teď ale ne, teď jde o vážný věci. Je to jasný?!!!"

"Zcela, generále!"

"No tak."

Po tomto intermezzu se do hovoru vložil Smith: "Pravděpodobnost, že se dostanete do kontaktu s vodou, je vzhledem ke špatně přístupnému transmitteru dost velká, myslíte na to. Neoprenové obleky se vám na Sail Rocku budou hodit, to samy uvidíte. Totéž platí o horolezecké výbavě; lanech, skobách a úchytech. Uvědomte si ale, že po vás na skále nesmí zůstat ani nic! Nic z výbavy tu po nás nezůstane. Ani to nejmenší. Žádné kusy lana, žádné skoby, prostě nic."

Alexa obracela pokud možno nenápadně oči v sloup, zatímco Rojanová zasmušile přikyvovala. "Zařídíme se podle toho."

Když Osprey dosedl na nerovnou skálu Shag Islandu, byl už prakticky bílý den. Posádka poté prostřednictvím navijáku spustila dolů dvě bedny nákladu spolu s betonovými bloky, sloužícími k ukotvení bivaku, dieselového agregátu a všeho dalšího materiálu, potenciálně ohroženého možným prudkým větrem a mořskými vlnami.

"Instrukce máte na nepromokavém papíře v hlavní bedně označené písmeny HB, a to hned svrchu a ve dvou kopiích," zdůraznil generál Smith.

"OK," odvětila Rojanová.

"U všeho potřebného najdete triviální vysvětlivky."

Letoun poté svým pomalým přemisťováním oběma ženám ukazoval cestu k moři. Hodnou chvíli to trvalo, neboť chůze v neoprenu po nepravidelně vyvrhelém kamenném útvaru nebyla příliš snadná. Z útrobu letadla se následně na mořskou hladinu po ocelovém laně snesl gumový člun oranžové barvy, následovaný servisní brašnou a další bednou s materiálem. Osprey vystoupal kolmo vzhůru, aby po krátkém zamávání křídly na pozdrav zmizel oběma ženám z dohledu.

Alexa si jednou nohou stoupla na okraj člunu a dala si ruce v bok. "Co je tohle??!" zakřičela směrem k zpěněnému okolnímu moři poté, co bezmocně rozhodila rukama. "Vysadit člověka na šutru uprostřed moře! – V týdle zimě! – Bez soudku rumu!! – – Ani Francis Drake by to neudělal!! A že byl nákej...! Ten!! – – Je to proti všem –! Tohle je proti – – Kde jsou lidské práva??!! Sakra!! Vy...! – Chlapi!! – Ztracení!! – Doprdle tmavýho!!" Zahrozila pěstí proti obloze, pak se otočila: "Promiňte, plukovníku. Hned je jedné líp. Phuuuuuch..." Udělala několik cviků pažemi. "Hnusná kosa. Tady je tak hnusná kosa...! Měly bysme si ještě něco voblíct."

"OK, poručíku, koukneme do zásob, co tam máme." Rojanová otevřela bednu opatřenou písmeny DM a nápísem *doplňkový materiál*. Z ní vytáhla dvě žluté gumové pláštěnky se dvěma klobouky.

"Aspoň něco," povzddechla si při oblékání Alexa. "I když nás tyhle žluté prezervativy asi moc nezahřejou."

"Jsou tu i holinky, hele," ukázala Rojanová, "jenže ty si vzít nemůžeme, jsou na lezení po skalách, mají na podrážkách hroty, propíchaly bychom s nimi člun. Takže si zatím necháme naše vysoké křusky, co máme."

Otevřela hlavní bednu a rozložila větší pogumovanou papírovou plachtu s návodem. "Dem na to: za prvé: *umístěte do člunu servisní brašnu označenou SB*."

Alexa sáhla do bedny. "To bude tohle."

"OK, dejte to do člunu. – Ted': kotvu, lano, horolezecké úchyty, žebříček z ocelových lan, kanistr s palivem, triedr, potápěčská výbava, dvě skládací vesla. – Horko tu teda fakt není."

"Nó. A slyšíte ten vích, plukovníku? Jde z něj strach."

Rojanová přikývla a znovu se zahleděla do návodu. "*Po nástupu do člunu aktivujte navigační zařízení*. – OK, polezte sem, poručíku, vyrážíme. A vezte i holinky!"

Alexa ve člunu zaklekla. Svě nadřícené věnovala upřený skeptický pohled. "Jsem zde. Holiny též."

"OK. – Nastartujte oba motory na bocích člunu prudkým vytažením bílého kolíku. – Dobrý: vy pravej, poručíku, já levej."

"Jen abysme to neutrhly."

Nic takového se nestalo a oba motory takřka současně naskočily.

"Rychlost přidáváte modrou páčkou směrem od sebe. Při stejném výkonu obou motorů pojede člun rovně. – Áha! – Hele, funguje to, když dám víc plynu vpravo, míříme doleva."

"A naopak."

"Jo, poručíku: takže: já sedím vpředu a přidávám plyn. Vy si stoupněte za mě s navigací a triedrem. Budete udávat směr. Abychom se vyhýbaly pokud možno vyčnívajícími kamenům."

"Rozkaz, plukovníku."

"Mrkněte směrem, co ukazuje navigační šipka, jestli je náš cíl, ten Sail Rock, v dohledu."

Alexa zvedla triedr. "Mmm... jo. Vidím tu skalku, zdá se být dost blízko. Ale ty bílý vlny se mi nelíbí. Teda, jestli se člun potopí, nevím, jak tuhle bednu dopravíme k cíli. To teda fakt nevím. – Zima!! Prokletá zima!! A teď si představte, kolik stupňů musí mít voda!"

"Mrsknem sebou, abychom to zvládly co nejrychleji. Až budeme zpátky, máme tam vyhřívaný bivak i teplé oblečení. Teď mi říkejte, poručíku, kudy mám jet. Hlavně ať mjííme co nejvíc pěnu s útesy. Tady v bedně je plácačka s kořalkou. Jestli si chcete cvaknout?"

"To bych ráda, plukovníku. Snad mě zahřeje. Vy si nedáte?"

"Dám." Rojanová vrátila malou plochou láhev s alkoholem do bedny a přidala plyn.

Cesta k nedalekému Sail Rock proběhla kupodivu klidně. Osádka vedla člun kolem vyčnívajících útesů úmyslně většími oblouky, což sice zvyšovalo bezpečnost plavby, nicméně paliva v nevelkých plastových nádržích u motorů tak rychleji ubývalo.

První potíže nastaly až u samotného cíle; nevysoká, pár desítek metrů dlouhá skalka, čnící z moře, se nezdála být příliš bezpečným místem ke kotvení a osádce gumového člunu nebylo jasné, jak se dostanou k místu určení, neboť zelená šipka navigačního aparátu směřovala kolmo vzhůru zrovna v místě, kde se nacházela svislá kamenná stěna.

Po bližším prozkoumání se ukázalo, že skála zcela kolmá po celé ploše není, že s ideální rovinou místy zaujímá úhel odhadem asi sedmdesát stupňů.

Rojanová podle návodu vypnula oba motory. "Přivažte kotvu ke člunu a vyhod'te ji."

"Stalo se, plukovníku. – Myslíte, že nás tak malý želízko udrží na fleku? Skáče jako divoký kuň."

"Uvidíme. Teď musíme vymyslet, jak k místu určení. Podle všeho je to někde na téhle stěně."

"Nebylo by to blíž shora?" položila otázku Alexa.

"Nevím, možná, snad, v návodu o tomhle nic není. Jen to, že na skále najdeme zakrytý otvor, přelepený nějakým krycím krámem. Víte co? Zkusme ho najít, odtud by měl být vidět."

"Taky jo! Ve výšce asi tři metry, plukovníku, tamhle. Něco se tam trochu jakoby odchlipuje. Jen strašně málo."

"Jo. Teď jde o to, jak se k tomu dostat."

"Být lodička větší," přemítala Alexa a několikrát si dýchla do zkřehlých dlaní, "vylezla bych vám na ramena. Jsem lehčí nežli vy."

"Hm... proč ne? Zkusme to. Musíme se dostat co nejtěsněji ke skále. Stabilní moc nebudeme, ale snad to vyjde." Rojanová se přitiskla zády na skálu. Sepjala ruce před tělem. "Hop, jdeme na to."

Alexa se pokusila vyšvihnout vzhůru. Přestože nešlo o silný ráz, gumový člun ujel vpřed. Rojanová se přehoupla přes jeho okraj a padla vlevo naznak do vody. Alexa sjela do ledových vln po nohách, nalepená na skalní stěnu, o níž si dřela dlaně ve snaze zmírnit rychlost pádu.

"Není ti nic?? Není ti nic??" křičela Rojanová, když ji za podpaží nadzvedávala z vody. "Nebouchla ses do hlavy?? Jsi OK? Jsi OK???"

"Jo, plukovníku, nic mi není. A vám?"

"V pořádku. – Tak rychle z vody. V bedně jsou hadry, musíme se utřít dosucha."

"Koukněte," řekla ve člunu Alexa, "na neoprénu se dělá led. Zmrznem tu!"

"Nezmrznem. Pod gumou se vytvoří půlcentimetrová vrstva teplé vody ohřáté od těla."

"Když to říkáte..."

"Jo. – Vytáhněte kotvu, poručíku, objedeme skalku, musíme se na místo dostat shora, není jiná možnost."

Nahoře ze sebe stáhla žlutočernou pláštěnku, aby ji rozprostřela na skálu. "Lehnu si na břicho, vy mě budete držet za kotníky. Ale pevně!"

"Ano, pane. – Omlouvám se za ten šplhací nápad, fakt to nešlo ustát."

"Vždyť já vím."

"Nebudete to hlásit?"

"Co hlásit? Nikde v instrukcích o padání do moře nic nestojí."

"Díky. – Zvohnězdila jsem to vážně nerada."

Rojanová se pousmála. "Nechte to plavat, nic jste... *nezvohnězdila*, jak říkáte. Teď si klekněte za mě, bednu dáme vedle vás. Budete mě nejen držet, ale podávat mi i věci a číst nepromokavý návod."

"Jo, hned! – Huhuuuuu, to je zima!! – Teda jedna musí milovat... j-j-j-j... huuuuuu!, brrrrr!!, ja-ja-ja... jak je to jasně označený. Hele... z-z-z-z-z... huh, fuj, drkotaj mi zuby, sorry... *Za prvý: za A: strhněte ma-ma-ma-maskovací překryv kleštěmi K, nebo ho za B v otvoru prořízněte nožem N. Pak pokračujte bodem A. Jasně a přehledné, obé je separátně v igelitu, popsané velkými písmeny, libovolný šimpanz pochopil by. – Nate, plukovníku!*" Podala druhé ženě malý nůž s ostrou špicí a nevelké kombinačky.

Rojanová opět zalehla na břicho. Druhý nástroj ani nepotřebovala, naříznutý gumový maskovací překryv, původně přilepený, šel za použití nevelké síly ze skály stáhnout.

Alexa vrátila použité nástroje do bedny a znovu upřela zrak do návodu, jehož poutko bylo navlečené na jejím zápěstí, coby ochrana proti náporu větru, jelikož neustále hrozilo, že se díky němu návod ocitne nenávratně ztracen v moři. "Teď pozor, plukovníku, další krok: *vytáhněte ze skály gumovou zátka vývrtem V*. Koukněte, jaký je to pěkný monstrum M, ta velká vývrtka." S námahou pozvedla příslušný nástroj.

"Vidím. Nožky se zapřou o skálu jako o láhev a zátka se vytočí. – Vypadá to snadně. Uvidíme, co dá praxe. Tuhá guma může v kameni pěkně držet."

Alexa uchopila ležící ženu za kotníky. "Gotcha! Můžeš!"

Obavy z nesnadnosti úkolu se ukázaly být opodstatněné. Samotné navrtání gumové zátky proběhlo bez obtíží, jakmile však Rojanová zapřela o skálu opěrky, nešlo s vrátkem téměř pohnout.

"Neutáhnu to, chtělo by to nástavce, co dají větší páku. Nebo sem budeš muset za mnou a zkusíme to spolu. – Škoda, že tu není Smith, řek by mi: *Neutáhnu??!* Co je tohle za slovo, Rojanová, *takový já neznám!* A hned by to šlo líp."

"Jo, tak od něj máte ten výrok?"

"No jasně. Mrkala byste na drát, kolikrát mi ho řek!"

"Nevadí, že tu Smith není. Stejně myslel na všechno, i na vaše *páky P*, tady je máte."

Druhá žena nasadila ocelové trubky na ramena vrátku, aby se po celém otočení, které ji stálo velmi mnoho sil, opět ocitla ve slepé uličce. Vysoukala se z polohy na břicho a usedla na rovnou skálu. "Jestli s tím máme hýbat obě, musíme se ukotvit, jinak jsme ve vodě, než řekneš švec."

"Nevím jak vy, já ale už do vody nejdu. Leda až mě trochu ohřeje slunce. – Mmm, plukovníku? Něco mě napadlo: můj táta, když nemoh v otevřít víno, dycky do vývrtky chvíli bušil, víte? Myslím shora. Říkal, že dyž se špunt pohne dolů, tak –"

Druhá žena zatleskala: "No jó! Vždyť můj táta to někdy dělal taky! Jsou v bedně potřebný nástroje N? Kladivo, palice, nebo tak? Mrkněte!"

"Tady, plukovníku: *palička P* a *kolík K*. Obé k zabití upíra. Kolík je ovšem tupej, takže jak upír nebude z tvarohu –"

"Sem s tím, upírobijče!" vyzvala ji důrazně Rojanová.

"Zde. Upír už stejně zdechl. Nejspíš zimou. Mé vodotěsné zápěstní ukazují necelých 34 Fahrenheita, což má ke 451 stupňům poněkud daleko, řekla bych, takže ten návod, co mám v ruce, nejspíš nechytne."

"OK. Čapněte mě za kotníky, ať s tím už hněme, čas běží. Všimla jste si, jaký čas ukazují vaše zápěstní?"

"Jéžiš! Už tři hodiny! *To to letí, chlapče, za chvíli je večer!* Jak by řek Aznavour."

"Kdo? Ten zpěvák?"

"Né, chlap od nás. On přesně tak vypadal a v autobuse dycky vedl hlasitej dialog do prázdna, prostě s nikým. *Chlapče, přišel říjen, už budou zas Vánoce!*"

"Schizofrenik?"

"Nejspíš. Ale milej, snad díky svému vzhledu. Pokaždý se za jízdy ovíval rozevřenou knížkou s mapami, ne jako vějířem, prolistovával si ji zblízka do obličeje, nejspíš měl nějaký komplex z jízdy nebo lidí, či co... Jednou byl cestou jako pěna, ani slůvko nežblebt, až pak najednou zařval překvapeně *hovno?!* tak strašně nahlas, až okna autobusu zadrncela. Lidi vylítli metr do výšky.

Nikdo se ale nedivil, Aznavoura každý u nás znal. – *Kvetou kaštany, hochu, jéje, už bude brzo podzim!*"

Rojanová se pousmála. "Hezky vyprávíte, poručíku. Zaujala jste mě. Umíte stejně dobře držet za kotníky?" dodala co nejpříjemněji.

"Nejlíp za sexy boky," odpověděla Alexa potměšile a mrkla při tom jedním okem.

"Jen zůstaňte s ručkama hezky níž, jo, ať nakonec neskončíte na mém most sexy bottomu."

"OK, dám pozor, plukovníku. Ale nevíte, oč přicházím."

To se už druhá žena razantními údery pokoušela zatlouct gumovou zátku do skály. "Nemáte tam, poručíku, kapku *oleje O*?"

"Jo. Tady."

"Dík."

Okrouhlá guma se skutečně během chvíle dostala o necelý centimetr hlouběji do skály. Po natření kamene kapkami oleje nebylo její vyšroubování již nadlidským výkonem a Rojanové se to během dalších pěti minut podařilo. Položila navrtávák s dvacet centimetrů dlouhou zátkou na skálu, aby celá udýchaná zvolala: "Jóó!! Povedlo se, poručíku!! – Ruku!"

Oslovená nastavila dlaň a druhá žena jí přes ni pleskla. "Perfekt! To nejhorší je doufám za námi. Vemte návod a čtěte co dál."

"Hákem H s pomocí baterky B vysuňte za očko kontejner z otvoru ve skále. Pozor na kabel kontejneru, nevytahovat dále než k červenému pruhu!"

"Ty vado, plukovníku, ten kablík vede fakt do skály! Ještě tam něco musí být! Jak to tam dovnitř mohli dostat??"

"Nemám zdání, poručíku. Je mi to úplně fuk. I kdyby tam byla stejně velká radarová stanice jako v *Thule Air Force's Base*." Posléze připojením příslušné cartridge k patici kontejneru aktivovala renovace software. "Co dál, poručíku?"

"Po zhasnutí červené kontrolky se rozsvítí zelená. Tím je upgrade dokončen."

"Nezhasla. Furt červená," konstatovala Rojanová chmurně. – Co k tomu návod?"

"Zopakujte akci."

"Oukej..."

Zelená, signalizující úspěch, se objevila až po čtvrtém pokusu. Alexa zajásala: "Jó!! Jó!! Vyšlo to!! – Formuje se! Už se zas formuje!!"

"Co myslíte? Naši společnou minulost?"

"Přesně, plukovníku, uhodla jste! – Právě teď jsem pochopila, jak jste to tehdy myslela a proč je to tak důležitý."

"Fajn, to ráda slyším. – Co dál?"

"Jo, dál: *na satelitním telefonu ST – hergot, ti chlapi nás maj za blby! – pardon – zmáčkněte tlačítko jedna a ohlaste: 34 volá 12, první fáze skončena, proved'te kontrolu.*" – Co sou ta čísla? Proč zrovna 34 a 12??"

"To je jednoduchý, poručíku: Smith jedna, Valentino dvě – pospolu dvanáct. Zbytek si už domyslete."

"No jasně, vy trojka, já štyrka, čili: 34! Jéé, jsem to ale ťulpas, co?"

Po úspěšně provedené kontrole dostaly obě členky červeného týmu příkaz k dokončení úkolu a návratu na Shag Island.

Už tak napjatou situaci podstatně zkomplikoval jeden z motorů člunu, když odmítl nastartovat. Zhruba dvě stě metrů plavby zdolala osádka s velkými obtížemi za pomoci veslování. Při opakovaném pokusu o start naskočily už motory oba. Zbytek zpáteční cesty k Shag Islandu proběhl bez potíží.

"Ani jsem nedoufala, že to zvládneme bez vesel."

"Ani já. Cesta smrti, co? Je tam ještě něco k pití, pluk-ovníku?" škytla Alexa, když sáhla po termosce, co ji druhá žena podávala. "To veslování mě ňák zmohlo. – Booahh!" zašklebila se hned po prvním doušku. "Co je to za blivajz?!! Tularemia Dew?!!"

"Žádná irská, nýbrž naše whisky s glukózou – energetická bomba dle Dořina himálajského receptu. Dodali generálové na mou osobní žádost, poručíku. Před použitím protřepat."

"Ha, protřepat, ale! – nemíchat. Tooo – jsem už někde slyšela, Jamesi. Mimochodem, už se mi ten chlast vrazil do nohou." Lokla si a zhluboka nadechla: "What shall you do with a drunken

sailor, what shall you do with a drunken sailor...??" řvala do tmy zkomolený text.

"Fuff-zeehn Frau'n auf des tooten Mannes Kistee, johoooo-oooo – und die Buddel voll Rum!" přidávala se v podobném stylu Rojanová.

"Jé, tudle píseň já znám! Jen nevím vodkuď!"

"Já jo: znáš to z přípravy na akademii!"

"Ale né, pané, to né!! Asi z telky. A vůbec, jakou řečí to bylo?"

"Rate mal. Můžeš jednou. Německy."

"Už párkrát jste německy mluvila, že jo? Tehdy s doktorkou Kamikadze, a taky jak jste mi nadávala. Je to zvláštní."

"Zvláštní? Proč by mělo být? Když jsem Němka. Jediná rodilá v *Committee 100*. Prima, ne?"

"Prdlačky Němka! – Ty??!! Jakože z přímo z tohó... z fátrlandu?? Fákt??"

"A odkud odjinud, poručíku? Tam jsem si pěkně v klidu žila a pak.... zkrátka najednou jsem byla... fuít, fuč. Ve Státech."

"None...! To je mi teda věc! A jak si zvládla umět tak skvěle anglinu?"

"Díky mámě. Narodila se v Birminghamu. – Pojď do stanu, než tu zmrznem," vybídla ji pak Rojanová.

Alexa se postavila do pozoru a nasadila záměrně hlubší hlas: "Pane, vojín Kamil prosí o dovolení k promluvení, pane. – Co chceš, blbče? – Pane, vojín Kamil prosí o povolení k odchodu do stanu, než tu zmrzne, pane. – Dobrá, ale až za hodinu." Alexa se následně poněkud bezradně rozesmála.

Druhá žena krátký dialog z vojenského přijímače odměnila pobaveně shovívavým pohledem. Pak mladší kolegyni při vstupu do nízkého plátěného bivaku poplácala beze slov po zádech.

Uvnitř bivaku byl ze všeho nejdřív zkontrolován přívod teplého vzduchu.

"Moc to nehřeje," ztěžovala si Alexa.

"Hm. A až dojde nafta v agregátu, pak to teprve začne, počkej."

"Škoda, že sebou nemáme plejer," dýchla si do dlaní Alexa. "Brrr!, mohlo by být veseleje, zahrát si *davaj, davaj la bamba*, a zatančit... na skalce... na svěžím vzdoušku z Antarktýdy... Což voto, von ani sexík by nebyl marný... jak by jistě řekla Wyona Peréz, být tu... Jó, jó... teda dyby mi někdo řek, že budu v mrazu trčet na šutru jak kormorán kdesi v moři... poklepala bych si na čelo. " Podívala se na druhou ženu. "Vy ste pořád tak klidná, plukovníku, to vám teda závidím, jak sfinga... holt Němka, no."

"Co má být s Němkou?"

"Že ste taková nó... tvrdá."

"Myslíš, že to nějak souvisí??"

"Mno... nevím, asi jo, říká se to."

"Pss! Vy tedy taky myslíte, že jede in Deutschland geborene Frau un-be-dingt hart wie Krupp Stahl sein muss?"

"Un-be... co?? Já znám jen der, dý, das, víte? – No ne, chtěla jsem jen říct, že makáte výkonně, jak – stroj."

"Jak stroj...!"

"Jó! To byla lichotka!"

"Lichotka?!" ušklíbla se Rojanová. "Na viel'n Dank! Lichotka je, když někomu povíš, že má hezký zadek. To je lichotka. Ale stroj? Mně to zní stejně blbě jak *robot*."

"Myslela jsem *hezký* stroj, plukovníku," mrkla Alexa a sešpulila rty.

Druhá žena se zamyšleně nadechla. "Hm. – To jo. – Když je to tak..."

Zanedlouho po rozednění se ke skalce Shag Islandu konečně přiblížil letoun s kolmým startem. Alexa vstala a s ulehčením zamávala rukama. "Heleď, plukovníku! Už letěj! Už letěj! Už sou tu! Zaplať Bůůůh!! Teda i Smith zaplať!" Několikrát povyskočila, radostně zamávala, přičemž zvolala: "Hey, Timothy, where do you come from?"

Rojanová pohlédla vzhůru. "Daz'y kom from d'sí? Timosí?"

"Jéé, vy to znáte?"

"Aby ne."

"Promiňte, plukovníku, já zabudla vaše astronomický í-kvé."

"Zabudla? Tohle slovo často používala Dorka. A mý bývalý vlasti říkala taky jako vy –

fátrland..."

Poplácala dívku po rameni. "Dnes ses vytáhla, Alexo. Dokázalas mě přesvědčit. Ode dneška ti věřím. Dá se na tebe spolehnout. Tím pádem jsme si my dvě v soukromí rovné. Tudíž jsem pro tebe Vik."

15. kapitola

Týden do další středy připadal Lee nekonečný. Měla pocit, že se toho dne ani nedožije. Přechkala další plejádu zákazníků, byla zas o něco víc otlučená, slabší, s psychikou ještě zatíženější. Nicméně středy se nakonec přece jen dočkala.

Tarchetti ten den jako z udělání telefonoval velmi málo. Zákon schválnosti funguje spolehlivě. Mezitím co jindy běhal po překladišti sem a tam, dnes vysedával u stolu, probíral se v papírech, a nic se nedělo.

To není možný!, říkala si Lea. Ono to nakonec nevyjde!

Nápor zásobovačů přišel až odpoledne. Konečně začaly přicházet telefonáty, po nichž kapitán za hlasitého klení odbíhal z kanceláře.

Teď nastala ta správná doba!

Po jednom z podobných telefonních hovorů, když muž v uniformě vyskočil od stolu, zavolala na něj. "Hej, kapitáne, musím se umejt, potřebuju delší řetěz!"

"Zrovna teď?!" nevrle houkl Tarchetti ode dveří.

"Jo, zrovna teď!"

"Nemám čas!"

"Když vám dělám kurvu, tak mě snad necháte aspoň umejt?! Nejsem zvíře! Co jste to sakra zač, chlape?!"

Práskl dveřmi, ale vrátil se. "OK, lehni si na břicho a ruce za hlavu. Ale rychle, zlato, musím na rampu. Ty kretění si to nezapamatujou! Já bych je nejradši –!" V rychlosti vyměnil kratší řetěz za delší. "Tak – můžeš začít s vočistou. Já letím tam, aby mi nesložili blbě náklad."

"Díky, kapitáne..."

Jakmile muž v uniformě odešel, Lea přelezla po čtyřech ke dveřím jeho kanceláře. Už už chtěla zalehnout, aby sáhla po noze stolu, když se opět rozdrnčel služební telefon. Tarchetti to zřejmě v chodbě zaslechl a obratem se vrátil. Málem ji přistihl.

"Teď tu mám strašný bordel!" křičel za pár chvil do mikrofonu. "Nemůžete přijet po jedný? Že ne?! To vám teda děkuju! – Jó, dobře, ale počkejte před Bollingem čtvrt hodiny. – Co, za půl?! – Oukej, tím líp." Zavěsil a obratem byl pryč.

Lea si přitáhla jeho stůl. Sáhla po telefonu, aby vytočila číslo ministerstva obrany:

"Prosím vás, nepřerušujte mě!! Jde mi o život!! Jmenuju se Lea Sung!! Drží mě jako otroka v překladišti West!! Chci, aby to skončilo!! Informujte neprodleně generála Smithe!! Ale diskrétně, nebo mě zabijou!! Pomozte mi, prosím!!"

Major Staley vložil poslední kus prádla do kufru. Zavřít kufr už nestihl. Když se ode dveří ozvalo zazvonění, otevřel, aniž by se před tím podíval, kdo na chodbě stojí. Teď hleděl zdrceně do tváře vojáků, z jejichž výrazů vyčetl, že celá věc s popravou a nesplněním rozkazu praskla.

Takže odnést prádlo do prádelny už nestihne... Nestihne už vůbec nic... Ztracená práce, proč se k takové blbosti nechal přemluvit??!

"Zlato," houkl do otevřených dveří od kumbálu Tarchetti. "Dej si dvacet, na vodpoledne pro tebe mám ještě dva zákazníky."

"Jsem unavená..." ozvalo se nepříliš hlasitě zevnitř. "Mám bolesti... ten poslední mě zmlátil jak psa..."

Kapitán Tarchetti se nadechl a vyfoukl hlasitě vzduch. "Jakáž pomoc..." dodal víceméně pro sebe poté, co příslušné dveře zavřel. Neměl chuť zabývat se tím, co s ní ti úchyláci provádějí. Hlavně že dobře zaplatí. Pět set dolarů a vše je dovoleno. Co sejde na detailech? Kšeft je kšeft...

Usedl ke stolu. Otevřel horní šuple, aby z něj vyndal nezařazené dodací listy z předešlého dne. Musí je zavést do databáze.

V momentě, kdy do jeho kanceláře vpadla skupina lidí vedená generálem Smithem, zůstal jak přimražený. Kdyby čekal cokoliv tak tohle ne. Bylo tu i několik vojáků evidentně patřících ke speciálním jednotkám.

Airborni s páskama MP! A dvě ženský! Plukovník s kapitánem. – Rojanová...?! Do prdele, to vypadá na průšvih!! Že by –!! Ale jak to??!! Jak by se o Sungové dozvěd –!! Kurva, je s nima i major Staley! A čumí jak vrána! Určitě něco vykecal! – Šmitec... nesplnění rozkazu! Všecko je v kél –!"

"Kde je Sungová, ty smrade???!!!" zařval na muže za stolem generál Smith, až se zdi otráslly.

Zaskočený Tarchetti otevřel ústa, ale neodpověděl. Vzápětí inkasoval úder do tváře, který ho shodil i se židlí na zem.

"Kde je ta ženská???!!!" řval Smith jako pomintutý a mlátil ležícího muže hlava nehlava. "Mluv, ty svině!!!"

"Tam... vzadu..." Tarchetti, chránící si pravou rukou obličej před ranami, ukázal levačkou za sebe směrem ke kumbálu.

Smith rozrazil příslušné dveře.

"Generále...!" ozvalo se z kavalce téměř dojatě. "Sláva..."

Po spatření toho jak zbídačeně Lea vypadá, ztvrdly Smithovy rysy ještě víc. "Okamžitě jí odepni řetěz!" křikl na Tarchettiho. Několikrát ho nakopl do stehna, když si všiml, že se pokouší vstát. "Zůstaň na zemi, bastarde, nebo tě zabiju bez přečtení rozsudku!! Lez po čtyřech!!"

Lea vstala z kavalce jen s obtížemi. Došourala se ke dveřím, kterých se přidržela, a několikrát se zhluboka nadechla. "Děkuju za záchranu, generále..." šeptla s ulehčením. "Skoro mě tu zmrzčili..."

Oslovený ukázal na Tarchettiho; ten seděl na zemi a neodvažoval se vstát. "Máte poslední možnost kopnout si do něj."

Pokusila se o úsměv. Pak ukázala na své ušmudlané triko. "Díky za nabídku, generále, ale... neudělám to... nechci se ještě víc ušpinit."

Smith přikývl. "Chápu." V jeho pohledu nebyla lítost, pouze jistý druh neosobní účasti. "Měla jste zemřít, slečno Sungová, k tomu jsem dal rozkaz, nikoliv k vašemu zotročení. Tenhle zrádce," opět Tarchettiho nakopl, "i jeho komplic budou okamžitě potrestáni. – Mazej zpátky, neřáde, a postav se ke Staleymu!"

Smith přešel k oběma zadrženým, napřímil se a sverpě zarecitoval:

"Podle dodatku z roku 1966 zákona o válečném výjimečném stavu a armádních zvláštních službách, jemuž podpisem *Smlouvy 66* podléháte, vás za nesplnění rozkazu odsuzuji k trestu smrti. Odvolat se proti tomuto není možné. Upozorňuji vás, že institut posledního přání není v naší organizaci zaveden. Rozsudek bude vykonán neprodleně."

Tarchetti vydal po tomto prohlášení neurčitý plačtivý zvuk. Staley zakýval beze slov hlavou. Pak to nevydržel a strčil do vedlejšího muže loktem. "Vole, blbej!! Nejradši bych tě zabil!!!"

Tarchetti propukl na okamžik v zoufalý křečovitý smích. Zdálo se, že má v očích slzy.

"Co bude se mnou?" pronesla do ticha Lea.

"O vašem osudu rozhodne plukovník." Generál Smith, který se po vyslovení rozsudku poněkud uklidnil, pohlédl na Rojanovou: "Chceš ji?"

"Chci."

"Je tvoje."

"Díky."

Smith otevřel šatník, vyndal z něj sako od uniformy, serval z něj výložky s kapitánskými

insigniemi a přehodil ho Sungové přes ramena. Otočil se k jednomu z vojáků: "Odved'te ji do auta."

Ostatním členům komanda stroze přikázal: "Vemte oba zatčené a pojd'te za mnou. – Plukovníku, kapitáne, následujte nás."

Příslušníci Delty se vzdálili ode dveří označených písmenem G. Hned pak řekl Smith oběma ženám: "Musíte se mnou dovnitř, ale stačí, když budete stát u dveří, potřebuju vás jako svědky."

Alexa mrkla na Rojanovou. Zase se netváří nijak... pomyslela si. Vždycky, když jde do tuhého, nabývá její tvář zvláštního bezvýrazu. Žádné emoce; ani stopa po strachu či nejistotě... prostě nic. Tvář jak odlitá z porcelánu.

Místnost G byla osvětlena nepříjemně ostrým světlem zářivek, které násobil bílý, omývatelný povrch stěn a podlahy. V této podlouhlé prostoře stály dvě gilotiny, umístěné hlavami k sobě.

Na podlaze mezi nimi byl odtokový kanál z nerezavějícího kovu. Ve výklenku v pravém rohu prostory bylo možné spatřit stočenou vodní hadici a velký kohout, vlevo pak čistotou se lesknoucí umývadlo. Ve středu zdi, přímo proti hlavnímu vchodu, nacházely se spojovací dveře, označené písmenem P.

Alexa zůstala stát vedle starší kolegyně s pohledem upřeným do středu protější stěny, směrem ke spojovacím dveřím, a pokoušela se následné události nevidět.

Tarchetti, který přišel na řadu jako první, kladl podle jejího odhadu odpor, v důsledku čehož byl Smithem několika dobře slyšitelnými údery inzultován a jako pytel brambor dovláčen ke gilotině. Ostří následně spadlo.

Alexa, hledící skrz tuto scénu se zařatými zuby, okamžitě zaznamenala pach krve, který se v nevelké prostoře rozšířil. Modlila se, aby to její žaludek zvládl.

Bezvůlné tělo bylo následně shozeno z lavice gilotiny a celý scénář s popravou se opakoval i s druhým odsouzeným.

Smith se poté beze spěchu umyl, přešel ke dveřím, aby tu zasalutoval a podal oběma stojícím ženám ruku. "Běžte k autu, přijdu za vámi za chvíli. Jen co ten ksindl nacpu do pece." Mávl rukou ke dveřím označeným písmenem P. "Děkuju za spolupráci, plukovníku a kapitáne. Je pro mě povzbuzením mít tak spolehlivé kolegy. Vojáky, o které se lze v sebetěžší situaci opřít."

Venku před místností G se Alexa se zavřenýma očima na chvíli opřela zády o zeď. "Teda, já...! To bylo...! Tohle je na mě moc..." Promnula si oči. "Člověka až mrazí, když –"

"Když si představí, jak lehko by se mohl octnout na místě těch dvou."

"Přesně tak." Otřela si dvěma prsty čelo. "Jak víš, co jsem chtěla říct?"

"Za týchle situace, to musí napadnout každého." Rojanová mrkla po mladší kolegyni, jejíž tváře byly pobledlé. "Už můžeš jít?? Jo? Tak pojd'. Jak to přežil tvůj žaludek?"

"Jen těžko. Měla jsem strach, že se poblíju. Teď už je mi líp. Řekla bych, že se to ale za čas ještě ozve. Nejspíš to dělají nervy. – A ty? Tebe to nevzalo, vid'? Koukala ses. Já teda ne."

"Koukala. Co jsem měla dělat? Víš... v Nikaragui jsem viděla spoustu zvěrstev. Zajatci se nebrali, chápeš? Gilotina mě nemůže rozhodit."

"Jsi stejně tvrdá jako Smith. Nevím, jestli já tohle někdy dokážu..."

"To po tobě nikdo nechce, Alexo. Máš reflexy normálního člověka. Každému takovému by se při sekání hlav obrátil žaludek."

"Tobě a Smithovi ne."

"Správně. Jenže my dva prošli skutečným bojem, válkou, já sice jen krátce, ale i tak tě to změní. Poznamená. Nikdo, kdo tohle zažil, nezůstane normální. Buď šťastná, že ty taková ještě jsi."

"Už?" zeptala se těžce Lea, když obě ženy dorazily k autu.

Rojanová beze slov přikývla.

Lea se zimomřivě otřásla. "Tarchetti mě skoro zničil... Byl to hajzl, ale – stačilo by mi, kdybyste ho zavřeli. Smrt jsem mu asi nepřála, ačkoliv – A díky, plukovníku, žeš mě tam neposlala s ním... Vděčím ti za život..." Znovu se otřásla. Zvedla unavené oči směrem vzhůru. "Bůh stál při mně... I když si to vůbec nezasloužím... Co se mnou teď uděláš?"

"Vik? Můžeš na chvíli?" přerušila rozhovor Alexa, aby své nadřizené poměrně hlasitě zasyčela

do ucha: "Heleď! Nechceš ji doufám nastěhovat k nám domů jako tudle Wyonu Peréz?!" Otázka zazněla velmi ostře a vyčítavě. "Ježíš, promiň, Vik! Je to *tvůj* byt, omlouvám se, ujely mi po tom všem nervy! Už držím fazónu. Nezlob se."

"V pořádku," odvětila druhá žena smířlivě. "Bud' bez obav, *k nám domů* nepůjde."

Otočila se k Sungové: "Ted' tě, Leo, odvezeme do naší nemocnice a až se dáš dohromady, dostaneš zpátky pas a meč. Dáme ti i pár drobných na letenku domů. Uzavřeme spolu dohodu: budeš žít, pokud se už nikdy neobjevíš ve Státech. A pokud se nevrátíš do zabijácké branže. Čas od času si to někdo z našich ověří. Když dohodu porušíš, je s tebou ámen. – Ne každý by ti dal podobnou šanci po tom, cos zabila jeho partnera."

"Vím, plukovníku... mrzí mě to... děkuju ti... splním tu dohodu... přísahám..." pokusila se vzít ženu v uniformě za ruku.

Odtáhla se. "Zapomeň na mě. Já se pokusím o totéž..."

16. kapitola

Felke vpadl do bytu Rojanové celý udýchaný. "D2??! – Hej!!"

"Na váš rozkaz, generále!"

"Přestaň blbnout s rozkazy a vem tudle krabici, posílá ti ji Johnny, máš v ní tři parádní uniformy, vyber si tu, co ti nejlíp sedne."

"A ty ostatní?"

"Ty někomu dej, nebo z nich ušij futrál na bendžo, tvůj problém. – Viki?! Kde jsi?! – VuYYYYK?!!"

"Už, Valentino, užuž, ahoj. Co je, tys běžel do schodů?!"

"Jjjo. – Pospíchám. Čeká mě Nat Meč, je pozvaný na večerní párty v Bílým domě, musím pro něj zaletět. Vy dvě jste taky pozvaný. V šest pro vás přijedou."

"Přijedou?? Jak tó? Starej Nat the Sword poletí, a my né??" zeptala se naoko uštěpačně Alexa.

"Hele, D2... nechtěla bys dole před barákem předvést pár pořadovejch v plný polní, ee?! Za utahování si z generála?! NuooooOO????!!"

"Mmm... ani nene, Valentino, dík za milou nabídku, radši vyzkouším tu uniformu, jestli tvůj generálský rozkaz dovolí."

"Jo. Výjimečně. Tak už mmmmakej!" zahrozil s předstíranou zlobou pěstí, zašklebil se a poté byt chvatně opustil.

"Užs byla někdy v Bílým domě, Vik?" zeptala se dívka držící krabici s uniformami.

"Občas nás pozvou."

"Bývá tam nával?"

"Jak kdy."

"A to se děje v oválný tý oný... pracovně? Nebo venku?"

"Venku někdy bývá garden party, když je na to počasí, tedy... na zahradě. Pozvou klidně i pár tisíc lidí. No a na recepcce... to se chodí do východního sálu, ten je ze všech největší. Jsou tam i koncerty. Maj tam malý pódium s koncertním křídlem. Odhaduju, že by na dnešní oslavě mohla být bratru... tak... stovka hostů. Záleží na tom, kolik jich pozvali."

"Stovka??! Doufala jsem, že jich bude jenom pár! – Asi na mě leze tréma," otrásla se zimničtě Alexa.

"*Kašli na ni*, řek by ti generál Smith. Jako tenkrát mně, když mě prvně vzal na schůzi zpravodajských špiček do Pentagonu. To jsem byla ještě civil mluvící topornou oxfordskou anglinou, pochycenou od mámy a v londýnský škole. Smith mi tehdy hodil kapitánskou uniformu na postel a řek: *od ted' jsi kapitán Rojanová, oficiálně děláš pro UN Force a dnes dostaneš Purple Heart od ministra. Jdeme za ním.* – Basta."

"Heezky!" sešpulila rty Alexa. "Takže tvý jméno –"

"Jo. Není mý jméno. Skutečná Rojanová, pokud kdy nějaká žila, o čemž já pochybuju,

zahynula kdesi ve Střední Americe. Tedy vlastně nezahynula, nýbrž se vrátila zraněná coby já."

"Pffffff... divočina!"

"Hm. – Takže trému nech klidně doma. Nikdo po tobě nechce, jako tehdy po mně, abys veřejně děkovala svý vlasti."

"Tos musela??"

"Bohužel. Učila jsem se přízvuk z magnetáku."

"Jé!! – Tekly ti při tom nervy? Tobě asi ne, vid'?"

"Pff! A jak! Krom toho se mi u mikrofonu uprostřed pódia zdeformoval prostor. Šílený..."

"Tvá arcusová nemoc k tomu?"

Přikývla a mávla rukou. "Hm... ta je pořád na forhontu... tehdy jako dnes. Radši pomlčím."

"Všimla jsem si, že někdy mhouříš jedno oko. Souvisí to s tím?"

"Dobrý postřeh. Souvisí. Jedním okem nevnímáš tolik prostor. Čili: nemoc má omezenější pole působnosti. Obraz se tolik nedeformuje, když není plastický. Okolní roviny ti tolik nevadí." Povzddechla si. "Už to vlastně není ani nemoc, jen má součást... Víš co? Zkus si radši tu parádu, já o tomhle nerada mluvím."

Z limuzíny, která zastavila v blízkosti Bílého domu vystoupily dvě ženy. Limuzína z místa obratem odjela.

Alexa si upravila uniformu a pak svou nadřízenou za rukáv. "Koukej, tamhle je Smith a Valentino, vylezaj z vrtulníku. Jé, a s nima – noné, to je přece starej Nat Meč, fákt!! No přísahámbohu, že je to von! Nebo snad ne??"

Plukovnick Rojanová na dálku pokynula neokázalým gestem svému nadřízenému. "Je to on. Nejphotogeničtější ministr obrany v amerických dějinách. A mimoto člověk, co uzbrazil Sovětský Svaz. – Tady uvidíš spoustu VIPs. A taky ochranky od secretů. Poznají se podle stejné zbarvených odznaků v klopě."

Obě ženy prošly branou Bílého domu, aby skrz foyer zamířily dozadu k východnímu sálu. Zde postávala asi padesátka prominentních hostů, mezi nimiž se proplétala obsluha, připravující slavnostní večeři, servírovanou na řadu do oblouku sražených stolů.

Rojanová přehlédla zběžně celou prostorou, aby u jednoho z krbů spatřila bezpečnostního poradce Bercka, hovořícího se dvěma muži, stojícími k ní zády.

Armádní generál Thomas Berck, známý svou neomaleností, hned jak ji spatřil, ukázal na ni a bez ohledu na společenskou smetánku na celý východní sál zařval: "*Cold fiiiiiish!!!*"

"Šmarjá, pomoc, kdo je ten zelenej baret??" sykla otázku Alexa.

"Psst!! – Poradce prezidenta pro bezpečnost."

"Co, ten žoldněř??! Kde předtím řezal hlavy??"

"Drž hubu, Alexo, všude tu jsou náslechy! Generál Berck je fajn chlap, to sama uvidíš! A mimojině i tvůj nadřízený!"

To už byl podsaditý muž se zjizvenou tváří u obou žen. Jeho výraz důstojníka cizinecké legie se náhle změnil do velmi přátelské podoby. "Plukovníku?! Pocém!" Rozpřáhl ruce, aby ji objal. "Jak se má náš *Studeněj čumák*? Vypadáš skvěle, Viktoro!"

"Díky, Thomasi." Pousmála se a hned ukázala vedle sebe. "Chci ti někoho představit. Tohle je naše nová síla poručík Alexa O'Brian."

Berck se přátelsky zašklebil, pak si zasunul do úst nezapálený doutník. "Ale... tak to jsi ty... D2 ti říkaj, co?"

"Ano, generále. – Moc mě těší," zasalutovala dívka. "Můj otec o vás často mluvil. Sloužil pod vámi v Braggu."

"Vždyť já vím, Dan O'Brian, major, dobrej důstojník, pamatuju si ho. A ty ses podle všeho potatila." Berck se znovu zašklebil. K Alexině překvapení opět velmi přívětivě, což při jeho vizáži nebylo ani trochu snadné.

"Armáda mě baví, generále," řekla natolik upřímně, že se o jejím výroku nedalo vůbec pochybovat.

Muž se zjizvenou tváří luskl prsty na Smithe. "Hej, Johnny, slyšels? *Ji armáda baví!* Koukni na to! Mladá holka, a jakej je voják! Pak že nejsou lidi! Že k nám mladý nechtěj! A v Otisu ji nechali zapisovat espézetky, volové! – Poslyš, kam ty na ty skvělý holky vlastně chodíš?"

"Do basy," s uštěpačným smíchem odvětil Smith.

Berck se znovu otočil k Alexe: "Prej jste si tam na jihu pěkně zaplavaly. Voda nic moc, že jo?"

"Na tom šutru, generále? Ledárna! Šílená!! Na neoprénu se venku dělala ledová krusna!"

"Vymrzly jste. To nic, D2, neboj, armáda ti za to bude vděčná, však uvidíš. Jen co se tu ukáže Stuart."

"Kdo, generále?"

"Ministr Benson. Chce ti za nás za všechny poděkovat."

Nedlouhé čekání na šéfa obranného rezortu bylo vyplněno poslechem klavírní hudby a usrkáváním velmi dobře chlazeného šampaňského Krug Grande Cuvée.

Zmíněný prominent s typicky neutrálním úsměvem vrcholného politika zanedlouho vstoupil do sálu. Rozhlédl se, a protože nikde nespatriil šéfa Bílého domu, zamířil ihned ke společnosti stojící okolo bezpečnostního poradce. Rozpřáhl krátce ruce jako by chtěl všechny naráz obejmout a předvedl tak, aniž by chtěl, své šedé, perfektně padnoucí dvouřadové sako. "Zdravím vás přátelé!"

"Už na tebe čekáme. Hlavně tady, náš nováček," Berck pokynul kývnutím hlavy k Alexe.

"No ovšem. Vy jste ta...?"

"Poručík O'Brianová Alexa, pane ministře."

"Říká se jí *Dé-Dva*, Stuarte," ozval se Felke-Valentino.

"No ovšem... D2, vždyť já vím. – Těší mě, poručíku." Stiskl dívce pravici.

"I mě, pane ministře...!"

"Máš to u sebe, Stu?" zeptal se netrpělivě Berck. "Myslím ocenění."

"Donese to můj asistent." Otočil se ke dveřím do sálu. "Kde ten Craig trčí, měl tu být dřív nežli já. Nedáme si zatím trochu šampaňského?"

"Dobrý nápad," poznamenal generál Smith. "Pomůžeš mi se sklenkami, Vik?"

"Ráda, Johne."

Jeden přípitek se nakonec protáhl na tři. Teprve poté se udýchaný asistent ministra obrany dostavil. "No konečně, Craigu! Dost, že jdete!" uvítal ho nevlídně jeho šéf. "Kde jste byl?"

"Tubus mi zabral víc času, pane."

"Tubus? Proč tubus?"

"Vyplnění papírů, pane. Protáhlo se. Nečekaně. Nejsou úřední hodiny."

"Aha. A pytlík máte?"

"Ano, prosím." Asistent si vložil pod paži papírový tubus potažený plátnem v barvách trikolóry, aby volnou rukou zašmátral v kapse šedého dvouřadového saka. "Tady, pane ministře. Pytlík."

Ministr vzal papírový sáček dvěma prsty a postavil se s ním před Alexu. "Nastavte ruce."

"Ne tak," radil jí Felke-Valentino, "nechce ti dát pravítkem přes klouby. Jako když chytáš vodu, musíš."

"Aha." Obrátila ruce dlaněmi vzhůru, aby do nich ministr obrany vzápětí nasypal několik nevelkých lesklých plíšků.

"To jsou přece –! Kapitánský kolejnice..." vydechla. "Já –!"

"Přesně tak, kapitáne O'Brianová," pousmál se ministr. "Zasloužíte si povýšení. Blahopřeji vám. A ještě jednou díky za odvedenou práci. Oficiální jmenování spolu s pár stužkami máte zde. – Craigu! Tubus! – Díky. – Vaše zkušenější kolegyně vám pak řekne, kam na uniformu se stužkami."

Celá společnost včetně ministrova asistenta následně podala oceněné ruku.

"Já... nevím co říct... Je to nádherný... překvapení... chci vám všem... poděkovat," řekla poté dojatě. "Jste všichni báječní a... obzvlášť pak děkuji generálu Smithovi, že mě k vám vůbec přived... a současně plukovníku Rojanové za její podporu, za detailní informace o naší práci, bez nichž bych to celé nikdy nezvládla. Jestli by někdo zasloužil povýšit, nejsem to já, ale ona."

"Do jisté míry máte pravdu, kapitáne O'Brianová," připustil ministr Benson. "Jenže plukovníci se tak často nepovyšují. Krom toho... vy jako nováček potřebujete větší motivaci. A Viktorka? Ta má naší bezmeznou důvěru i vděk a... víte... kdybychom jí přidali frčku pokaždé, když se jí něco zdaří, neměla by na uniformě už žádné volné místo." Stuart Benson sáhl na stůl po sklence se šampaňským: "Přátelé... na zdraví novopeceného kapitána a celého Červeného

týmu!"

Asi po půlhodině se v sále objevil prezident následovaný dvěma fotografy. První z nich pořizoval oficiální snímky pro Bílý dům, druhý, uniformovaný, pro Pentagon, respektive armádní věstník *Hvězdy a pruhy*. Oba muži s aparáty se ve východním sále Bílého domu zdrželi až do zahájení slavnostní večeře, tedy zhruba patnáct minut. Centrem jejich zájmu byl samozřejmě především prezident, ovšem obtížným fotobleskům neunikl pravděpodobně nikdo z přítomných, pokud se náhodou zavčas nevytratil na chodbu.

Po slavnostní večeři zakončené přípitkem, okolo deváté hodiny večerní, se hosté opět rozptýlili po sále a předsáli. Od klavíru zněla nehlasitá náladová hudba v podobě zaranžovaného výběru ze skladeb světových autorů, v interpretaci neznámého klavíristy tmavé pleti. Většina z hostů se tradičně dobře bavila. Byly však i výjimky, k nimž lze zařadit i šéfa Bílého domu, který po krátké decentní a hosty nezaznamenané kontraverzi s chotí v sále osaměl. Chvíli postával u místa, kde obvykle večeřival, aby odtud pozoroval hloučky hostů. Poté se se sklenkou vína znuděně protáhl mezi stolem a vyšší ženou v modré róbě, přičemž se na ženu strojeně pousmál.

Udělal pár kroků, usrkl ze sklenky, aby se následně přitočil ke svému bezpečnostnímu poradci. "Na zdraví, Thomasi."

"Ať ti slouží, Bene," pozvedl sklenku s vínem generál Berck. "Z tvého pohledu soudím, že tě něco trápí. Tak do toho, od čeho jsem tvůj poradce?"

"Správně, Thomasi, mám dotaz. Heled'..." prezident ztišil hlas, "kdo je ta hezká blondýnka, ten poručík, co stál vedle tebe, když nás fotili? Vypadá hezky. Můžeš mi ji představit? Líbí se mi."

Berck po něm loupł nevraživě očima. Jeho obličej se zachmuřil. "Bene...! Ta holka... je náš majetek. Jestli se o ni jenom otřeš, našťveš si armádu. A to by pro tebe nebylo ani trochu dobrý. Věř mi, my dva musíme táhnout za jeden provaz. Ty podpoříš nás, armáda zas pomůže tobě, až budeš v průseru. Až se tě třeba jednou zeptaj, kdo financoval tvou předvolební kampaň, chápeš? Jedině při spolupráci to celý může fungovat. Opakuju: ta blondýnka je pro tebe tabu. Nic ve zlým, Bene, šoustej si, kterou chceš, ji ale necháš být, nebo ti armáda vezme klarinet a nezahraješ si dřív než na konci volebního období. Řek jsem to jasně?"

"OK, OK," mávl otráveně rukou prezident, "nechci si našťvat armádu, Thomasi, to tedy fakt nemám zapotřebí, to si tu blbou blondsku radši odepřu."

Berck pohlédl šéfovi Bílého domu zpřímá do očí. "Tu *blbou blondsku*, jak jí ty říkáš, Bene, ministr právě jmenoval kapitánem, protože za nás za všechny nasazovala krk. Což říkám bez nadsázky. Takže ti jako tvůj poradce *radím* nedělat ukvapený závěry a vážit svý slova."

Prezident s pokusem o lhostejný výraz pokrčil rameny. "Áha, pích jsem nerad do vosího hnízda. Opakuju: *nerad*. Protože nejsem tak často a dobře informován jako ty, Thomasi. Někdy si dokonce myslím, že nejsem informován vůbec. Takže se omlouvám za to, co jsem právě řekl, a už o tom kapitánovi nepromluví, stačí? Doufám, že mě kvůli tomu nepošlete do Dallasu."

"V pořádku, Bene. Kooperativní chlap jako ty se Dallasu rozhodně bát nemusí, jsme přece spojenci, ty a já," zaculil se Berck s pusou plnou doutníku.

"Spojenci, ovšemže, co jiného," utrousil prezident a přejel si dvěma prsty čelo. "Omluvíš mě, Thomasi?" Ukázal na druhý konec sálu. "Tamta štíhlá číšnice vzadu u klavíru nepatří doufám armádě?"

"Ovšemže ne," opičil se Berck. "Rač si posouloužit. Ale dávej bacha, ať vás při tom nikdo nezmerčí, je to tu samej fízl. Mimochodem, kam zmizla tvá žena, Bene?"

Prezident se ušklíbl, ale neodpověděl.

Generál Felke se pomalu přitočil ke své kolegyni v plukovnícké uniformě. "Vik? Myslím, že by Johnny uvítal, kdybys za ním zašla. Čeká tamhle. Předem gratuluju."

Překvapeně pozvedla obočí. "Sice nevím k čemu, ale díky." Dopila sklenku a přešla do druhé části sálu, kde u jednoho z krbů postával generál Smith.

Jemně se pousmál hned, jak svou podřízenou spatřil.

"Poslali mě za tebou, Johne," řekla tiše, s náznakem otázky v hlase.

"Požádal jsem Valentina. Napiješ se se mnou?"

"Jistě, Johne, moc ráda. Na tvé zdraví."

Smith vypil sklenku koňaku na jeden ráz a chvíli mlčky hleděl na její dno. Ukázal palcem k místu, kde stál na podiu klavír. "Dal jsem ti zahrát Exodus. Víím, jak ho máš ráda."

"Všimla jsem si, Johne, děkuju."

"Rádo se stalo. Mimochodem, i mně se líbí. – No... nejdřív bych ti chtěl povědět... něco jen tak mezi námi. Nechci se před ostatními dopouštět citových výlevů, a u tebe mám jistotu, že to pochopíš."

"Poslouchám, Johne," řekla Rojanová se zaujetím. V zásadě byla překvapená, neboť k podobně důvěrným rozhovorům docházelo v případě generála Smitha jen opravdu výjimečně.

"Dobře: možná se k tobě doneslo něco o mé dceři."

Přikývla. "Nic moc, Johne, jen neurčitá hláška, že snad žije v Asii, že je snad napůl Korejka... Nikdy jsem se na to nikoho neptala."

Generálporučík zavrtěl hlavou. "Je to trochu jinak; má dcera pracovala v jihokorejském Soulu, národností byla ale čistokrevná Američanka. Měl jsem s ní velké plány. Ne, nemysli, nemohla být voják jako ty, to by prostě nešlo, ale v diplomacii jistě šance měla. Její první mise po studiích vedla do Soulu, kde pracovala na našem zastupitelství. Byla tam sotva rok."

"Neunikl mi minulý čas, Johne. Co se stalo?"

"Jednou ráno... ještě za šera, ji před ambasádou srazilo auto. Byla na místě mrtvá. Ani Korejci ani později my jsme nikdy nevypátrali, co se tehdy vlastně přihodilo. Zda zemřela náhodou, či zda šlo o vraždu. Jasně není dokonce ani to, proč vyšla ven z objektu."

Rojanová hlasitě vydechla. "Hm?! To je zlé, Johne. Překvapivě zlé."

"Ještě není konec. Musím dodat, že má dcera zemřela v srpnu roku 85."

"Ach tak," kývla Rojanová, když pochopila, že předešlé vyprávění bylo pouze úvodem k něčemu dalšímu. "Podle všeho nedlouho před tím, než jsme se my dva prvně setkali, že?"

S úsměvem přisvědčil. "Pochopilas zcela přesně, kam mířím. Víš, Vik... říká se, že žádná náhrada nevrátí člověku originál. Ať už jde o cokoli. Žádná protéza se nevyrovná skutečné ruce. Já musím říct, že jsem měl asi počertech velké štěstí, protože náhrada, kterou jsem jen pár měsíců nato poznal, mně ztracený originál nejenom vrátila, ale nejspíš ho i předčila. V jistém směru určitě."

Rojanová nasadila co nejpříjemnější úsměv, jakého byla schopna. Dotkla se krátce rukávu svého šéfa. "Děkuju, Johne, já... sice už jednoho otce mám, ale mohu poctivě říct, že... zkrátka... že sympatie jsou vzájemné. U mě se to projevuje víc formou osobního respektu, nicméně představa, že bych eventuálně byla tvá dcera, mě naplňuje hrdostí."

"To rád slyším." Smith dolil oběma sklenky. "No... rodinné záležitosti máme za sebou a teď k věcem pracovním." Sáhl do náprsní kapsy uniformy, aby své podřízené podal plochý předmět. "Je tvá. Navrhl tě sám Benson. A kdyby to býval neudělal, udělal bych to já nebo Berck."

"Pětka...?! Karta s číslem 5?! Opravdu jsem Pětka?! Valentino cosi naznačoval... nevěřila jsem mu! Vždyť já ho v *Committee 100* přeskočila!"

"Je to tak," přisvědčil generálporučík a ukázal prstem ke stropu. "Nahore tě schválili už před časem."

"Děkuju moc, Johne, je to od vás velká důvěra, vážím si jí! Doufám jen, že mě neposadíte do kanclu. To bych tedy fakt nechtěla."

"Žádný strach, Vik, vše zatím zůstane tak jak je. Pětku bylo třeba rychle obsadit a... chtěli jsme na to někoho obzvlášť spolehlivého, a Valentino nepadal v úvahu. Nehodil se. I... vzhledem k jeho... předešlým... potížím. Tak vybrali tebe. Později se zřejmě začneš zúčastňovat zasedání triumvirátu. Zpočátku jen s hlasem poradním, nicméně nahore o tebe do budoucna projeví velký zájem, uchvátíla je tvá loajalita, spolehlivost, a zajímají je i tvé názory. Mluvím o mocenské skupině kolem Bersona. – Gratuluju, Vik, je to obrovský úspěch. Musím sebekriticky přiznat, že má dcera, i kdyby žila sto let, nikdy by tohle nedokázala. Přinejlepším by časem jako tuctová diplomatka získala jednu ze stovek kancelářů v budově OSN."

Žena v uniformě sešpulila rty. "Víš, Johne... možná jsem tvá dcera víc, než si připouštíme. Stvořils přece Rojanovou a vycepoval ji. A zařídils i její *exodus* do Států."

Smith pohlédl k pódiu, na němž si klavírista právě vyměňoval noty, a pousmál se. "Pravda, stvořil jsem tě. Papírově i v reálu. Vzpomínáš na své začátky? Na řídičský výcvik v Bonnu?"

"Aby ne! *Přejela jste značku! Vycouvejte! Kašlete na auta, objedou nás!* – To byly časy, Johne...!" povzdechla si a zvedla dvěma prsty prázdnou sklenku, aby si ji vzápětí postavila na

dlaň. "Celá věc s Dorkou byla ještě přede mnou... tehdy... Omlouvám se, že jsem o ní v tuhle chvíli začala." Krátce ukázala směrem ke klavíru. "Valčík z Maškarády! – Náhoda?"

"Znáš mě; nikdy neponechám nic náhodě. Ta skladba je určena *speciálně* tobě." Smith odložil svou sklenku na stůl a zachmuřil se. "Dora ti pořád chybí, vid'?" Mně taky, nemysli. Na druhou stranu – kdybych chtěl být hodně cynický, a to já rád, musel bych konstatovat, že Alexa O'Brianová *red teamu* velmi prospěla. A tím samozřejmě i tobě. Tvá... nebo spíš *naše* Dora si někdy bohužel vykládala rozkazy po svém. – Počkej!" Gestem ruky přerušil námitku ženy stojící proti němu. "Chápu, že to nerada slyšíš, Vik, ale sama nejlíp víš, že před rozkazy, ať už vedou na Cap Canaveral či do Země královny Maud, prostě nejde utéct."

"*Sraz za hodinu na mysu Canaveral...*" povzdechla si s nostalgií v hlase Rojanová. "Ano, Johne, vždyť já vím. Snad ten útek tehdy ani nebyl myšlen vážně."

"Nejsem si tak jistý. Dora tě fascinovala, ale ryze praktickými očima viděno měla na tebe moc špatný vliv. Kazila tvůj skvělý smysl pro disciplínu, a tím i celou moji práci při vytváření plukovníka Rojanové."

"Johne!"

"Promiň. Mluvím narovinu. V armádě nemůžeš skandovat veliteli do tváře: *chceme stejná práva* tak, jak jste to vy dvě z Dořiny iniciativy dělaly. Byla velká chyba, že tě ona, coby tvá formální nadřízená, nevedla tím správným směrem. Samosebou hlavně při tvých začátcích, kdys mě brala ještě jako nepřítele, či nutné zlo."

Rojanová se nevesele pousmála. "Se skandováním máš pravdu, Johne. I když to tehdy byla jen taková bezbranná křeč. Ovšem v soukromí mě Dorka vedla vždycky tím správným směrem." Poslední věta zazněla lehce jedovatě, což generál Smith přijal s humorem.

"Ovšem. K posteli."

Kousla se s úsměvem do rtu a mlčky přikývla.

"Nezlob se, Vik, že o Doře tak kriticky mluvím, ale... jsi nejlepší důstojník, jakého jsem kdy měl a... je ti jasné, že v branži nelze nepříjemné pravdy ignorovat. Nelze si cokoliv nalhávat, i když to zraňuje."

Chtěla přisvědčit, nebo snad něco doplnit, ale opět ji přerušil. "Tím víc si cením skutečnosti, jak dobře a disciplinovaně vedeš našeho bývalého poručíka. V tomhle směru jsem úplně bez obav, a mně tudíž odpadla spousta starostí s bezpečnostním odposlechem vašeho bytu. Nahrávky se krátce archivují, ovšem aniž by je kdokoli vyhodnocoval. To už není díkybohu zapotřebí. Oproti době, kdys žila s Dorou."

"Ne," kývla Rojanová s hořkým úsměvem na rtech, "to už opravdu není třeba."

Smith opět dolil obě sklenky. "Jak to v praxi vypadá mezi tebou a Alexou? Musím o tom informovat triumvirát."

"Jak to vypadá...? Oťukáváme se. Chce to čas."

"A ty?"

"Já? Vidím to perspektivně."

"Nahradí Doru? Po všech stránkách?"

"Ano. Jsem si jistá. Budu se o to ze všech sil snažit."

Oddech si. "To jsem opravdu rád, plukovníku," zakončil Smith a pozvedl sklenku. "Na tvé zdraví, a ještě jednou blahopřeju k získání karty s číslem pět. – Mimochodem, co si myslíš o tomhle kusu Arama Chačaturjana? Jde podle tebe o veselou, romantickou hudbu, jak se většinou tvrdí, nebo ne?"

Rojanová zavrtěla hlavou. "Ani náhodou," zaznělo z její strany radikálně. "Aniž bych znala literární předlohu, řekla bych, že masky tančících nesou falešné úsměvy. Obličej pod nimi ale zrcadlí tragiku. V ústředním hudebním motivu je ona přetvářka moc dobře znát."

"Přetvářka... mhm," pozvedl obočí Smith. "Zdá se, že máme na věc podobný názor."

Generál Berck se chvíli rozhlížel po východním sálu, pak si zapálil další doutník. Když spatřil Alexu, popotáhl a odklepl popel na koberec. "Hej, D2, pocem, kočko, na moment," mávl krátce na dívku popíjející víno s ostatními členy Červeného týmu. "Představ si," řekl tiše poté, co jí položil ruku kolem ramen, "že tě ten vošoust chtěl přefíknout."

"Ježíš, kerej?" zeptala se překvapeně dívka v uniformě.

Bezpečnostní poradce kývl hlavou směrem k místu, kde postával šéf Bílého domu s jednou z číšnic. "Přece náš Dixie. Úlisňák Ben."

"Prezident?!"

"No jó. Líbíš se mu. Ale neměj strach, řek jsem mu, že jestli se tě dotkne, armáda mu urazí pazoury až u samý prdele."

"PFCHÁÁÁÁÁÁ...!!!" zařvala smíchy Alexa. Její partner se zatvářil pobaveně a vůbec mu nevadilo, že se někteří z hostů pohoršeně ohlédli. "Hehe. Poslyš, holka, s tebou je psina."

Alexa si setřela slzy z očí. "Pardón! Asi moc piju..."

"Co by ses omlouvala, jsme na párty. Hee, takovýho smíška bych tu potřeboval. V mém kanclu sou samý suchý větve, co seděj na židli jen čtvrtkou zadnice, znáš je, a když řeknu fór, třeba i dobrej, ksichtěj se." Berck vypustil oblak kouře. "Takže s Vik ti to klope? Máte v bytě bezpečnostní monitoring, jenže já na tydle krávoviny nečumim, nemám na ně čas. Říkáš, že spolu dobře vycházíte?"

"Skvěle," řekla se slzami podlitýma očima Alexa. "Je bezvadná, generále."

"Souhlas, to samý si myslí všichni, co ji znaj." Berck znovu popotáhl, odklepl popel na zem a s pobaveným úsměvem pohlédl směrem k ženě, o níž byla řeč. "Řeknu ti, D2, že jsem za celý léta služby v armádě nepoznal jinou plukovnici, co by nosila k uniformě gatě. No prosím, teď je má taky." Se spokojeným výrazem ve tváři a s doutníkem sevřeným mezi zuby mrkl po své společnosti.

"Ptala jsem se jí na to. Řekla mi, že sukni nenosí proto, aby si ji lidi nepletli... s-s-s... se ženskou..." Chtěla zůstat vážná, ovšem vzhledem k působení alkoholu i předešlým barvitým výrokům prezidentova poradce to nešlo. Kousala se do rtu, zakrývala dlaní svá cukající se ústa. "Já, generále... mmm... mhm, hm – promiňte..." Pokračovala za okamžik: "Dyž už o Vik mluvíme, chtěla bych vám vyprávět, jak –"

"Hele, víš co, O'Brian? Teď nepracujem, tak vodložme šarže, jo? Já sem voják, ty to máš taky v krvi, tak mi říkej *Thomasi*, oukej? Mimočodem, je to rozkaz."

"Provedu! – Oukej, děkuju, generále, teda Thomasi, to je pro mě –"

"Velká čest, jasně, dyť já vím, tak už mluv." Berck opětovně stiskl doutník mezi zuby.

"No... jak jsme předtím byli tám... na lodi, na waspu, jeden námořník nás voslovil *holky*, jó?, a Viktorka mu řekla... bóóže, já myslela, že vturánu vykvočku...! Řekla mu, že nejni holka, protože má plukovníckýho... hohohóó... tohó... nó, PTÁÁKÁ!!!" Alexu postihl těžký záchvat smíchu, sedla si na bobek a kašlající generál Berck, jehož zjizvená tvář zrudla, se v předklonu opíral o její záda. "Hehehehe...! Že má ptáka, řekla, jó?! To teda plně vodpovídá jejímu naturelu, hehehéé, to je prča, D2, ty máš ale prima skazky!!!"

Několik hostů se opět nevraživě podívalo jejich směrem.

"Pocem, ty budeš číslo, co, hee, líbíš se mi, smysl pro humor, to mám rád, bezva holka si, po tátovi, fakt bezva."

Alexa na něho pohlédla usazeným pohledem, jen co vstala: "Dyť... vy jste taky příma chlap, Thomasi...!" zaškubal s ní přidušený smích, "...jako byste... jako byste nebyl ani geneRÁÁÁL!!!" Znovu se doslova rozchechtala a i tentokrát velmi hlasitě.

Berck se k ní vzápětí hlubokým ryčivým hlasem přidal poté, co mu vypadl doutník z úst na koberec. Šlápl na něj. "Dám si s tebou prcka, D2, mám rád lidi, co nic nehrajou," řekl jen chvíli poté, co se vzpamatoval. Uhladil si dvěma razantními pohyby uniformu posetou vyznamenáními. "Vobsluha!" zamával pravicí na číšníka. "Pocem!"

"Generále?"

"Rum, hochu, tady na stolech žádněj neni, chci si připít tudle s kapitánem něčim pořádným."

"Jamajský?"

"Ale ne, sakra, vobyčejnej, dvě decky chcem, a dělej už!" Berck vrtěl nad číšníkem nechápavě hlavou. "Prověřená vobsluha ze zamini! Divnej chlap! Vsadim se, že má v saku štěnic jak nasráno!"

"Odposlech?" podivila se Alexa.

"Že váháš, D2," ušklíbl se Berck. "Šmírujou. Tady v baráku je skoro každej něčí fízl, divila by ses, co se jich tu rojí."

K oběma hovořícím se po chvíli přidal ministr obrany. "D2? Kapitáne?" oslovil Alexu, po čemž se ještě na okamžik odvrátil, aby cosi rukou ukázal svému asistentovi.

"Ano, pane?"

"Skvělá party, co říkáte?" zeptal se zcela nečekaně.

"Ano, pane, ta – nejlepší."

"Bavíte se dobře?"

"Skvěle, pane!"

Ministr se krátce zamyslel, aby hned nato odbočil. "Vy jste působila na Otis Base skoro tři roky, že, kapitáne."

"Ano, pane ministře, od přijímače."

"Znáte tudíž tamní prostředí."

"Jak své boty, jestli se tak můžu vyjádřit, pane ministře."

"Ale ano. Co byste řekla malé přepadové inspekci? Včele se mnou?"

Na Alexině tváři se rozhostil poněkud zlomyslný úsměv. "To by pro mě byla... mmm... velká satisfakce, pane."

"V pořádku. Dnes je pátek... během zítřka si připravte podklady. V neděli brzy ráno pro vás přijedeme. Mohl bych podplukovníka Halforda eventuálně odvolat jen tak od stolu, čistě pro vás, ale s tím byste asi nesouhlasila, že?"

"Ne, pane ministře. Nechci se Halfordovi anonymně mstít jen proto, že k tomu mám příležitost. Ta inspekce, jak jste prve navrhl, ta by byla to pravé."

"V pořádku, D2, tedy... kapitáne," pousmál se Benson, "takže pozítří, tuto neděli, v pět nula nula. Slavnostní uniformu a podklady k inspekci sebou. Zeptejte se vaší šéfové, zda se chce také zúčastnit. Uvítali bychom ji. Anebo počkejte, oslovím ji sám."

Boston, 23 Highland Ave

Zvonění telefonu brzy ráno dokáže pěkně otrávit. Obzvlášť po dlouhé sobotní noci, prožité s půvabnou ženou. Podplukovník Max Halford měl zprvu dojem, že je všední den, že zvoní jeho budík. Tenhle zvuk byl ale jiný, nepříjemnější... a o dost pronikavější.

Sakra, to už je ráno?, zeptal se Halford v duchu sám sebe.

Jen co se na posteli pohnul, ucítil, jak ho bolí hlava. To po tom pitomém levném víně! Měli jít do jiného lokálu... byla pěkná kravina takle blbě šetřit!

Sakra, ono to zvonění neskončí! Měl dojem, že už přestalo, ale teď je slyšet znova.

Halford otevřel s námahou oči. Ta kocovina, do hajzlu! Posadil se na posteli a v předklonu vstal. V hlavě se mu rozbušilo kladivo. Ježíš, to to zas přepískl!

No jó, kurva, nezvoň, dyť už du!

Zvedl sluchátko a jakmile otevřel ústa, zaslechl mlasknutí. V puse jak v polepšovně! Kruci, chtělo by to hlt něčeho!

"Jo?!" zahučel do sluchátka. "Halford! Kdo tam?!"

"Priver."

"Sakra, Joshi, víš, kolik je hodin?! Zbláznil ses?! Je neděle! Nejsem tu sám!"

"Maxi, co se děje...?" zakňouralo to z postele.

"Moment, puso, mám služební hovor," řekl Halford se zakrytým sluchátkem. "No, Joshi? Už jsem tu, tak co máš, že mě budíš?!"

"Maxi! Nevola! Bych tě, kdyby nebyl průser! Okamžitě přijed', je tu inspekce z ministerstva! Chtějí u nás všechno vidět!"

"Co za inspekci? Nepřeskočilo ti??"

"Maxi! Přijed' sem co nejrychlejc! Čeká se jen na tebe! Jsou netrpělivý!"

"Kdo krucinál??!"

"Heleď, nejdřív přilítly vrtulníky s baretama. Ti seskákali a vobšadili základnu. Maj nabito, brácho, nikdo nesmí s ničím hnout! Hned po nich dorazila přátelská delegace."

"Joshi, ty vole, jestli si děláš prdel, nechám tě zavřít!!!"

"Maxi! Pokud seš eště vožralej, tak se už konečně prober! Poslouchej mě dobře! Je tu ministr, poradce pro bezpečnost, hlavní inspektor a s nima parta pentagonských generálů! Jsou nasraný jak carský důstojníci, že nejsi na základně!"

Halford začal pomalu chápat, že nejde o žert. "Doprdele práce!" Rozhlédl se po svých svrčcích. Ležely rozházené kolem postel. "Puso, malér, hod' mi mý hadry, rychle, dělej! Dík! – Ne, to nebylo tobě, Joshi. Heleď, hned jedu, vzkaž jim to, jo?"

"Jasná věc."
"Nabíds jim něco k žrádlu?"
"Samo. Ale nic nechtěli."
"OK. Sice to celý nechápu, ale – obvykle choděj hlášky, když se nahoře něco mele. Sakra, do háje, Joshi, buď na ně příjemnej! Jestli Otis zavrou, jak se proslýchá, můžou nás na starý koleny přeložit na Aljašku, a co pak, he?"
"Pokusím se, Maxi. – Hele, víš, co je průser největší?"
"Ne."
"Ten, co inspekci vede."
"Kdo je to, snad prezident?"
"Kdyby! Někdo mnohem horší! Von tě humor rychle přejde: inspekci vede Alexa O'Brian."
Halford si přehodil sluchátko do druhé ruky, přitiskl ho ramenem k uchu a dooblékl si košili.
"Vo kom to sakra mluvíš? Jaká Alexa O'Brian?"
"Lesba vod závory co chtěla na West Point."
"Kape ti na karbid, Joshi??!! Tu jsme přece vyrazili! Hned jak si v Bostonu za volantem vožrala držku!"
"Jo, vyrazili a zanedlouho zmizel její spis, pamatuješ? Hele, mně to bylo hned divný. Maxi, ta holka má kapitánský frčky se jmenovkou vládního zmocněnce pro kontrolu ozbrojených sil! Poplácává se s ministrem a je důležitá jak loňskej sních!"
"Ale né, to nebude vona, ta lesba, pleteš se!"
"Je to vona, Maxi, nabeton! Řekla mi: *nazdar, kámo, dlouho jsme se neviděli.*"
"Kurva nekecej, fakt ti to řekla?!"
"Přisahámůh! Teď je jasný, že k nám byla nasazená. Proto taky šlohli její spis, chápeš? Vod ní teď maj echo, co u nás může haprovat a za tím i pudou! Budou se všude vrtat, aby něco našli, nějakou záminku, jak nás dostat do bedny! Jo, tenkrát jsme s tou lesbou neudělali pohovor, když chtěla na West'ák."
"Joshi...! Víš sám, že je píčovina, abych dal upocený seržantský krávě štempl ke studiu na elitní škole, když je blbá jako hovno! Totálně bych se tím znemožnil!"
"Jo, jenže mně's tehdy řek něco jinýho; že když s náma O'Brianka nešoustá, nepude ani studovat."
"Joshi, drž vo tom hubu a nesnaž se to na mě házet!"
"Maxi, já hubu držím, nejsem svině, dyť víš, chci ti jen připomenout, nač by nás mohli dostat. Heleď, O'Brianka má všecko sepsaný, chce vidět sklad paliva, potravin, sprchy vojáků, technický zabezpečení hangárů, zbraní, komunikační centrum, kartotéku, kulturní vyžití na základně, vzdělávání, knihovnu, oddělení pro ženy... prostě každej prd!"
"Zkurvená práce, Joshi, tohle nám chybělo! Bav ty lampasáky zatím! Usmívej se i na tu lesbu, pokud možno, já tam hned frčim!"
Halford mávl rukou na ležící ženu a s vytřeštěným zrakem vyběhl ven z bytu.

17. kapitola

Wolfeboro ve státě New Hampshire není žádné velkoměsto, má pouhých šest tisíc obyvatel. Toto známé letovisko leží na severozápadě Spojených Států, nedaleko kanadské hranice. Tamní populaci tvoří v naprosté většině bílé obyvatelstvo. Ve Wolfeboro, městysu soustředěném okolo ulice Main Street, lze najít regionální gymnázium a navíc prestižní Brewsterovu akademii.

V ulici South Main Street, v jednom typicky vyhlížejícím dřevěném domě, nachází se prodejna novin a tabáku, provozovaná Danielem a Shanou O'Brianovými. Tento obchod v přízemí vlastního domu si oba manželé otevřeli již v roce 1983, tedy před deseti lety, když byl Daniel O'Brian nucen po těžkém zranění odejít z armády.

Žena stojící u kraje silnice přebírala balíky novin, které jí zevnitř vozu podával řidič a

závozník v jedné osobě.

"Takže to byl denní tisk, mladá paní, a teď ještě časopisy."

"Jmenuju se O'Brianová."

"Těší mě, já jsem Gus."

"Copak se stalo vašemu kolegovi? Už včera tu nebyl."

"Rob dal vejpověď. Stěhuje se na Západ. Něco tam zdědil, nějakou farmu, či co."

"Takže teď k nám budete jezdit každý den vy?"

"Zatím budu. – Tak... to byly časopisy... jo, ještě tohle, jediný výtisk *Hvězd a pruhů* pro vaši trafikku. Ovšem se speciální přílohou z chlastačky z Bílého domu. Prosím vás, paní O' Brianová, kdo tady tohle bere? To musí být pěkně zarytý zelený mozek."

"*Hvězdy a pruhy* bere můj manžel, Gusi, víte. Býval majorem. Před lety se zranil při evakuaci lidí z oblasti ohrožené hurikánem. Došlo tam k výbuchu. Skoro mu to utrhlo nohu. Musel do penze, ale armádu má pořád rád."

"Ach bože, promiňte! To jsem si ale naběh, a už druhý den, co tu jsem! Nechtěl jsem vašeho muže urazit! Omlouvám se! Nebudete si na mě doufám stěžovat?"

"Ale ne, nebudu, to nic," mávla rukou Shana O'Brianová. "Nechcete zajít na kafe, moh byste se s manželem seznámit."

"Rád bych, paní O'Brianová, dnes ale ne, až jindy, musím ještě vobrazit další kšefty. Ve čtvrtek, teda pozítří, si vás nechám s dovolením na konec, a to se pak na kafčo budu moct stavít."

"Dobře, pane Gusi, takže v sobotu."

Distributor nastoupil do vozu, ale neodjel. Otevřel okénko, aby se vyklonil ven. "Ještě jednou sorry za ten zelený mozek!"

"Zapomeňte na to," mávla rukou Shana a zamířila se dvěma balíky novin ke vchodu trafiky.

"Jdu ti pomoci," halasil od schodů její muž.

"Nemusíš, Dane, zvládnou to. Šetři si nohu."

"Ale ne, nebudeš to tahat sama, takový lazar zas nejsem." Pomalým kulhavým krokem vyšel ven. "Ten nebyl Rob, ten závozník, že jo?" zeptal se své ženy, když ji míjel mezi dveřmi.

"Nějaký Gus, pozvala jsem ho na čtvrtek na kafe. Jo, Rob prý něco zdědil, snad farmu, a odstěhoval se."

"Aha." Dan pohodil noviny na pult a nůžkami přestříhl umělohmotnou pásku držící balík pohromadě. Mrkl na nástěnné hodiny. "Za půlhodiny odvíráme."

Shana se sehnula k balíku časopisů, ležícím u jejích nohou. "Přišly ti *Hvězdy a pruhy*, na."

"Děkuju, pak do nich mrknu."

"Prý maj přílohu z Bílého domu," Shana ukázala na druhý výtisk ve své ruce.

"Vážně?" Dan sáhl po časopisu. "No jo, armádní slezina u prezidenta. A na křídovém papíru."

Nasadil si na nos brýle.

"Ty si chceš teď číst?" podivila se Shana. "Máme přece odvírat."

"Jasně, já to jen prolistuju, ale – no ne...?! Podívej se na tohle! Tady je ministr a prezident se svým poradcem – a vedle nich stojí –! Koukni na tu vojandu, není vidět její hodnost, tahle blondýnka, nezdá se ti – že vypadá jako naše Alexa?"

"Hmm..." Shana zavrtěla hlavou. "Prosím tě, kde by se tam vzala?" Chvíli si obrázek prohlížela. "No... musím říct, že máš pravdu, opravdu se jí trochu podobá. Ale nebude to ona. To není možný," dodala poněkud znejistěným hlasem.

Zalistovala pak časopisem. U souboru detailních fotografií s nápisem *prezidentův přípitek s vojenskými celebritami* se zarazila. "Ježiš, Dane! Tady! Koukej!" strčila manželovi výtisk před obličej.

"Ukaž?! No ne...?! U tohohle obrázku jsem si skoro jistý! Je to našeho holka!" Zapíchl prst do snímku, na němž si mladá žena v uniformě poručíka přitukávala s ministrem obrany.

"Dane... to není možný?! Jak se tam – jak by se tam Alexa dostala??"

"To nevím, ale zjistím to. Mně bylo hned divný, že byla přeložena do Washingtonu. Je to nejvyšší meta. Každý by chtěl do hlavního města. Třebas do národní gardy, když už ne přímo na ministerstvo." Sáhl pod pult pro telefonní aparát.

"Haló?! Ano, dobrý den, dejte mi prosím vás číslo na Pentagon."

"Co bude s odvíráním?" zeptala se tiše Shana.

"Tak vodevři a prodávej. Já vyřídím tohle."

"Neměl bys jít volat dozadu? Kvůli lidem."

"Vždyť je to fuk. Anebo jo, počkej." Povytláhl šňůru a zmizel s ní ve dveřích naproti pultu. Tam se opřel zády o výdřevu, aby odlehčil pravé noze, která se citelně ozývala.

"Haló? Ministerstvo obrany? – Dobrý den. Major ve výslužbě Daniel O'Brian u aparátu."

"Dobrý den, jak vám mohu pomoci, pane O'Briane?"

"Sháním svou dceru, nedala nám telefon, byla jako seržantka přeložena z Otis Base do hlavního města, můžete nás na ni přepojit? Nebo nám aspoň dát její číslo?"

"Tedy... *seržantka O'Brianová* říkáte?"

"Ano. – Alexa křestním jménem."

Ve sluchátku bylo chvíli ticho. "V telefonním seznamu ministerstva nikdo takový není, pane," ozvalo se poté.

"Aha... a nemůžete nám aspoň zjistit, kde – v jakém washingtonském útvaru působí?"

"Přepojím vás na personální odbor, zkuste se zeptat tam, já zde mám pouhý seznam zaměstnanců ministerstva."

"Dobře, přepojte mě, děkuju, počkám."

"Hledaná osoba se jmenuje Alexa O'Brianová?" uslyšel překvapený Dan za okamžik ve sluchátku.

"A-no."

"Dobře, počkejte chvíli, nahlédnu do databáze. – Promiňte," ozvalo se za chvíli, "ještě jsem se nepředstavil: podplukovník Taxier, zástupce personálního ředitele ministerstva obrany," doplnil hlas. "Hledáte svou dceru... Podívejte, pane majore – rádi vám v hledání pomůžeme, ne však po telefonu."

"A... to znamená?"

"Budete muset přijet sem k nám."

"Mně – nám by stačil dceřin telefon."

"Pane majore, znáte přece armádní postupy. Neposkytujeme informace tímto způsobem. My nevíme, kdo je na druhém konci drátu. Kdokoliv může zavolat a vašim jménem cosi požadovat. Jako bývalý voják mě jistě pochopíte. Existují jisté předpisy, které se striktně dodržují."

"Chápu, ale –"

"Majore – slibuji vám, že pokud se dostavíte, vyjdeme vám všestranně vstříc."

"No... musel bych se zeptat ženy –"

"Můžeme vás tedy očekávat?"

"Co? A-ano, ano, přiletíme tenhle týden do Washingtonu."

"Skvělé, majore. Ohlaste se na hlavní vrátnici a okamžitě se vás ujmem. Strážníci budou předem instruováni."

"Dobře, podplukovníku, děkuji vám."

Dan položil sluchátko. Celé to vypadá moc divně... pomyslel si.

"Zavolej sestře," řekl Dan své ženě hned poté, co se vrátil do obchodu. "Musí nás některý den v týdně zastoupit. Poletíme do hlavního města. S naší holčkou něco neštymuje. Personální šéf se kroutil jako had."

Kapitán Alexa O'Brian vyskočila ze židle a zsalutovala. "Generále! Ráda vás vidím. Plukovník běžel nahoru k ministrovi kvůli zprávě o činnosti. Bude tu doufám za chvíli."

"Nevadí, tentokrát jdu za vámi," odvětil Smith a zavřel za sebou dveře kanceláře 700/A. "Posaďte se, kapitáne."

"Díky, pane. – Kávu?"

"Ne, už jsem ji měl." Smith se opřel o stůl. "Vaše rodiče volali sem na ministerstvo. Shánějí vás. Řekla jste jim něco o sobě?"

"Ani ň, generále! Přísahám! Naši vědí jen to, že jsem ve Washingtonu a že mám šanci na povýšení. Nic víc. Já umím mlčet!"

"Jsem si jistý, že ano. Váš charakter máte napsaný ve tváři. Nevybral bych vás sem, kdybych měl sebemenší pochybnosti." Smith obešel stůl a usadil se na druhé židli. "Vaše rodiče sem v nejbližších dnech přiletí."

"Neměla bych jim radši zavolat?"

"Ne. Uděláme to jinak: připravíme pro ně nějakou pokud možno pravdivou legendu. Takže: z Otisu vás nedoporučili na školu, vy jste napsala stížnost, ta se na ministerstvu dostala ke mně, bylo vám ukřivděno a armáda, tudíž já, jsem vám nabídl pracovat u mě v inspekční sekci. To by mělo vašim stačit. Jo, ještě něco: až sem dorazí, dejte jim na sebe telefonní kontakt."

Alexa přikývla. "Plukovník Hoffmanová se dvěma ef?"

"Přesně tak, kapitáne."

Alexa vstala, aby v pozoru zsalutovala. "Provedu, pane."

Generál se na odchodu zastavil. "Jistě, kapitáne, na vás se dá spolehnout. Ani nevíte, kolik starostí mi způsobila vaše předchůdkyně. I když jsem ji měl velmi rád."

"Myslíte Doru, pane??"

"Ano, Doru. Víte... ona si... přestože prošla jako jediná žena Deltou... nebo možná právě proto a také díky své nadmíru silné osobnosti... zkrátka, často si přizpůsobovala rozkazy k obrazu svému. Nebyla disciplinovaná jako vy. Nikdy se nedalo předem odhadnout, co udělá. – Slyšela jste o ní něco?"

"Vik mi vyprávěla o jistém zabitém senátorovi."

"A, kauza *Howard*. Takže o *Wilhelmu Tellovi* nevíte nic."

"Ne, pane."

"Nevadí, zeptejte se na to Vik. Tehdy jsem dal Doře rozkaz sledovat ji. Samozřejmě *jen* jako její známá. Jenže se do ní zakoukala, což jsem měl předvídat. Já ovšem situaci podcenil a Dora Vik na poslední chvíli varovala, že ji asi zabijeme. Málem mi tím zničila celou operaci. Všichni, mě nevyjímaje, jsme tehdy byli zralí na odstřel. O detailech radši pomlčím. No a rok před tím, jak už víte, se zapletla se senátorovou ženou. Zas při práci. A jak to dopadlo... škoda slov. A takhle to šlo pořád. Dokonce později Vik nabádala k odpírání rozkazů, k útěku, neposlušnosti... a tak dál, a tak dál. Měla na ni moc špatný vliv. Přitom dřív, dokud žila sama, nebo líp řečeno, dokud střídala partnerky, nikdy tak odbojná nebyla, znal jsem ji ze zvláštních jednotek velmi dobře. Díky tomu co Dora prováděla, díky svým průšvihům, skončila jako pouhý pilot. I přes fakt, že v Deltě odlétala s vrtulníkem jen povinné hodiny. Čím dál tím víc jsme ve *Stovce* nabývali dojmu, že je příliš riskantní něco jí svěřit. Upřímně, kapitáne, nebýt mě, už za kauzy *Howard* by Dora nikdy živá z kriminálu nevyšla. Měli na ni políčeno."

"Zaslechla jsem od Vik, že jste jí pomohl, generále."

"Ovšem. Benson, co by tehdejší ústřední ředitel zpravodajské služby, jí nemohl přijít na jméno. Šel po ní. Beze mě neměla šanci. Dokonce jsem se kvůli ní dostal do konfliktu s Bensonem i já. Prostě překerní situace, kterou bohužel zavinila samotná Dora tím, že ignorovala pravidla."

Dívka v kapitánské uniformě zamyšleně přikývla. "Mhm..."

Generál Smith se povzbudivě usmál. "No, kapitáne... tohle všechno je už za námi, teď nastaly lepší časy, a to i díky vám a vašemu smyslu pro vojenskou disciplínu. Jsem, co se týče vás, velmi optimistický. Takže čekejte: až se tu objeví rodiče, dám vám vědět."

"Rozumím, pane."

"OK, vojáku." Generál se spokojeným výrazem přešel ke dveřím. "Ještě něco: až se plukovník vrátí, vyříd'te jí, že z vás mám radost. A ať vám to neříká. Zpsychla byste."

Alexa, když pochopila, že šlo o akademický žert, usmála se. "Vyřídím, pane. Děkuju."

Muž a žena středních let po příchodu do recepce ministerstva obrany nemuseli prakticky vůbec čekat.

"Manželé O'Brianovi?" zeptal se jich vyšším afektovaným hlasem poručík v perfektně padnoucí uniformě.

"Ano, to jsme my," odvětil Dan, zjevně překvapený skutečností, že byli poznáni, aniž by komukoliv cokoli řekli.

"Výborně! Už vás čekáme, pane majore, kdybyste se obtěžovali jít za mnou, odvedu vás do čekárny. Příslušný generál byl již o vašem příchodu informován."

Dan O'Brian nevycházel z údivu. Pamatují si dokonce jeho bývalou hodnost, co jim před pár dny řekl do telefonu, zajímavé... Nebo že by si z archivu vytáhli jeho někdejší spis?

Poručík zavedl O'Brianovi do nedalekých prostor, přičemž místnost označenou coby čekárna minuli. Zastavili se až přede dveřmi s označením *VIP Room*.

Manželé si vyměnili překvapený pohled. Nikdy se mezi prominenty nepočítali, nebyl k tomu ostatně ani důvod. Očekávali, že budou posazeni na místo, podobné těm, jež bývají coby čekárny ve státních nemocnicích. Což byl velký omyl, neboť pokoj, v němž se ocitli, více připomínal apartmá pětihvězdičkového hotelu.

Když usedali na velkou, luxusně vypadající a velmi pohodlnou sedací soupravu, připadali si jako ve snu. Obratem jim byla podána káva espresso z malého automatu v rohu místnosti, dostali zákusky z lednice, bylo jim nabídnuto sledování jednak státní televize, jednak samostatného informačního okruhu ministerstva obrany, na efektně vypadajícím konferenčním stolku stál k dispozici bezdrátový telefon i osobní počítač.

"Pokud máte vše potřebné pro chvíli čekání, dovolil bych si odejít." Poručík vystříhl příjemný, byť poněkud naučený úsměv. "Příslušný generál se o vás ihned postará." Zasalutoval a poté čekárnu pro prominenty opustil.

"Naší holce se asi stalo něco strašného, že s námi zacházejí tak... v rukavičkách," dohadovala se nevěřicně Shana. "Možná něco horšího, než tehdy tobě s nohou."

"Ba ne," nesouhlasil Dan. "To by se netvářili takhle... natěšeně. Jsem si jistý, že je Alexa v pořádku. Ovšem... situaci to nijak nevysvětluje."

"Ten chlapec říkal –"

"Poručík," opravil svou ženu Dan.

"Jo. Ten poručík říkal, že se o nás postará nějaký generál. Proč generál? Napadá tě nějaký důvod?"

"Nenapadá," připustil Dan. "Ale kafe tu nevaří špatný, co říkáš?"

"Já na kafe moc nejsem, vždyť víš. – Sedí se tu ovšem skvěle, na tom sametu. Měli bychom si takovou sedačku taky pořídit."

"Hm, nevím... nevypadá zle. Na druhou stranu je v tom člověk zapadlý jak vlastenec. A určitě to bude i drahý." Dan se narovnal, přičemž si pravou nohu natáhl pod konferenční stůlek.

Asi po deseti minutách se ozvalo rázné zaklepání na dveře. Do místnosti vešel vzápětí vysoký muž v uniformě. Před O'Brianovými krátce zasalutoval.

"Madam...! – Majore...! – Jsem Lieutenant General John Smith, náčelník inspekční divize ministerstva obrany. Těší mě, že vás poznávám. – Sednu si na chvíli k vám, když dovolíte." Přitáhl si z levé strany objemné křeslo, potažené zlatým sametem, a vzpřímeně do něj usedl. "Takže jste přišli navštívit vaši dceru."

"Ano, generále," odvětil Dan, "zahlédli jsme ji v –"

"Ve fotopříloze *Hvězd a pruhů*, nemýlím-li se."

"Přesně jak říkáte, generále. Jen jsme si nebyli stoprocentně jisti, zda to byla ona."

"Byla. – Dovolte mi teď, abych vám nastalou situaci objasnil: Před pár měsíci se na jedno z našich oddělení dostala stížnost jisté seržantky z Otisovy základny vzdušných sil. Tato mladá žena se domnívala, že její žádost o přijetí na vojenskou akademii Spojených států byla velitelem základny zamítnuta z... řekněme... z osobních důvodů. Nechal jsem celou věc prošetřit a zjistil, že příslušný velitel nedodržel všechny náležitosti, a že se tudíž dopustil závažného pochybení. Což by se v armádě stávat nemělo. Jinak řečeno, stížnost na velitele podplukovníka Halforda byla oprávněná. Vzhledem k faktu, že lhůta pro přihlášení na West Point již vypršela a také proto, že se na mém odboru nečekaně uvolnilo jedno místo, nabídl jsem ho po shromáždění informací a jako jistou... kompenzaci vaší dceři. Z čehož plyne i důvod jejího povýšení. Nemohla by u nás pracovat coby prostý seržant, inspekční odbor musí vzbuzovat patřičnou autoritu, proto byla vaše Alexa povýšena nejdřív na poručíka a později, lépe řečeno před nedávnem, na kapitána."

"Dokonce...!" vydechl Dan O'Brian.

"Ano, pane majore, a dovolte mi říci vám, že můžete být na svou dceru oba hrdí. Vychovali jste skvělého vojáka. Jsem s Alexou velmi spokojený, prokázala vysokou míru spolehlivosti, což se v našich kruzích obzvláště cení. Taktéž byste měli vědět, že ode mě nedostala nic zadarmo, musela o svou příležitost tvrdě bojovat. Ale dokázala se prosadit."

"To moc rádi slyšíme," usmála se Shana plaše. "Když jsme ji uviděli v Bílém domě, napadlo

nás –"

"Napadlo vás," dořekl generál Smith, "zcela logicky, jako každé starostlivé rodiče, zda se nedostala do špatné společnosti. Nedostala, buďte bez obav. Já – a vaše dcera vám to potvrdí – jsem po pracovní stránce velmi přísný. Tady jsme v samém srdci armády, ne někde na okraji dění v Bostonu. Já netoleruji nepřístojné chování jakéhokoli druhu. Něco takového v mém odboru prostě není. Ptáte se proč Bílý dům? Ano. Z jednoduchého důvodu: spadáme služebně přímo pod ministra, a navíc, Stuart Benson je můj blízký přítel, tudíž nás občas bere sebou na prominentní oslavy. Tím myslím mě a okruh mých nejbližších kolegů."

"Ach tak..."

Dveře do čekárny se náhle otevřely. Smith kývl hlavou směrem k nim. "Tohle je brigádní generál Felke, náš další kolega z kontrolní divize. – Co se děje, Valentino?"

"Už jsou tu, Johne."

"Výborně, zdá se, že přišla vaše dcera." Smith vstal, aby přešel ke dveřím. Do čekárny hned nato vstoupily dvě ženy.

"Tady ji máte," pronesl Smith s důrazem. "Přivedl ji plukovník Rojanová, její velící důstojník a bezprostřední nadřízený. Pokud mi teď dovolíte, vzdálil bych se. Promluvte si s Alexou, nespěchejte, dá vám pak na sebe telefonní číslo, abyste za ní nemuseli jezdit."

Dan O'Brian vstal, aby směrem k odcházejícímu generálovi ze starého armádního zvyku zasalutoval. Stále silněji nabýval dojmu, že situace s VIP čekárnou, rojením se přátelských šarží, focením v Bílém domě, inspekčním odborem a povyšováním o bůhvíkolik hodností najednou velmi silně zavání prací pro vojenskou rozvědku či kontrašpionáž. Když se od své dcery později dozvěděl, že ji při telefonování sežene pod jménem Hoffmanová se dvěma ef a jedním en, byl si tím už téměř jistý.

S těmito dojmy se později svěřil i své ženě, která nad věcí krčila rameny s praktickým stanoviskem, že není podstatné, co jejich dcera v armádě dělá, nýbrž to, zda dobře prosperuje.

"Pořád musím myslet na naši nedělní inspekci," libovala si večer Alexa. "I když Halforda ke dnu nepošleme, stálo to přece jen za to. Hlavně jeho ksicht, víš, jak mě prvně spatřil. Na to se prostě nedá zapomenout." Na tváři Alexy se objevil zasněný výraz. "To jsou zvraty, co? S tím, že mě jednou, a ne za dlouho, Halford potká jako inspekční kapitánku po boku ministra, s tím asi ani v nejhorším snu nepočítal."

Na chvíli se odmlčela. "Před tím, než přišli naši, byl za mnou Smith. Měl skvělou náladu, vtípkoval. Měla jsem ti vyřídit, že má ze mě radost. Nemáš mi prý nic říkat, abych nebyla nadutá," informovala nadřízenou Alexa.

Tu tento fakt udivil. "Jo? To už musí být. Smith bývá většinou dost vážný. Tos ho musela opravdu potěšit."

"Já vždycky na všechno salutuju. Dělá mi to dobře. A jemu asi taky. Mluvil i o Doře. Ve smyslu –"

"Že neplnila rozkazy, že jo."

"Jo."

"Nebylo to tak jednoznačný, Alexo. Dorka byla skvělý voják."

"Smith vyprávěl o *Wilhelmu Tellovi*, že tě nák varovala, či co..."

"To je pravda, udělala to, a tím Smithe shodila. Vlastně shodila všechno ... z jeho pohledu..." Rojanová dopadla těžce na židli. "Smith ji jako svou podřízenou – kolegyni z Deltu a ze CIA – tehdy pokryl. Vždycky pomáhal svým frontovým kamarádům. Třeba i z dřívějších dob, z vietnamské války."

"Smith byl teda i ve Vietnamu?" zeptala se Alexa a usrkla dávno vychladlou kávu. "Blbá otázka, co?"

"Byl. Prý tam společně s Berckem dělali mimo jiný i při organizaci Phoenixu."

"Ne?! Myslíte Phung Hoang?!! Rozdávání pikových es?!!"

Přikývla. "Prý jo. – Slyšelas o tom?"

"Četla jsem o tom dlouhou stať! Odkrouhli tehdy snad pětadvacet tisíc civilů, všem jim

vecpali do pusy špádový eso! Řeknu ti, že to byli pěkní dobyt –!"

"Uklidni se, poručíku. Nezapomeň při kritice našich šéfů na svůj status. Asi to tehdy považovali za správný postup, přestože se to z dnešního pohledu takové nezdá. Válka je válka a i když je to hnusný, jdou v ní všechny ohledy stranou. Co bys řekla ty, kdyby ti třeba dali rozkaz pokropit vesnici nepřítel Agent Orangem? Řekla bys: *nené, pánové důstojníci, to neudělám, je v tom dioxin?*?"

"Promiň, Vik, omlouvám se. Asi bych *ne* neřekla..."

"No vidíš. – Koukni, sám Smith byl ve Vietnamu těžce raněn a přežil jen úplnou náhodou. Takže si to taky pěkně užil, nemysli, vyprávěl mi o tom. On není žádný sadistický vrah! Nestřílel s úsměvem do civilů a ani nedával rozkazy k hromadným vraždám! Jen to celé holt pro sí-aj-ej... politicky... řídil. – Dobře, nechme starý historky, jo?" pokusila se odbočit Rojanová.

"Jak si přeješ. – Vik?"

"Alexo?"

"Ještě mám dotaz."

"OK. Jaký?"

"Kdo byl *Wilhelm Tell*? Tedy krom tamtoho chlapa, co sestřeloval jabka z hlav."

"Špatná otázka. Správná zní: *co byl Wilhelm Tell*."

"A odpověď? Jestli ji teda smím znát."

"Ale jo. I když... nerada o tom mluvím. – Švédsko, únor osmdesát šest. Zbytek si domysli."

"Únor... únor... něco jsem se o tom myslím zaslechla – Počkej...?! Nějaký ministr, ne? – Už vím!! Obrany, že jo?"

"Jo."

"Hmm...! Dodnes to neobjasnili."

"Není co objasnit. Muž, co atentát spáchal, je mrtvý. Zabila jsem ho. Tím celá věc skončila."

Alexa si přitiskla klouby levé ruky na ústa a se široce rozevřenýma očima přikývla. "Tys ho...?! Osobně?! None...? Ty tedy o tom víš... všechno...?"

"Bohužel, dlužno dodat. Málem mě to stálo krk. Nemáš ponětí, jak tvrdě po mně tehdy šli."

"To už musí být, když ty tohle řekneš! Zřejmě jsi za dobu svého – chci říct, že ses tu připlatla k hezkým věcem!"

"To jo, tehdy jsem byla prostrílená jak řešeto. Kulka v hrudi, ucho namaděru... dokonce i bombu do auta mi stihli dát. – Hned rok nato, v říjnu sedmaosmdesát, přišla Ženeva – vyjednávačka s balíkem dolarů. Prachy jsem přivezla zpět. Úplatek se nekonal."

Alexa se zamyslela. "V Otisu na bráně jsem přečetla dost věcí o vojenství i o politice. Tohle ale asi neznám. Ženeva říkáš? Nemyslíš snad toho... Švýcara?!"

"Nebyl Švýcar. Děkala jsem na něm kvůli perfektní jazykové znalosti."

"Jo ták...! A on teda –!"

"Nemám chuť o tom mluvit, sakra!"

"Jasně, Vik, promiň, už se neptám."

"Já ho neotrávila, věř mi. To nebylo v mé kompetenci," pokračovala za okamžik těžce Rojanová.

"A... proč jste ho... proč ho teda vlastně...?"

"Šlo o politický boj a mimojiný i o mezistátní miliardový kšefty se zbraněmi, včetně jaderných technologií. Jakmile o tomhle moc víš a staneš se nespolehlivou, tak –" Pokrčila rameny a obrátila palec směrem dolů. "Někdy je výhodnější vzít prachy za mlčení a zůstat naživu."

Alexa nebyla chvíli schopna cokoliv říct. "Teda –! Zírám na tebe v němým úžasu...!"

"Jo. Buď ráda, žeš tím vším nemusela projít a žeš nešla do branže s pistolí u hlavy jako já. – Všechno?" Poslední slovo zaznělo velmi příkře.

"Ještě malou jedovatou otázku, Vik. Můžu?"

"Pro mě, za mě..."

"Nač dostali tebe?"

Zasmála se. "Teď's dostala ty mě. – Ne, vážně: fakt to chceš vědět?"

"Fakt."

"Tak se nelekni: na mého tátu. Dělal pro Stasi, to jest vlastně pro Rusy. Měl krycí jméno *Donald* a byl v partě s těmi, co celý léta tahali z bruselský centrály NATO top secret informace, a způsobili tím alianci nevyčísitelný škody. Jejich hlavní vyzvědač si říkal *Safir*, možná's o něm někdy četla."

Alexa otevřela v překvapení ústa. "Tvůj táta že byl ruský špion??!! To snad není ani možný!! A kdeže on pracoval? V armádě??"

"Pořád pracuje. Jako vedoucí odboru na ministerstvu zahraničí v Berlíně, tehdy v Bonnu. Jeho protistátní činnost s ministerstvem přímo nesouvisí. On ty ukradený informace *pouze* pašoval do Východního Berlína."

"Ježíš...! A proč to dělal?? Měl snad slabost pro komunisty??"

"Vůbec ne. Byl členem křesťanský unie. Jako většina ostatních vyzvědačů dělal to čistě pro prachy. Sponzoroval můj sportovní aktivity, já nemusela pracovat, měli jsme překrásný bydlení v nejlepší čtvrti, jezdili na drahý exotický dovolený... Prostě idyla."

"Dokud to neprasklo."

"Přesně. Jednoho dne rezidenturu odhalili a všechny agenty, co chytli, zabásli. Táta se z toho dostal jen díky mě. Podepsala jsem účast na *Wilhelmu Tellovi* a oni ho nechali být. Vyškrtli ho z případu, jako by býval nic nespáchal. Později ho samosebou naverbovali na druhou stranu, takže teď je pro změnu úkolován z Langley – zřejmě prostřednictvím BND. Nemám o jeho činnosti žádné zprávy."

"No teda...! Klobouk dolů, Vik! Fakt nevím, co bych na to měla říct. Úplně's mi vyrazila dech!"

"Vážně?" Rojanová se znaveně pousmála a ve snaze změnit téma hovoru dodala: "Ještě víc než tehdy bez spodního prádla?"

Alexa usedla na sedací soupravu a krátce pohlédla na obrazovku vypnuté televize. "No... to asi ne, tvůj tehdejší downless nemá konkurenci."

"Jo? Díky." Rojanová sešpulila rty. "Co jinak? Co tvůj žaludek? Už se vzpamatoval z místnosti Gé?"

"Ale jo. Celkem ujde."

"Hm. – Poslyš, Alexo – nejsou tvý žaludeční potíže způsobeny nedostatkem sexu?" Provokativně na ni mrkla.

"Cože??!! – No... to nevím. Snad. Možná. Pomůže mi v tom armáda nějak?"

"Tak se armády někdy zeptej."

"Dobře, udělám to: onehdy s'mi, Vik, řekla, že mi jednou, až si budem rovné, povíš –"

"*Jak mi zlepšit náladu*, to máš na mysli?"

"Přesně to, ty čtenářko myšlenek," zasmála se Alexa.

Rojanová se kousla do spodního rtu. "To byla jen rétorika. Nechci mluvit o zlepšování nálad, nýbrž o tom, jak to fungovalo mezi mnou a Dorou. OK?"

Dychtivě přisvědčila. "OK! Jasně!"

Rojanová si natáhla nohy před sebe, sepjala ruce a zapraskala klouby. "Ne nadarmo mi říkají *cold fish*. Dora zpočátku taky tvrdila, že mám někde kus ledu. Brzy se ale přesvědčila, jak snadno se ten led dá rozehrát. Čili: mé emoce jsou obyčejně velmi neutrální, až pod bodem mrazu, takže Dora, která to mohla mít pořád, mi vždycky, a to bylo dost často, většinou i víckrát za den, pokud byl čas, dávala najevo, že má zájem. No a když už si o něco řekla, skoro pokaždé to dostala. Ne že bych si já nikdy o nic neříkala, ovšem... pravdou zůstává, že iniciátorkou bývala povětšinou ona. Mezi námi šlo hlavně o sex, my dvě jsme sice byly největší kámošky na světě, ale nikdy jsme moc nevrkaly, chápeš? Obvykle se šlo dost rychle na věc."

Alexa se zdála být lehce zaskočena. "Eee?? – Á-ha! – A jak – eee – je to na mě nějak –"

Druhá žena zakroužila pravým chodidlem, až jí hlasitě luplo v kotníku. "Složité? Nebo co myslíš? Nic složitýho v tom není. Prostě... až budeš mít chuť, tak mi to dej znát. Nebo si řekni." Podívala se mladší ženě významně do zelenkavých očí. "Tot' vše. Nemusíš nic, můžeš vše. Kdykoliv, když nepracujem. – Je to na tobě."

Alexa pohled opětovala. "Nó... to je tedy – pffff...! Jsem příjemně překvapená! Takhle pragmatický systém mi – ffffffff – sedí!"

"Fajn, mně taky. A uvidíš, že se brzy zbavíš svých komplexů i tamtoho nemožného... teoretickýho panenství."

"To bych děsně ráda. Jsem po týhle stránce trochu tó... nó... zanedbaná."

"Může být. Takže... nějaké přání?"

Alexa rozevřela doširoka oči: "Co – teď??!! Hned??!!"

"A proč ne?"

"Hůůů...!"

"Co znamená to tvý *hů*?"

"Nic, nic, já jen – já –"

"Přišlo to moc náhle? Opakuju: k ničemu tě nenutím."

Alexa horečně přikyvovala a zdálo se, že usilovně přemýšlí, nebo se snad pokouší k něčemu se rozhodnout.

Druhá žena chvíli mlčky čekala. Když se nic neudálo, vstala ze sedačky. "Mrknu se, co je v lednici k jídlu."

"Vik?"

"Jo?"

"Počkej. Jedno přání bych přece jen měla. Nesmíš se mi ale smát, jsem... nezkušená –"

"Nezkušená... OK, každý začátek je těžký. Takže?"

"Chtěla bych si plácnout. Ještě nikdy jsem –"

"Jak plácnout??"

"No tebe. Přes zadek. Tehdy ses na mě tak hezky vystrčila a já husa jen civěla a... nic."

Rojanová přimhouřila oči. "Ahá, mhm, mhm... už chápu." Vstala, jedním hmatem rozepjala pásek u džín, aby je spustila ke kolenům. "I kalhotky?" zeptala se věčně.

"No... radši jo!"

"OK. – Vyšpulit?"

"Prosím."

Lehce vytrčila pravou hýždí. "Tak?"

"Tak!" Alexa se napřáhla.

"Jáu!!"

"Pardon! Asi jsem moc přitlačila."

"To nic. – Spokojená?"

"Velmi. *To je materiál!* Řek by můj táta."

"Dobrý?"

"Skvělý! – Nejhezčí plácnutí v mém životě."

"To samé mohu říct i já. Od chlapů jsem se nikdy nedala a co se Dorky týče... tak ta šla hned... řekněme *na tělo*. Takže veškeré plácání žádné."

Alexa mlsně pohlédla na obnažené tělo druhé ženy. "Dost posiluješ... co? Že máš ten rosůlek tak svalnatý."

"Posiluju, ale jako týna jsem poměrně dlouho dělala atletiku. Dálku. Jestli to není i tím."

"Tak proto! Dálkařky bývají hezky... myslím... eee... dole... no že maj silný... že jsou vhodné k poplácání. – Promiň, že tak blekotám, jsem z toho všeho trochu tó... mimo. – Nebolelo to?"

"Nee, alles klar, spokojenost na obou stranách. Ještě druhou půlku než se obleču?"

"Mohla bych??"

"Jak jsem už řekla: každé přání splněno. – Jaúúú!!" Natáhla si džíny a zapnula pásek. "No vidíš, jak nám to spolu jde."

Na její slova navázalo zaklepání na dveře. Rojanová si zastrčila triko do džínů, zvedla se a odešla ke dveřím. Tipovala, že by mohlo jít o generála Smithe. Předpoklad se ukázal nesprávným.

"Proč si neodemkneš, Valentino?" zeptala se kolegy nepřiliš přívětivě. "Máš přece klíče."

"Já klepu z vrozený slušnosti, plukovníčku, víš?" Návštěvník neklidně přešlápl, ale dál do bytu nešel; zůstal stát těsně za dveřmi.

"Co tak pozdě?" Rojanová klepla do hodinek na svém zápěstí. "*Hochu, půl osmý večer, už bude brzo ráno!*" Mrkla po druhé ženě. "Je to tak správně?"

"Super!" prohlásila Alexa nadšeně a vytrčila palec směrem vzhůru. "Aznavour by na tebe byl hrdý."

Felke udělal překvapený obličej. "Aznavour?? Chm – zdá se, že nacházíte společnou řeč," konstatoval otráveně, "přestávám vám rozumět."

Paní domu sešpulila rty. "A co bys rád, generále? Jdeš náhodou kolem a zastesklo se ti, he?"

"Že bych z tvýho hlasu zaslech onen starý přátelský tón z dob, kdy ještě žila Dorka?" zeptal se Felke kysele. "Přišel jsem na kus řeči," připojil vzápětí významně. "Vlastně jdu kvůli vaší plánovaný dovolený v Tampě, vojáci. – Všimněte si, že už neříkám *holky*. – Johnny vám vzkazuje, že se dovolená nekoná. Zrušil ji. Tedy přece jen trochu koná; pojedeme na Floridu

všichni, na tři dny, pracovně, takže o to jde. – Můžu na chvíli? Máte co dělat?"

"Vůbec ne." Rojanová se přitočila k mladší kolegyni, vzala její ruku a přitiskla si ji na zadní kapsu džínů. "My tu jen tak... plácáme."

Obě mladé ženy propukly v hlasitý smích. Jejich kolega zavřel oči a chápavě, leč smutně přikývl.

Konec